

R. A. Salvatore

Örökség

A drow öröksége · I. kötet

Fordította
Hoppán Eszter

Korrektúra
Czene István

Tördelés
Bárány Tamás

Felelős kiadó
Terenyei Róbert

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

R. A. SALVATORE
THE LEGACY

© 1993 WIZARDS OF THE COAST, INC.

Copyright © 2004 by Wizards of the Coast, Inc.

Licensing by Hasbro Consumer Products
All Right Reserved

ISBN 963-9474-75□

Delta Vision Kft.

Budapest 1094 Ferenc krt. 27.

Telefon:(36-1) 2167053

Telefon/Fax:(36-1) 2167054

www.deltavision.hu

ELŐHANG

Dinin óvatosan mozgott a drow város sötét utcáin. Renegát volt, aki majdnem húsz éve egyetlen családot sem mondhatott magáénak. Tapasztalt harcosként jól ismerte a város veszedelmeit, és azt is tudta, hogyan kerülje el őket. Elhaladt egy elhagyott épületegyüttes mellett a két mérföld hosszú barlang nyugati falánál, de nem tudta megállni, hogy meg ne álljon, és ne nézelődjön egy kicsit. Két álló ikercseppkő tartott egy szétrobbantott kerítést az egész létesítmény körül, és két betört ajtó – az egyik a talaj szintjén, a másik egy erkélyen, húszlábnyira a föld fölött – csüggött esetlenül kicsavarodott, szétégett sarokvasain. Hányszor lebegett fel annak idején Dinin arra az erkélyre, a Do'Urden Ház nemeseinek magánlakosztályaihoz?

Do'Urden Ház. Ezt a nevet Menzoberranzanban még kimondani is tilos volt, Dinin családjá valaha nyolcadik volt rangban a több mint hatvan menzoberranzani drow család közül; Dinin anyja ott ült a kormányzótanácsban; maga Dinin pedig Mester volt a Melee-Magtherében, a Harcosok Iskolájában a híres drow Akadémián.

Ahogy ott állt, Dinin úgy érezte, mintha már vagy ezer év választaná el a régi dicsőségtől. A családja nincs többé, háza romokban hever, és ő kénytelen volt csatlakozni a Bregan D'aerthehez, ehhez a hírhedt zsoldoscsapathoz, hogy egyáltalán életben maradjon.

– Valaha – suttogta halkán Dinin. Megrázta keskeny vállát, és szorosabbra húzta magán piwafwiját. Eszébe jutott, milyen sebezhető egy háztalan drow. Gyors pillantást vetett a barlang közepe felé, a Narbondel oszlopára, és látta, hogy későre jár. Menzoberranzan Főmágusa minden nap elején kiment a Narbondelhez, és mágikus, vándorló hőt bocsátott az oszlopba, ami először felkúszott, aztán visszasüllyedt. Az érzékeny, vörösön túli tartományban látó drow szemek számára az oszlop hője hatalmas, izzó óráként szolgált.

Most a Narbondel szinte teljesen hideg volt; egy újabb nap vége közeledett.

Dininnek több mint félútig át kellett mennie a városon, egészen egy titkos barlangig a Karomszurdokban, ebben a nagy szakadékban, ami Menzoberranzan északnyugati falától indult. Ott várt rá Jarlaxle, a Bregan D'aerthe vezére számos rejtékhelyeinek egyikében.

A drow harcos átvágott a város közepén, elment a Narbondel mellett, száznyi üreges sztalogmitot hagyott maga mögött, és tucatnyi különálló családi épületegyüttest látott, melyek mesés alakzatai és szobrai színes tündefényben izzottak. A drow katonák, akik a házfalak, a hidak mellett őrködtek, megálltak és gondosan szemügyre vették az elhaladó idegent. Kézi nyílpuskájukat vagy mérgezett lándzsájukat készenlétben tartották, amíg Dinin messze el nem távolodott tőlük.

Ilyen volt Menzoberranzan: mindig éber, mindig bizalmatlan.

Dinin is óvatosan körülnézett, amikor elérte a Karomszurdok szélét, aztán átlépett a peremén, és veszületett képességei segítségével lassan ereszkedni kezdett a mélység alja felé. Több mint száz lábbal lejjebb megint töltött nyílpuskákkal került szembe, de amikor az örök felismerték, hogy Dinin közülük való, leengedték fegyvereiket.

– Jarlaxle már vár rád – jelezte az egyik strázsa a sötételfek bonyolult kéz–nyelvén.

Dinin nem vesztegette az időt arra, hogy válaszoljon. Közkatonáknak nem tartozott semmiféle magyarázattal. Durván elnyomakodott az ör mellett, be egy kis alagútba, ami hamarosan folyosók és termek valóságos labirintusába torkolt. Számos kanyar után a sötételf megállt egy csillogó ajtó előtt, amely vékony volt, és szinte áttetsző. Rátapasztotta tenyerét a csillámló felületre, hogy teste melegének lenyomatát a másik oldalon lássák, és kopogásként értelmezzék.

– Végre – hallotta egy pillanat múlva Jarlaxle hangját. Gyere be, Dinin, én Khal'abbil-om. Túl sokáig várakoztatatl. Dinin egy pillanatra megállt, hogy felmérje a kiszámíthatatlan zsoldosvezér viselkedését és szavait. Jarlaxle Khal'abbil-nak, "igaz barátom"-nak nevezte. Ez volt Dinin gúnyneve a Do'Urden ház pusztulása óta (ebben a támadásban Jarlaxle fontos szerepet játszott), és a zsoldos hangjában nem csengett félreérthetetlen gúny. De akkor miért hívta őt vissza Jarlaxle kémküldetéséről a Vandree Háztól, Menzoberranzan Tizenhetedik Házától? – tűnődött Dinin. Majdnem egy teljes évébe telt, hogy beférkőzzön a veszélyben forgó Vandree Ház őrségének bizalmába, és ez a pozíció komoly veszedelemben kerülhet, ha megmagyarázhatatlan okokból el–eltűnedezik a házból.

Csak egy módon találhatom ki – gondolta Dinin, és döntött. Olyan volt, mintha sima vízfalon kellene átmennie, csak éppen nem lenne vizes, és néhány hosszú lépés után a két létsíkot elválasztó hullámozó határsávon keresztül sikerült átnyomakodnia a látszólag csak ujjnyi vastag mágikus ajtón. Belépett Jarlaxle szobájába.

A szoba kellemes vörös fényben fürdött, ami lehetővé tette Dininnek, hogy a szeme átálljon a vörösön túliról a megszokott látásra. Pislantott egyet, aztán még egyet. Az alkalmazkodás végbement; Dinin Jarlaxle-ra nézett.

A zsoldosvezér kőasztal mögött ült különleges, párnázott széken, melyet egyetlen rugalmas szár tartott, amin különös szögekben tudott ide-oda hajladozni. Jarlaxle kényelmesen üldögélt, hátradőlve a székkal, és kezét összekulcsolta kopaszra borotvált koponyája mögött (szokatlan hajviselet egy drow-nál).

Úgy tűnt, hogy csak a szórakozás kedvéért, Jarlaxle felrakta az egyik lábát az asztalra. Magas szárú, fekete csizmája keményen dobbant a kőfelületen, aztán a másik lábát emelte fel, és rakta le éppen ilyen keményen, de ezúttal zajtalanul.

A zsoldos aznap rubinvörös szemkötését viselte a jobb szemén, ezt Dinin észrevette.

Az asztal mellett egy reszkető, kicsi emberforma teremtmény állt, még a homlokából kiálló, kis fehér szarvacskákkal együtt is, alig fele akkora, mint az öt és fél láb magas Dinin.

– Az Oblodra Ház koboldjainak egyike – magyarázta Jarlaxle, mintegy mellékesen. – Úgy tűnik, a nyomorult valahogy be tudott jutni, de kifelé nem találja olyan könnyen az utat.

A magyarázat elég logikus volt Dinin számára. Az Oblodra Ház, Menzoberranzan Harmadik Háza a Karomszurdok végénél volt, és állítólag ezernyi koboldot tartottak, hogy kínzásukban örömeiket leljék, vagy háborúban gyalogáldozatként használják.

– El akarsz menni? – kérdezte a teremtményt Jarlaxle valami torokhangú, egyszerű nyelven.

A kobold, az ostoba, mohón bólogatott.

Jarlaxle az ajtóra mutatott, és a lényecske azonnal odarohant. De nem volt ereje áthatolni a korláton, visszapattant, és majdnem Dinin lábára esett. Még föl sem állt, máris megvetően vicsorgott a zsoldosvezérre.

Jarlaxle keze megvillant néhányszor, de Dinin képtelen volt számolni. Önkéntelenül megfeszült, de tudta, hogy okosabb nem mozdulni; a zsoldos mindig tökéletesen céloz.

Amikor lenézett, öt tört látott kimeredni a kobold élettelen testének mellkasából tökéletes csillag alakzatban. Jarlaxle csak vállat vont Dinin zavart pillantására. – Nem hagyhattam, hogy a kis bestia visszamenjen az Oblodrába magyarázta. – Főleg az után nem, hogy megtudta: ennyire közel rejtőzünk hozzájuk.

Dinin csatlakozott társa kacajához. Mozdult, hogy összeszedje a töröket, de Jarlaxle eszébe juttatta, hogy erre nincs szükség.

– Majd visszajönnek, ha kedvük tartja – mondta a zsoldosvezér, és felhúzta az inge ujját, hogy megmutassa a csuklójára szíjazott mágikus törtokot. – Ülj le – invitálta a barátját, és egy jelentéktelen külsejű székre mutatott az asztal mellett. Sok megbeszélőnivalónk van.

– Miért hívtál vissza? – bökte ki Dinin, amikor helyet foglalt. – Már teljesen sikerült beszivárognom a Vandree-be.

– Én Khal'abbil-om – mondta erre Jarlaxle. – Te mindig a lényegre térsz. Ezt szeretem benned annyira.

– Uln'hyrr – vágott vissza Dinin a "hazug"-ot jelentő drow szóval.

Megint mind a ketten nevetni kezdtek, de Jarlaxle vidámsága most nem tartott sokáig. Levette lábát az asztról, előredőlt, és összeütötte valóságos vagyonnal felékszerezett kezét – és vajon az ékszerek közül hány lehetett még mágikus is?

Dinin ezen sokat gondolkozott. A kőasztal túloldalán kacagó arc hirtelen elkomorult.

– A Vandree Ház elleni támadás hamarosan megkezdődik? – kérdezte Dinin, abban a hitben, hogy megoldotta a rejtélyt. – Felejtsd el a Vandree-t – felelte Jarlaxle. – Az ő ügyeik most nem olyan fontosak.

Dinin a tenyerébe támasztotta az állát. Még hogy nem fontosak – gondolta. A legszívesebben felpattant volna, hogy torkon ragadja a titokzatoskodó vezért. Egy egész éve erre ment rá.

De hagyta a gondolatait eltéríteni a Vandree Háztól. Keményen Jarlaxle mindig nyugodt arcába tekintett, és jeleket keresett; végül megértette a dolgot.

– A nővérem – mondta, és Jarlaxle bólintott, még mielőtt a szó elhagyhatta volna Dinin száját. – Mit tett?

A zsoldosvezér kiegyenesedett, oldalra pillantott, és megeresztett egy éles füttyöt. Erre a jelre félrecsúszott egy falrész, ami mögött egy fülke volt, és Vierna Do'Urden, Dinin egyetlen életben maradt testvére repült be rajta. Sokkalta gyönyörűbb és csodálatosabb volt, mint amilyennek Dinin emlékezett rá.

Dinin szeme elkerekedett, amikor felismerte nővére ruháját. Főpapnői köpeny a pókhímzéssel, és a Do'Urden Ház fegyverjelével! Dinin nem tudta, hogy Vierna megtartotta a köpenyt, és több mint egy évtizede nem is látta.

– Azt kockáztatod... – kezdte a figyelmeztetést, de Vierna vad tekintete, az ikertűzként izzó, vörös szempár beléfojtotta a szót.

– Ismét elnyertem Lloth kegyeit – jelentette be Vierna. Dinin Jarlaxle-ra pillantott, de az csak a vállát vonogatta, és áttette a szemkötőt a bal szemére.

– A Pókkirálynő megmutatta nekem az utat – folytatta Vierna. Amúgy dallamos hangja most

szinte recsegett a leplezetlen izgalomtól.

Dinin úgy látta, hogy a nővére az örület határán áll. Vierna mindig is nyugodt és türelmes volt, még a Do'Urden Ház váratlan katasztrófája után is. De az elmúlt néhány évben egyre különösebb lett, órákat töltött egyedül, kétségbeesetten imádkozva a könyörtelen istenséghez.

– Azt akarod mondani, hogy Lloth megmutatott valamit neked? – kérdezte néhány pillanatnyi hallgatás után Jarlaxle, akit látszólag nem túlságosan nyugtázott le a bejelentés.

– Drizztet – fröcsögte Vierna a nevet, szentségtörő öccsük nevét.

Dinin bölcsen elvette kezét az álla alól, hogy a szája elé emelje, és útját állja kitörni készülő ellenvetésének. Vierna minden örültsége ellenére végül is főpapnő volt, akit nem tanácsos felbőszíteni.

– Drizztet? – kérdezett vissza higgadtan Jarlaxle. – Az öcséteket?

– Nekem ő nem testvérem! – kiáltott fel a nő, és odalépett az asztalhoz, mintha le akarná csapni Jarlaxle-t. Dinin figyelmét nem kerülte el a zsoldosvezér finom mozdulata, ahogy törvető kezét a megfelelő helyzetbe fordította.

– Elárulta a Do'Urden Házat! – dühöngött Vierna. – Elárult minden drow-t! – Vicsorgásából hirtelen mosoly lett, ördögi és meggyőző. – Drizzt feláldozásával Lloth megint mellém áll, megint... – ekkor hirtelen elhallgatott; nyilvánvalóan nem óhajtotta közhírré tenni saját terveit.

– Úgy beszélsz, mint Malice Anya – kockáztatta meg Dinin. – Ő is elkezdte hajszozni az öcs... az árulót.

– Hát te emlékszel Malice Anyára? – ingerkedett Jarlaxle, némi nyugtatóként alkalmazva a nevet a túlhevült Viernára. Malice, Vierna anyja, a Do'Urden Ház Nagyasszonyanyája abba pusztult bele, hogy megpróbálta elfogni és megölni az áruló Drizztet.

Vierna valóban lecsillapodott, aztán gúnyos kacagásban tört ki.

– Látod már, miért hívatlak? – jegyezte meg Jarlaxle, ügyet sem vetve a papnőre.

Vierna nevetése hirtelen elhallgatott; tekintete szemtelen öccsére esett. – Wishya! – rikoltotta. A mágikus energiahullám kivetette Dinint a székből, és a szemközti falhoz csapta.

– Térdre! – parancsolta Vierna, és testvére, ahogy magához tért, letérdelt. Egész végig üres tekintettel meredt Jarlaxle-ra.

Maga a zsoldosvezér sem tudta palástolni meglepetését. Ez az utolsó parancs egy egyszerű varázslat volt, aminek nem lett volna szabad ilyen könnyen működnie egy Dininhez hasonló tapasztalt harcossal szemben.

– Lloth kegyeltje vagyok – húzta ki magát Vierna. – Ha szembeszegültök velem, akkor végetek. Lloth áldása van varázslataimon és átkaimon; nem menekülhettek.

– Az utolsó hírek szerint Drizzt a felszínen van – mondta Jarlaxle, hogy elterelje Vierna fokozódó haragját. – És ott is maradt.

A papnő bólintott, és közben furcsán mosolygott. Fehér gyöngyfoga furcsa ellentétet alkotott ébenfekete bőrével. Valóban – mondta – de Lloth megmutatta nekem az utat hozzá, az utat a dicsőséghez.

A két sötételf hím zavartan nézett össze. Vierna állítása és ő maga is – teljesen eszelősnek tűnt.

De Dinin, minden akarata és józansága ellenére, még mindig térdelt.

Első rész

AZ ÖSZTÖNZŐ FÉLELEM

Majdnem három évtized telt el azóta, hogy elhagytam szülőföldemet; egy drow elf mércéjével ez röpké idő, nekem mégis egy életnek tűnik. Amikor otthagytam Menzoberranzan sötét barlangját, csak arra vágytam – vagy legalábbis ezt hittem –, hogy valódi otthont találjak, barátokat és békességet. Olyan helyet, ahol meleg kandalló fölé akaszthatom a kardom, és hűséges társakkal beszélgethetek.

Most mindezt megtaláltam Bruenor mellett, ifjúsága csarnokaiban. Virágzunk. Békében élünk. A fegyvereimet csak ötödnaponként viselem, amikor Mithrill Csarnok és Ezüsthöld között járok. Tévedtem?

Nem vonom kétségbe, nem is bánom döntésemet, hogy otthagytam Menzoberranzan kegyetlen világát, de most, a (végtelen) nyugalomban és békében kezdem azt hinni, hogy vágyaim abban a kritikus időszakban a tapasztalatlanság elkerülhetetlen kívánságaiban gyökereztek.

Nem tagadhatom, hogy az életem jobb, ezerszer jobb annál, mint Mélysötéten bármikor: Mégsem emlékszem, mikor éreztem utoljára a közelgő küzdelem izgalmát, ösztönző félelmét, azt a bizsergést, ami csak ellenség közelében vagy kihívással szemben fog el.

Ó, emlékszem arra a pillanatra – alig egy éve, amikor Wulfgar, Guenhwyvar és én megtisztítottuk Mithrill Csarnok alsó szintjeit – de ez az érzés, ez a bizsergés már rég kifakult az emlékezetemből.

A tettek teremtményei vagyunk? Azt mondjuk, hogy a kényelem elfogadott sablonjaira vágyunk, amikor valójában a kihívás és a kaland adja meg nekünk az igazi életet?

El kell ismernem, legalábbis a magam részéről, hogy nem tudom.

De van egy dolog, amit nem vitathatok, egy olyan igazság, ami biztosan segít megoldani ezeket az új kérdéseket, és ami szerencsés helyzetbe hoz majd. Most, Bruenorral és a népével, Wulfgarral és Catti-Brie-vel, meg Guenhwyvarral, a drága párducommal az oldalamon én döntök a saját sorsom felől.

Nagyobb biztonságban vagyok most, mint bármikor ezelőtt életem hatvan éve során. A jövőt illető kilátásaim sose voltak jobbak: béke és biztonság. Mégis érzem a halandóságom. Életemben először most azt nézem, ami elmúlt, nem azt, ami még vár rám. Nem tudom másképp megmagyarázni. Úgy érzem, haldoklom, és azok a történetek, amiket úgy szerettem volna megosztani barátaimmal, hamarosan elavulnak, és semmi sem fogja pótolni őket.

De megint csak emlékeztetnem kell magamat, hogy a döntés az enyém.

– Drizzt Do'Urden

ELSŐ FEJEZET

VIRRADÓ TAVASZ

Drizzt Do'Urden lassan lépkedett a Világ Háta legdélebbi nyúlványának ösvényén. Az égbolt egyre világosodott körülötte. Messze dél felé az Örökmocsarak síkságán túl egy város – valószínűleg Nesme – utolsó éjszakai fényeit látta, kihunyóban. Mikor kibukkant a hegyi ösvény egyik újabb kanyarjából, meglátta messze maga alatt Telepeskő kicsiny városát. A barbárok, Wulfgar völgybéli rokonai éppen belekezdtek szokásos reggeli tevékenységükbe: próbáltak újra várost építeni a romokból.

Drizzt figyelte a távolból aprónak tűnő, fürgén mozgó alakokat, és eszébe jutott az a nem is olyan régi idő, amikor

Wulfgar és büszke népe még a messze északnyugat jeges pusztáin járt, ezer mérföldre innen, a hegység másik oldalán.

A tavasz, a kereskedelem évszaka rohamosan közeledett, Telepeskő kemény népe pedig – akik Mithrill Csarnok törpéinek kereskedői voltak – hamarosan több vagyona és kényelemre számíthatott, mint amit valaha is lehetségesnek hittek napról napra tengetett életükben. Eljöttek ide Wulfgar hívó szavára, vitézül harcoltak a törpék oldalán az ősi csarnokokban, és hamarosan élvezhetik munkájuk gyümölcsét. Elhagyják nomád szokásaikat, ahogy elhagyták a Jeges Szelek Völgyének végtelen, könyörtelen tundráját is.

– Milyen nagy utat tettünk meg mindnyájan – jegyezte meg Drizzt a hideg reggelben, és elkuncogta magát kétértelmű szavain: éppen most tért vissza Ezüstholdból, ebből a varázslatos, keleti városból, ahol hányatott drow vándorként sosem remélt befogadást. Amikor Bruenorral és a többiekkel ideért alig két évvel ezelőtt a Mithrill Csarnok keresése közben, valóban elkergették Ezüsthold díszes kapuitól.

– Száz mérföldet jöttél egy hét alatt egyedül – érkezett a váratlan válasz.

Drizzt ösztönösen a kardjához kapott, de az agya utolérte a reflexeit, és ellazult, amikor felismerte az erős törpe akcentussal szóló dallamos hangot. Catti-brie, Harcpöröly Bruenor fogadott ember lánya már elő is jött egy sziklaszirt mögül. Sűrű, vörösbarna sörénye csak úgy röpködött a hegyi szélben, mélykék szeme pedig nedves drágakőként csillogott a friss, reggeli fényben.

Drizzt nem tudta elfojtani mosolyát a lány lépteinek vidám rugalmassága láttán; Catti-brie eleveenségét az elmúlt évek véres csatái sem lohasztották le. Drizzt azt a melegséget sem tagadhatta le, ami elfogta, valahányszor meglátta Catti-Brie-t. A lány mindenki másnál jobban ismerte őt. Megértette a sötételfet, és elfogadta őt; a szíve, és nem a bőre színe alapján, már akkor is, amikor először találkoztak a sziklás, szélfűttá völgyben több mint tíz évvel ezelőtt, amikor a lány alig fele ennyi idős volt.

A sötételf még várt egy pillanatig, mert arra számított, hogy hamarosan felbukkan Wulfgar is, Catti-brie leendő férje.

– Jó messzire kijöttél kíséret nélkül – jegyezte meg Drizzt, amikor a barbár nem mutatkozott.

Catti-brie keresztezte karját a mellkasán, és türelmetlenül toppantott. – Te meg kezdesz egyre inkább úgy beszélni, mintha apám lennél, nem barátom – felelte. – Drizzt Do'Urden mellett nincs szükségem kíséretre.

– Jól beszélsz – ismerte el a drow vándor tisztelettudóan, és némi gúnnyal. A lány szidása eszébe juttatta Drizztnek, hogy Catti-brie már tud vigyázni magára. Törpék készítette rövidkardot hordott magával, és prémes kabátja alatt finom páncélt viselt, olyan finomat, mint az a láncling, amit Bruenor adott Drizztnek. Taulmaril, a Szívkereső, Anariel mágikus íja könnyedén pihent a lány vállán. Drizzt sosem látott ennél nagyobb hatalmú fegyvert. És mindezen felszerelések mellett Catti-brie a szívós törpék között nevelkedett, Bruenor keze alatt, aki olyan kemény, mint a hegyi szikla.

– Sokszor nézed a napkeltét? – kérdezte Catti-brie, amikor észrevette, hogy Drizzt kelet felé fordulva áll.

Az éppen talált egy lapos sziklát, amire le lehetett ülni, és maga mellé hívta Catti-Brie-t. – Már az első felszíni napjaim óta figyelem a napot – magyarázta, és hátravetette a vállán mohazöld

köpönyegét. – Bár akkor még nagyon szúrta a szemem, azt hiszem, emlékeztetett rá, honnan jöttem. Mostanra már, nagy megkönnyebbülésemre, látom, hogy el tudom viselni a fényességet.

– És ez így van jól – felelte Catti-brie. Mély tekintete a drow-éba kapcsolódott, mintegy kényszerítette az elfet, hogy a szemébe nézzon, ugyanazzal az ártatlan mosollyal, amit Drizzt akkor régen látott az arcán a Jeges Szelek Völgyében.

Első lánybarátjának mosolyát.

– Te épp úgy a nap alá tartozol, Drizzt Do'Urden – folytatta Catti-brie – mint bárki az én népemből, legalábbis szerintem.

Drizzt a hajnali fényre nézett, és nem válaszolt. Catti-brie is elhallgatott, és sokáig ültek így egymás mellett, figyelve az ébredező világot.

– Azért jöttem ki, hogy lássalak – mondta váratlanul a lány. Drizzt kíváncsian nézte; nem egészen értette.

– Hallottuk, hogy visszajöttél Telepesköbe, és néhány napon belül Mithrill Csarnokban leszel. Azóta minden nap kint vagyok itt.

Drizzt arckifejezése nem változott. – Négyszemközt szeretnél beszélni velem?

Catti-brie elszánt bólintása, ahogy a lány visszafordult kelet felé, mutatta Drizztnek, hogy valami nincs rendben.

– Nem bocsátom meg, ha nem leszel ott az esküvőn mondta Catti-brie lágyan. Drizzt észrevette, hogy a mondat végén a lány beharapja az alsó ajkát és szífog, bár igyekszik úgy tenni, mintha meg lenne fázva.

Drizzt a lány erős válla köré fonta a karját. – Hát hitted volna azt egy pillanatig, hogy nem leszek ott, még ha az Örökmocsarak összes trolljai állnak is az utamba?

Catti-brie odafordult Drizzt felé – a szemébe nézett –, és szélesen elmosolyodott. Erősen magához ölelte, aztán talpra ugrott, és a drow-t is felrántotta.

Drizzt próbált osztozni a megkönnyebbülésében, vagy legalábbis úgy tenni. Catti-brie végig tudta, hogy nem hagyná ki a szertartást, két legjobb barátja esküvőjét. Akkor miért voltak a könnyek, és a szífogás, aminek semmi köze nem volt megfázáshoz? – tűnődött a figyelmes Drizzt. Miért érezte szükségét barátja annak, hogy kijöjjön, és alig néhány óra járásnyira Mithrill Csarnoktól találkozzon vele?

Inkább nem tette föl ezt a kérdést, pedig nem kevéssé izgatta a válasz, mert sosem lehetett nyugodt, amikor könnyet látott Catti-brie szemében.

Jarlaxle fekete csizmája hangosan csattogott a köveken, ahogy magányosan lépkedett egy kanyargó alagútban Menzoberranzanon kívül. A legtöbb drow, ha egyedül járna Mélysötét vadonjában, nagyon óvatos lett volna, a zsoldos azonban tudta, mire számíton az alagutakban, hiszen ismert minden lényt ebben a sötét labirintusban.

Jarlaxle-nak a tudás volt az erőssége. A Bregan D'aerthe kémhálózata – azé a bandáé, amit ő alapított és virágoztatott fel – kifinomultabb volt bármelyik drow házáénál. Ő mindenről tudott, ami történt, vagy történni fog a városban, vagy körülötte, és ezzel a tudással felfegyverkezve évszázadokig életben tudott maradni háztalan kitaszítottként. Már oly régen volt szerves része Menzoberranzan intrikáinak, hogy a városban senki – és ez alól talán csak Menzoberranzan első Nagyasszonyanyája, Baenre volt kivétel – nem ismerte a ravasz zsoldos származását.

Most rajta volt csillámló köpenye, melynek mágikus színei föl-alá hullámzottak karcsú alakján. Széles karimájú kalap fedte tar fejét, rajta a diatryma nevű repülésképtelen mélysötéti madár tollával. Vékony kard táncolt az egyik oldalán, a másikon hosszú tör. Mindössze ezek voltak látható fegyverek rajta, de azok, akik ismerték a fortélyos zsoldost, tudták, hogy ennél sokkal több van nála gondosan elrejtve, de szükség esetén gyorsan bevethetően.

Jarlaxle-t hajtotta a kíváncsiság; megszorozta a lépteit. Amikor észrevette, milyen nagyokat lép, erővel visszafogta magát. Eszébe jutott, hogy illendően késnie kell erről a rendhagyó találkozóról, amit az örült Vierna készített elő.

Az örült Vierna.

Sokáig elidőzött ennél a gondolatnál, egy kicsit még meg is állt, és nekitámaszkodott az alagút falának. Felidézte a főpapnő mostanában tett kijelentéseit. Az, ami eredetileg egy megtört nemes

kétségbeesett, csalóka reményének tűnt, a siker minden esélye nélkül, hamarosan szilárd tervvé változott. A zsoldos inkább szórakozásból és kíváncsiságból tartott Viernával, mint abban a hitben, hogy megölhetik, vagy akár csak megtalálhatják a rég eltűnt Drizztet.

De valami láthatóan vezette Viernát – Jarlaxle kénytelen volt azt hinni, hogy tényleg Lloth, vagy egyik hatalmas szolgája. Vierna papnői ereje, úgy tűnt, teljes mértékben visszatért, és rengeteg értékes dologgal, valamint egy tökéletes kémmeleggel is szolgáltatta ügyüket. Most már nagyjából biztosak voltak benne, hol van Drizzt Do'Urden, és Jarlaxle kezdte hinni, hogy az áruló drow meggyilkolása nem is lesz olyan nehéz.

A zsoldos érkezését csizmadobogása előre jelezte, amikor kibukkant az utolsó kanyar mögül, és belépett a széles, alacsony mennyezetű kamrába. Vierna már ott volt Dininnel, és Jarlaxle furcsállta (újabb bejegyzés a számító zsoldos elméjében), hogy a drow nő mintha otthonosabban érezné magát itt kinn a vadonban, mint a bátyja. Dinin éveket töltött el az alagutakban, őrzőutakat vezetett, Vierna azonban óvott nemesi papnőként ritkán járt a városon kívül.

De ha valóban azt hiszi, hogy Lloth áldásával jár, akkor egy papnőnek nincs félnivalója.

– Átadtad ajándékunkat annak az embernek? – kérdezte Vierna azonnal, sürgetően. Jarlaxle-nak úgy tűnt, mintha Vierna életében hirtelen minden sürgős lenne.

A váratlan kérdés, amit nem előzött meg üdvözlés vagy a késésére vonatkozó megjegyzés, egy pillanatra készületlenül érte a zsoldost. Dininre pillantott, aki tehetetlen vállvonogatással felelt. Míg Vierna tekintetében mohó tüzek lobogtak, fivérében vesztes belenyugvás látszott.

– Az ember megkapta a fülbevalót – felelte Jarlaxle. Vierna előrenyújtott egy lapos, korong alakú tárgyat, melyet az értékes fülbevalóhoz illő díszítés borított. – Hideg mondta, amikor végighúzta a kezét a fémfelületen. – Tehát a kémünk már jó messze jár Menzoberranzantól.

– Jó messze az értékes ajándékkal – jegyezte meg Jarlaxle némi gúnnal.

– Erre szükség volt, és jól szolgálja majd az ügyünket – vakkantotta a papnő.

– Már ha az ember olyan értékesnek bizonyul, ahogy te hiszed – tette hozzá Jarlaxle könnyedén.

– Kétkedsz benne? – Vierna szavai visszhangot vertek; Dininnek még rosszabb lett a kedve, és a zsoldos felé irányuló fenyegetés is nyilvánvaló lett.

– Lloth vezetett el hozzá – folytatta Vierna leplezetlen vicsorgással. – Lloth, aki megmutatta nekem az utat ahhoz, hogy visszanyerjem családom becsületét. Kétkedsz...

– Nem kétkedem semmiben, ha az istenünkről van szó vágott közbe azonnal Jarlaxle. – A fülbevalót, a jelzőfényedet az utasításaid szerint átadtam, az ember pedig útnak indult. A zsoldos tiszteletteljesen, mélyen meghajolt, meglepetve széles karimájú kalapját.

Vierna lecsillapodott. Vörös szeme mohón csillogott, és csalfa mosoly terült szét az arcán. – És a goblinok? – kérdezte várakozásteljes hangon.

– Hamarosan felveszik a kapcsolatot a mohó törpékkel felelte Jarlaxle. – Kémeim ott vannak a goblinok sorai között. Ha az öcséd felbukkan az elkerülhetetlenül bekövetkező harcban, tudni fogunk róla – A zsoldos elrejtette mosolyát, amikor látta Vierna nyilvánvaló elégedettségét. A papnő csak öccse hollétének megerősítését várta a szerencsétlen goblin törzstől, Jarlaxle-nak azonban ennél nagyobb tervei voltak. A goblinok és a törpék közötti gyűlölet legalább olyan erős volt, mint a drow elfek és felszíni rokonaik ellentéte. A két csoport minden találkozása harchoz vezetett. Mi lehetett ennél jobb lehetőség Jarlaxle számára ahhoz, hogy felmérhesse a törpék véderejét?

És a törpék gyengéit?

Mert míg Vierna vágyai egy pontra irányultak – ő csak áruló öccse halálát akart – Jarlaxle-nak szélesebb volt a látóköre ezzel a költséges felszínközeli – vagy akár felszíni – expedícióval, és hasznaival kapcsolatban.

Vierna összedörzsölte a kezét, és élesen szembefordult Dininnel. Jarlaxle kis híján elnevette magát, amikor Dinin szálnalmas kísérletet tett nővére lángoló tekintetének utánzására.

Vierna túlságosan megszállott volt ahhoz, hogy észrevegye nem túl lelkes öccsének nyilvánvaló hibáját. – A goblinok tudják, milyen választási lehetőségük van? – kérdezte a zsoldost, de megfelelt a saját kérdésére, még mielőtt Jarlaxle válaszolhatott volna. – Hát persze hogy nincs választási lehetőségük!

Jarlaxle hirtelen készletetést érzett arra, hogy kipukkassza a nő mohóságának buborékját. – És mi

van, ha a goblinok megölik Drizztet? – kérdezte ártatlanul.

Vierna arca furcsán eltorzult, és egy ideig hasztalanul hebegett, mielőtt válaszolni tudott volna. – Az nem lehet! mondta végül. – Tudjuk, hogy több mint ezer törpe lakja a barlangrendszert, vagy talán kétszer-háromszor ennyi is. Szétzúzzák a goblin törzset.

– De a törpék és szövetségeseik is szenvednek majd veszteségeket – érvelt a zsoldos.

– De nem Drizztet fogják elveszteni – felelte váratlanul Dinin ellentmondást nem tűrően, és társai közül egyik sem vitatkozott vele. – Egyetlen goblin sem képes megölni Drizztet. Az ő ócska fegyvereikkel a közelébe sem tudnak jutni.

Vierna helyeslő mosolya azt mutatta, hogy nem vette észre az őszinte rettegést testvére szavai mögött. A jelenlévők közül eddig még csak Dinin harcolt szemtől szemben Drizzt ellen.

– Tiszták az alagutak vissza a városba? – kérdezte Vierna Jarlaxle-t, és amikor a zsoldos bólintott, a papnő gyorsan kiment. Nem volt több ideje csevegni.

– Te még nem találkoztál az öcsémmel – mondta Dinin, és keze ösztönösen csodálatos drow kardja felé indult, mintha fivére nevének pusztá említése is védekezésre késztetné. – Legalábbis nem harcba.

– Félsz, Khal'abbil? – Ez a kérdés egyenesen Dinin büszkeségére irányult, és inkább ingerkedésnek hangzott.

Dinin még sem próbálta tagadni.

– A nővéredtől sem ártana félned – vélte Jarlaxle, és ezt komolyan is gondolta. Dinin undorodó arcot vágott.

– A Pókkirálynő, vagy az egyik szolgája beszélt vele – tette hozzá Jarlaxle, legalább annyira önmagának, mint Dininnek címezve. Vierna megszállottsága első pillantásra kétségbeesett, veszedelmes dolognak tűnt, de Jarlaxle már épp elég régen élt Menzoberranzan káoszában ahhoz, hogy felismerje: sok más hatalmas figurának is – többek közt Baenre Anyának – hasonló, látszólag örült elképzelései vannak.

Menzoberranzanban szinte minden fontos személyiség – a kormányzótanács tagjait is beleértve – kétségbeesetnek tűnő tetteikkel jutott hatalomra, kúszott át a káosz tüskés hálóján a dicsőségig.

Talán Vierna lesz a következő, aki erre az útra lép?

MÁSODIK FEJEZET

EGYÜTT

Drizzt még aznap délután elérte Mithrill Csarnok keleti kapuját, alatt a Surbrin-folyóval. Catti-brie egy kicsit előrement, hogy kivárja barátja érkezésének "meglepetését". A törpe örök úgy üdvözölték Drizztet, mintha ő is a szakállas nép közé tartozna. A drow-t melegség töltötte el erre a nyílt szeretetre, bár ez nem volt szokatlan azóta, hogy Bruenor népe barátnak fogadta el őt még a Jeges Szelek völgyéből.

Drizztnek nem volt szüksége vezetőre Mithrill Csarnok zezugos folyosóin, és nem is akart senkit maga mellé. Jobb szeretett egyedül lenni érzelmeivel és emlékeivel, amelyek mindig előjöttek, amikor áthaladt a felső szint ezen részén.

Átment az új hídon Garumn Szurdoka fölött. Csodálatos, íves köépitmény volt ez, amely több száz lábnyira nyúlt át a szakadék fölött. Itt vesztette el Drizzt örökre Bruenort – vagy legalábbis így hitte. Látta a törpét lezuhanni a fénytelen mélységbe egy lángoló sárkány hátán.

Önkéntelenül elmosolyodott, amikor végiggondolta az emléket; egy sárkány nem elég ahhoz, hogy elpusztítsa a hatalmas Harcpöröly Bruenort.

Ahogy a hosszú ív végéhez közeledett, Drizzt észrevette, hogy az új őrtornyok, amelyeket alig tíz napja kezdtek el építeni, már majdnem készen vannak. A szorgalmas törpék teljes erőfeszítéssel dolgoztak. Mégis mindegyikük felpillantott munkájából, amikor a drow elhaladt mellettük, és egy-egy szóval üdvözölték.

Drizzt a hatalmas csarnokból dél felé kivezető főfolyosó felé vette útját. Előtte is kalapácsütések zaja hallatszott. A nagy csarnokon túl egy széles, magas folyosórészbe jutott, ami maga is szinte csarnoknak volt nevezhető. Itt dolgoztak Mithrill Csarnok legjobb mesterei: Harcpöröly Bruenor képmását faragták a sziklába a megfelelő helyre Bruenor királyi ősei mellé, a hét előző uralkodóhoz.

– Szép munka, mi, elf? – hallatszott egy kiáltás. Drizzt megfordult, és egy alacsony, kerekded törpét pillantott meg, akinek rövidre nyírt, szőke szakállja alig ért le széles mellkasa tetejéig.

– Örülök, hogy találkoztunk, Cobble – üdvözölte Drizzt a megszólalót. Bruenor nemrég nevezte ki a törpét a Csarnokok Szent Papjává, ami valóban magas pozíció volt.

– Illik hozzá? – kérdezte Cobble; és Mithrill Csarnok jelenlegi urának húsz láb magas domborművére mutatott.

– Bruenornak legalább száz láb magas kellene – felelte Drizzt, és a jó kedélyű Cobble csak úgy rázkódott a nevetéstől. Kacagásának visszhangja még sokáig kísérté Drizztet, amikor továbbindult a kanyargós folyosókon.

Hamarosan megérkezett a felső szint csarnokrészébe, a csodálatos Alsóváros fölötti másik településhez. Catti-brie és Wulfgar itt laktak, ahogy jobbra Bruenor is, a tavaszi kereskedelmi időszakra készülődve. A klán többi kétezzer-ötszáz törpéje sokkal lejjebb lakott, lenn a bányákban; az Alsóvárosban, azok, akik itt fent éltek, a királyi őrség parancsnokai és elit katonák voltak. Még Drizzt, aki oly szívesen látott vendég volt Bruenor otthonában, még ő sem mehetett be a királyhoz bejelentés és kíséret nélkül.

Egy széles vállú, sziklatömbre emlékeztető törpe – hosszú barna szakállát ékköves övébe tűrve viselte – vezette végig Drizztet az utolsó folyosón a felső szintre; Bruenor fogadóterméhez. Dagna generális – mert így hívták – az adbari Harbromm király személyes segédje volt, és ő jött Bruenor segítségére az ősi csarnokok visszafoglalásához. A győzedelmes harc után a legtöbb törpe visszament, de Dagna és kétezzer másik harcosa a Mithrill Csarnok megtisztítása után is maradt, felesküdt a Harcpöröly klánra, és szilárd támaszt adott Bruenornak a törpe erősség megvédésére.

Dagna tanácsadóként és parancsnokként működött királya mellett. Nem különösebben szerette Drizztet, de nem volt olyan ostoba, hogy egy alacsonyabb rangú kísérelővel sértette volna meg őt.

– Mondtam, hogy visszajön – hallotta Drizzt Bruenor morgását a nyitott ajtón túlról, amikor a fogadóteremhez értek. Az elf a viláért sem maradna le olyasmiről, mint a ti esküvőtök!

– Látom, számítottatok rám – jegyezte meg Drizzt Dagnának.

– Hallottuk a telepesköiektől, hogy elindultál – felelte a mogorva generális, hátra sem pillantva. – Gondoltuk, hogy bármelyik nap megérkezhetsz.

Drizzt tudta, hogy a generális – a legtörpébb a törpék közt, ahogy a többiek mondogatták – nem sokra tartja őt, sem senki mást – beleértve Catti-Brie-t és Wulfgart – aki nem törpe. De a sötételf ezen csak mosolygott, hisz szokva volt már az ilyesfajta előítéletekhez, és tudta, hogy Dagna fontos szövetséges Bruenor számára.

– Üdvözöllek benneteket – mondta Drizzt három barátjának, amikor belépett a terembe. Bruenor a kötrónuson ült, Wulfgar és Catti-brie pedig a két oldalán.

– Szóval eljöttél – mondta a lány közönyösen, érdektelenséget színlelve. Drizzt elmosolyodott a titkolózáson; Catti-brie láthatóan nem szólt senkinek arról, hogy már a kapun kívül találkoztak.

– Nem számítottunk rád – tette hozzá Wulfgar, a hatalmas izmú, szőke fürtű óriás, akinek kék szemében az északi puszták ege tükröződött. – Remélem, tudunk még neked helyet szorítani az asztalnál.

Drizzt elmosolyodott, és mélyen, bocsánatkérően meghajolt. Tudta, hogy rászolgált az ingerkedésre. Mostanában sokat volt távol, néha hetekre is.

– Bah! – szortyintott a vörösszakállú Bruenor – Mondtam, hogy vissza fog jönni. És most már marad is.

A drow megrázta a fejét. Tudta, hogy hamarosan megint útnak indul, hogy megkeressen valamit.

– A bérgyilkost hajkurászod? – hallotta Bruenor kérdését. – Dehogy – gondolta Drizzt azonnal. A törpe Artemis Entrerire gondolt, Drizzt leggyűlöltebb ellenségére, a szívtelen gyilkosra, aki épp olyan mesterien bánt a karddal, mint a drow. Megszállottja lett a gondolatnak, hogy legyőzi Drizztet. Entreri és a sötételf megvívta Calimportban, a messzi déli városban, és Drizzt szerencsésen fölénybe került, még mielőtt az események elsodorták volna őket egymástól. A drow érzelmileg már lezárta ezt a harcot, és megszabadult az Entrerivel kapcsolatos rögeszméjétől.

Drizzt önmagát látta a bérgyilkosban, azt, amivé ő is lett volna, ha Menzoberranzanban marad. Nem tudta elviselni ezt a képet, és csak arra vágyott, hogy elpusztítsa. Catti-brie, a kedves és bonyolult lány mutatta meg neki az igazságot Entreriről és önmagáról. Drizzt attól fogva nem vágyott már arra, hogy a gyilkost lássa.

– Nem kívánok vele még egyszer találkozni – felelte Drizzt. A nyugodtan üldögélő Catti-Brie-re pillantott. A lány ravaszul rákacsintott, hogy mutassa: érti és helyesli barátja döntését.

A drow folytatta: – Sok minden van ebben a széles világban, törpe, amit az árnyékból nem lehet látni. Sok kellemesebb hang van a kardok pengésénél, és sok kellemesebb illat a halál szagánál.

– Készülhetünk az újabb lakomára! – morogta a király, és felpattant trónjáról. – Fogadok, hogy az elf újabb esküvőt tervez. Drizzt válasz nélkül hagyta a megjegyzést.

Újabb törpe sietett be a terembe, aztán kiment, és magával húzta Dagnát. Egy pillanat múlva a generális visszatért.

– Mi az? – morogta Bruenor.

– Újabb vendég – magyarázta Dagna, és alighogy ezt kimondta, egy kerek hasú félszerzet szökkent be a terembe.

– Regis! – kiáltott fel meglepetten Catti-brie, és Wulfgarral együtt odasietett, hogy üdvözölje barátját. Az öt barát vártalanul megint összekerült.

– Bendőkorgi! – bődült el Bruenor, szokásos gúnynevén szólítva a mindig éhes félszerzetet. – Hogy a Kilenc Pokolba... Drizzt arra gondolt, milyen furcsa, hogy nem vette észre

Regist a Mithrill Csarnok előtti utakon. Regist hátrahagyták Calimportban, több mint ezmérföldnyire innen a tolvajcéh élén, amit jócskán megtizedeltek, amikor ki akarták szabadítani a félszerzetet.

– Azt hitted, kihagyok egy ilyen alkalmat? – puffogta Regis. Sértődést tettetett, amiért Bruenor kételkedett benne. – Két kedves barátom esküvőjét?

Catti-brie megölelte, amit Regis szemmel láthatóan felettébb élvezett.

Bruenor kíváncsian pillantott Drizztre, és megcsóválta a fejét, amikor látta, hogy a drow nem tud válasszal szolgálni. Honnan tudta?

– Alábecsülöd a híredet, Bruenor király – felelte Regis, és kecsesen meghajolt.

Mozdulata némi csilingeléssel is járt. Amikor Regis meghajolt, száznyi ékszer és tucatnyi tömött erszény csendült össze. Regis mindig szerette a finom dolgokat, de Drizzt ennyire felékszerezve még sosem látta. Ékkövekkel kivert mellényt viselt, és több csecsebecsét, mint amit Drizzt valaha is látott együtt, köztük a mágikus, hipnotikus rubinfüggőt.

– Tudsz egy kicsit tovább maradni? – kérdezte Catti-brie. – Nem sietek – felelte Regis. – Kaphatnék egy szobát? kérdezte Bruenor. – Hogy lerakjam a holmimat és kipihenjem az út fáradalmait?

– Mindjárt kerítünk egyet – nyugtatta meg Catti-brie. Közben Drizzt és Bruenor megint összenézett. Mindketten ugyanarra gondoltak: szokatlan, hogy az alattomos, kiszámíthatatlan tolvajok céhének feje akár csak egy rövid időre is otthagyja a székhelyét.

– És a szolgálid? – kérdezte Bruenor.

– Ő – hebegte a félszerzet. – Én... egyedül jöttem. A déliek nem viselnék jól az itteni hideget.

– Akkor pihenj csak – mondta Bruenor. – Most rajtam a sor, hogy olyan lakomát rendezzek, ami a te bendődnek is megfelel.

Drizzt helyet foglalt a törpe király mellett, amikor a másik három kiment a teremből.

– Calimportban aligha ismerik a nevem, elf – jegyezte meg Bruenor, amikor egyedül maradtak. – És Hosszúnyeregától délre ugyan ki tudhatott az esküvőről?

Bruenor ravasz arckifejezése mutatta, hogy a sokat tapasztalt törpe pontosan egyetért Drizzt megérzésével. – Jó adag kincset hozott magával a félszerzet, he?

– Menekül – felelte Drizzt.

– Megint bajba keverte magát... – mormogta Bruenor. – Vagy legyenek szakállas gnóm!

– Őt étkezés egy nap – morogta Bruenor Drizztnek, amikor a drow és a félszerzet már egy hete Mithrill Csarnokban tartózkodtak. – És nagyobb adagok, mint amennyiről azt lehetne hinni, hogy belefér ebbe a fél darabba.

Drizztet mindig is lenyűgözte a félszerzet étvágya. Nem tudott mit felelni törpe barátjának. Együtt figyelték a terem másik végéből, ahogy Regis egyik falatot a másik után tömi mohó szájába.

– Még szerencse, hogy új tárnakat nyitottunk – morogta Bruenor – Jó sok mithrillre lesz szükségünk ahhoz, hogy etetni tudjuk.

Mintha ez lett volna a végszó, Dagna generális lépett be az ebédlőbe. Nyilvánvalóan nem az evés érdekelte. Magához intette az egyik segédet, és egyenesen Bruenorék felé indult.

– Ez rövid út volt – jegyezte meg Bruenor, amikor észrevették a törpét. Dagna aznap reggel indult el egy újabb felderítőcsapat élén, ami az Alsóvárostól nyugatra tárt fel újabb lelőhelyeket.

– Baj, vagy kincs? – kérdezte Drizzt szónokiasan, mire Bruenor csak vállat vont. Ő mindkettőre számított – és titokban reménykedett is bennük.

– Királyom – állt Dagna Bruenor elé. Szándékosan nem nézett a sötételfre. Kurtán meghajolt. Kőmerev arca nem utalt rá, hogy a Drizzt által felvetett két lehetőség közül melyik a helytálló.

– Mithrill? – kérdezte reménykedve Bruenor.

Dagna meglepődni látszott a nyers kérdésen. – Igen mondta egy idő múlva. – A lepecsételt ajtó mögötti alagút egy egész új barlangrendszer rejt, ami ércben gazdag, ahogy eddig gyanítottuk. Ékkő-szimatod híre még legendásabb lesz, királyom – Meghajolt, ezúttal mélyebben, mint először.

– Tudtam – suttogta Bruenor Drizztnek. – Egyszer jártam arra, amikor még ki sem volt nőve a szakállam.

– De baj is van – folytatta Dagna, továbbra is kifejezéstartan arccal.

Bruenor várt, várt, hogy a mogorva törpe megmagyarázza a dolgot. – Baj? – kérdezte végül, mert látta, hogy Dagna a drámai hatás kedvéért hallgatott el, és valószínűleg a világ végezetéig így állna, ha ő nem kérdez rá.

– Goblinok – mondta vészjóslóan Dagna.

Bruenor felhördült. – Nem azt mondtad, hogy baj van?

– Nagyon nagy törzs – folytatta Dagna. – Több százan lehetnek.

Bruenor felpillantott Drizztre, és a drow szeme szikrájából látta, hogy a hírek őt sem nyugtalanítják jobban, mint őt.

– Több száz goblin, elf – mondta Bruenor ravaszul. – Mi a véleményed erről?

Drizzt nem válaszolt, csak mosolygott, és hagyta, hogy a szeme csillogása önmagáért beszéljen. A Mithrill Csarnok visszafoglalása óta eseménytelenül zajlott az élet, csak a mesterek szerszámai csattogtak az alagutakban, a Mithrill Csarnok és Ezüsthald közötti út pedig nem igen volt sem veszélyes, sem kalandos Drizzt számára. Ez az új hír különösen érdekelte a drowt. Ő vándor volt, aki a jó szándékú fajok védelmét tűzte ki célul. Megvetette a csontos karú, rossz szagú goblinokat.

Bruenor odavezette őket Regis asztalához, pedig a csarnokban minden más asztal üres volt. – Vége a vacsorának – jelentette be a rőt szakállú törpe uralkodó, és lesöpörte a tányérokat Regis elől. Minden csörömpölve hullott a földre.

– Menj, és hívd ide Wulfgart – morogta bele Bruenor Regis hitetlenkedő arcába. – Ötvenig számolok, addigra érjtek vissza. Ha késel, fél adagra foglak!

Regis már kint is volt az ajtón.

Bruenor biccentésére Dagna előhúzott egy darab szenet a F ebéből, és felvázolta az asztalra az új terület elnagyolt térképét. Megmutatta Bruenornak, hol találták meg a goblinok eleit, és hol jelezték a felderítők a főbarlang elképzelhető helyét. A két törpét különösen a kidolgozott, sima falú alagutak érdekelték.

– Jó hely ahhoz, hogy rajtaüssünk az ostoba goblinokon – magyarázta Bruenor kacsintva Drizztnek.

– Tudtad, hogy itt goblinok vannak – mondta neki Drizzt, mert látta, hogy Bruenort jobban érdekli, és kevésbé lepi meg az ellenség, mint a kincs híre.

– Sejtettem, hogy goblinok tanyáznak arra felé – ismerte be Bruenor. – Egyszer láttam őket ott lent, amikor legyőztem az ettineket, de amikor jött a sárkány, apámnak és a katonáinak nem volt idejük arra, hogy kifüstöljék őket. De hát ez már régen volt, nagyon régen, elf – simogatta meg a szakállát a törpe. – Nem tudhattam, hogy még mindig ott vannak. – Valaki fenyeget minket? – hallatszott mögöttük egy zengő bariton. A hét láb magas barbár lépett oda az asztalhoz, és odahajolt Dagna térképéhez.

– Csak goblinok – felelte Bruenor

– Háború! – dörögte Wulfgar, és lendületesen rácsapott Égisz-agyarrá, a hatalmas harci kalapácsra, amit Bruenor kovácsolt neki.

– Multság – javította ki Bruenor, és összenevetett Drizztel.

– Úgy látom, egy kicsit túl mohók vagytok – vetette közbe Catti-brie, aki Regisszel érkezett.

– Ugyan már – mondta Bruenor.

– Találtok néhány goblint az odújában, akik nem ártanak senkinek, és máris le akarjátok mészárolni őket – folytatta Catti-brie zavartalanul.

– Asszony! – rikkantotta Wulfgar.

Drizzt derűs mosolya egy szempillantás alatt lehervadt, és helyét döbbent kifejezés foglalta el, amikor látta a hatalmas barbár neheztelő arcát.

– Örülj neki – felelte Catti-brie könnyedén, határozottan, és anélkül, hogy a figyelmét elvonta volna Bruenorról és a vitáról. – Honnan tudjátok, hogy a goblinok harcolni akarnak? – kérdezte a királyt. – Vagy nem is törődtek ezzel?

– Azokban az alagutakban mithrill van – felelte Bruenor, mintha ez minden további vitát lezárt volna.

– Az nem a goblinok mithrillje? – kérdezte Catti-brie ártatlanul. – Nem az ő jogos tulajdonuk?

– Nem sokáig – vágott közbe Dagna, Bruenornak azonban nem volt semmilyen elmés megjegyzése, amit megcsillogtathatott volna. Kissé meghökölt leánya zavarba ejtő kérdéseitől.

– Ez a harc nektek kell – folytatta Catti-brie, és kéklő szemével végignézett a csoporton. – Jobban, mint a kincs, amit találhattok. Szomjajtok az izgalomra. Akkor is utána mennétek a goblinoknak, ha nem lenne ott, csak a pusztá kő!

– Én ugyan nem – kotyogott közbe Regis, de senki sem figyelt oda rá.

– Ezek goblinok – mondta Drizzt a lánynak. – Hát nem egy goblin támadásban pusztult el az apád?

– De igen – felelte Catti-brie. – És ha egyszer megtalálom azt a törzset, akkor megfizetnek gonoszságukért. De vajon ez a törzs is ugyanolyan itt, több ezer mérföld távolságban?

– A goblinok mindenhol goblinok! – hörögte Bruenor.

– Jó! – felelte Catti-brie, és összefonta a karját. – És a drow mindenhol drow?
– Miféle beszéd ez? – meredt Wulfgar leendő menyasszonyára.
– Ha egy sötételfet találnátok az alagutakban bóklászni mondta Catti-brie Bruenornak, ügyet sem vetve Wulfgarra akkor őt is azonnal lekasabolnátok?

Bruenor feszengve sandított Drizzt felé. Megértette, mire akart kilyukadni Catti-brie – a makacs király csapdába esett.

– Ha levágnátok, és az az elf Drizzt Do'Urden lenne, akkor ki hallgatná most itt mellettetek ezt a sok büszke hencegést? – fejezte be Catti-brie.

– Az legalább tiszta munka lenne – morogta Bruenor leforrázva.

Drizzt szívből felkacagott. – Mindig csak a beszéd – mondta végül. – Bölcs ifjú barátunk szavai alapján legalább egy esélyt kell adnunk a goblinoknak arra, hogy feltárják szándékaikat – Elhallgatott, és szomorkásan Catti-Brie-re nézett. Bíbor szeme még mindig szikrázott, mert tudta, mit várhat a goblinoktól. – Mielőtt levágjuk őket.

– Tisztán – tette hozzá Bruenor

– Catti-brie erről nem tud semmit! – morogta Wulfgar, visszahozva az addig feszültséget.

Drizzt egyetlen jéghideg pillantással elhallgattatta a barbárt; még soha ilyen fenyegetően nem néztek egymásra. Catti-brie fájdalmas arccal nézett egyikről a másikra, aztán Regis vállára csapott, és együtt kimentek.

– Tárgyalni akarunk egy horda goblinnal? – kérdezte Dagna hitetlenkedve.

– Fogd be a szád! – reccsent rá Bruenor. Az asztalra csapott, és tovább tanulmányozta a térképet. Pillanatokba telt, mire rájött, hogy Wulfgar és Drizzt még nem fejezte be néma vitáját. Bruenor látta a zavart Drizzt pillantásában, a barbárra nézve azonban nem vett észre semmilyen finomabb árnyalatot; semmi jelét annak, hogy ez az incidens könnyen feledésbe merül majd.

Drizzt a falnak támaszkodott a Catti-brie szobája előtti folyosón. Azért jött, hogy beszéljen a lánnyal, hogy rájöjjön, miért volt olyan aggódalmas, olyan hajthatatlan a goblinokkal kapcsolatban. Catti-brie mindig egyénien látta az öt barát előtt álló kihívásokat, de Drizzt úgy érezte, hogy most valami más hajtja a lányt, és nem a goblinok iránti rokonszenv miatt beszélt így.

Ahogy ott támasztotta a falat, a sötételf kezdte érteni a dolgot.

– Nem jössz! – mondta Wulfgar hangosan. – Harc lesz, még ha te nem is akarod. Ezek goblinok. Nem fognak törpékkel tárgyalni!

– Ha harc lesz, akkor szükségetek lesz rám – vágott vissza Catti-brie.

– Nem jössz!

Drizzt megrázta a fejét Wulfgar hangjának véglegessége hallatán. Arra gondolt, hogy még sohasem hallotta Wulfgart így beszélni. De aztán eszébe jutott az első találkozásuk, amikor a makacs, büszke és durva barbár épp olyan ostobán szólt, mint most.

Drizzt a szobájában várta a visszatérő barbárt. A drow könnyedén dőlt a falnak, keze mágikus szabályainak markolatán nyugodott, mohazöld köpönyege hátra volt vetve a vállán.

– Bruenor küldött értem? – kérdezte Wulfgar zavartan, hogy a drow-t a szobájában találja.

Drizzt becsukta az ajtót. – Nem Bruenor miatt jöttem mondta.

Wulfgar vállat vont; nem értette. – Légy üdvözlölve nálam – mondta, de volt valami erőltetett ebben a köszöntésben. Túl gyakran vagy távol. Bruenornak szüksége van a társaságodra...

– Catti-brie miatt jöttem – szakította félbe Drizzt.

A barbár jégkék szeme azonnal résnyire szűkült, a válla kiegyenesedett, az állkapcsa megfeszült. – Tudtam, hogy találkoztatok – mondta végül. – Kinn az úton, mielőtt bejöttél.

Drizzt arcán zavar suhant át, amikor észrevette az ellenséges színt Wulfgar hangjában. Miért zavarná Wulfgart az, hogy Catti-brie találkozott vele? Mi a Kilenc Pokol történt a barbárral?

– Regis mondta – magyarázta Wulfgar, láthatóan félreértve Drizzt zavarát. Felsőbbséges pillantás költözött a barbár szemébe, mintha azt hinné, hogy ez a titkos tudás valamiféle előnyhöz juttatta.

Drizzt megcsóválta a fejét, és végigsimított fehér sörényén. – Nem azért vagyok itt, mert találkoztunk az úton mondta. – Nem is valami olyan miatt, amit Catti-brie mondott nekem – Kezét még mindig a kardjain nyugtatva Drizzt átment a szobán, és megállt a barbárral szemben, az ágy

másik oldalán.

– Különben is, bármit mond nekem Catti-brie, az nem a te dolgod – ezt muszáj volt hozzátennie.

Wulfgarnak a szeme se rebbent, de Drizzt látta, hogy a barbárnak minden önuralmára szüksége van, hogy rá ne vesse magát. A drow, aki azt hitte, hogy jól ismeri barátját, alig akart hinni a szemének.

– Hogy merészeled? – recsegte Wulfgar összeszorított foggal. – Ő az én...

– Én merészelem? – vágott vissza Drizzt. – Úgy beszélsz Catti-Brie-ről, mintha a tulajdonod lenne. Hallottam, ahogy megmondtad, megparancsoltad neki, hogy maradjon itt, amíg mi a goblinok ellen megyünk.'

– Tülléped a határt – figyelmeztette Wulfgar.

– Úgy handabandázol, mint egy részeg ork – mondta Drizzt, és hirtelen nagyon is találónak látta a hasonlatot. Wulfgar mélyen beszívta a levegőt, roppant mellkasa meg emelkedett. Egyetlen lépéssel az ágy végénél termett, a kampóknál, amelyek hatalmas harci kalapácsát tartották.

– Valaha a mesterem voltál – mondta nyugodtan Wulfgar. – És mindig a barátod – felelte Drizzt.

Wulfgar dühös pillantást vetett rá. – Úgy beszélsz velem, mint egy apa a gyerekével. Vigyázz, Drizzt Do'Urden, már nem vagy a mesterem.

A sötételf kis híján elájult, főleg akkor, amikor Wulfgar veszedelmes pillantás kíséretében levette Égisz-agyart a falról. – Most már te vagy a mester? – kérdezte éles hangon. Wulfgar lassan bólintott, aztán meglepetten pislogni kezdett, amikor a szablyák Drizzt kezében termettek. Csillám, a mágikus penge, amit Drizzt Malchor Harpel varázslótól kapott, lágy, kékes izzásba burkolózott.

– Emlékszel az első találkozásunkra? – kérdezte a sötételf. Bölcse megkerülte az ágy végét, hisz Wulfgarnak a maga hosszú karjával előnyös volt a köztük lévő ágy. – Emlékszel a közös leckékre Kelvin Halmán, a néped tábornökeire a tundrán?

Wulfgar lassan megfordult, hogy szemben maradjon a veszedelmes drow-val. A barbár bűtykei kifehéredtek, olyan erősen markolta a fegyverét.

– Emlékszel a verbeegekre? – kérdezte Drizzt, és elmosolyodott az emléken. – Együtt harcoltunk, te meg én, és együtt győztünk egy egész barlangnyi óriás ellen.

– És a jégsárkányra? – folytatta Drizzt, felemelve másik szablyáját, amit a hatalmas féreg barlangjából hozott el.

– Emlékszem – felelte Wulfgar csendesen, higgadtan, és Drizzt kezdte eltenni szablyáit, abban a hitben, hogy sikerült lecsillapítania a fiatalembert.

– Rég elmúltak már ezek a napok! – bődült el hirtelen a barbár, majd olyan gyorsasággal és fürgeséggel lendült előre, ami meglepő volt egy ilyen nagydarab embertől. Íves csapással vette célba Drizzt arcát, és megütötte a meglepett drow vállát, amikor az lebukott.

Drizztet ellökte a csapás ereje. A szoba sarkában állt talpra, kezében már újra ott villogtak a szablyák.

– Ideje egy újabb leckének – mondta, és bíbor szemében az a tűz izzott, amit a barbár már oly sokszor látott.

Wulfgar rendíthetetlenül tört előre, és néhány áltámadás után lecsapott Drizzt fejére.

– Túl régen lett volna, hogy utoljára harcoltunk? – kérdezte Drizzt. Az egész incidenst különös játéknak fogta fel, valamiféle férfivá avatási szertartásnak a barbár számára. Hárítókeresztben emelte szablyáit a feje fölé, és felfogta a kalapács csapását. A lábai majdnem megroggyantak az ütés pusztá erejétől.

Wulfgar ismét lesújtani készült.

– Mindig csak a támadásra gondolsz – szidta egykori tanítványát a drow, és jobbról–balról megkardlapozta a barbár arcát.

A barbár visszahőkölt egy lépést, és vékony vércsíkot törölt le az arcáról. Még mindig nem pislogott.

– Elnézésedet kérem – mondta Drizzt, amikor meglátta a vért. – Nem akartalak megvágni...

Wulfgar vadul rárontott, és ordítva fohászkodott hadistenéhez, Tempushoz.

Drizzt ellépett az első csapás elől – egy jókora darab kiszakadt mögötte a falból – és előrelépett a kalapács felé, majd megragadta azt.

Wulfgar az egyik kezével továbbra is a fegyverét fogta, a másikkal viszont megmarkolta Drizzt

ruhájának elejét, és felemelte a drow-t a földről. Karján kidagadtak az erek, amikor megfeszítette izmait, és nekinyomta barátját a falnak.

Drizzt szinte el sem hitte, milyen erős a barbár. Úgy érezte, mintha egyenesen átnyomódna a kővön, a szomszédos szobába – vagy legalábbis reménykedett benne, hogy van szomszédos szoba. Egyik lábával kirúgott, Wulfgar hátraszökkent, mert az arca felé várta a rúgást, Drizzt azonban a barbár kinyújtott karjára fonta a lábát, a könyökhajlatnál. A lába erejét felhasználva a kósza rácsapott Wulfgar csuklójára, meghajlította a barbár karját, és elszabadult a faltól. Esés közben a szablyája markolatával is kicsapott, egyenesen barátja orrára, aki elengedte a kalapácsot, és szinte nem is emberi módon hördült fel. Csapásra emelte kalapácsát, de Drizzt akkorra már a padlón volt. A hátára hengeredett, nekivetette lábát a falnak, és elrúgta magát, ki ellenfele szétterpesztett lábai között. Menet közben ágyékon rúgta a barbárt, aztán amikor már mögötte volt, a térdhajlatába csapott a lábával.

A harcos lába megroggyant, és egyik térd a falba ütközött. Drizzt a megmaradt lendülettel továbbgördült. Talpra szökkent és felugrott. Megragadta az egyensúlyából kibillent Wulfgar haját hátulról, és megrántotta, mire a barbár úgy feldőlt, mint egy tuskó.

Keservesen felhördült, és megpróbált felállni, de az álla Drizzt szablyájának markolatával került fájdalmas érintkezésbe.

Wulfgar nevetni kezdett, és lassan felállt. Drizzt elhátrált. – Nem te vagy a mester – ismételte meg Wulfgar, de a felszakadt szája sarkából szivárgó vér jelentősen meggyengítette állítását.

– Mi ez az egész? – kérdezte Drizzt. – Beszélj végre! Égisz–agyar pörögve repült felé.

Drizzt lebukott a padlóra, épp csak elkerülve a halálos találatot. Összerezcent, amikor hallotta a kalapácsot a falba vágódni. Nyilván hatalmas lyukat ütött a kőbe.

Aztán csodálatos gyorsasággal már talpon is volt, mielőtt a rohamozó barbár a közelébe érhetett volna. Drizzt elhajolt a feléje nyúló kéz elől, megpördült, és farba rúgta Wulfgart, aki elbődült, és szintén megfordult, hogy az arcába kapja Drizzt kardjának laposát. Ezúttal már nem volt olyan vékony a véresík.

A barbár egy törpe makaesságával próbálkozott újabb íves csapással.

– A haragod győz le – jegyezte meg Drizzt, amikor könnyedén elkerülte a támadást. El sem tudta hinni, hogy Wulfgar, aki olyan kitűnően képzett a csata művészetében – mert ez művészet! – ennyire elveszítse az önuralmát.

Wulfgar felmordult, és újra csapott, de azonnal visszahátrált, mert Drizzt most Csillámot, pontosabban annak élet vetette be az ütés ellen. Wulfgar azonban elkésett a fegyvere visszarántásával, és dühödten markolta véres kezét.

– Tudom, hogy a kalapácsod visszamegy hozzád – mondta Drizzt, és őrjöngő barátja szinte meglepettnek látszott, mintha elfelejtette volna a saját fegyvere mágikus tulajdonságát. Szeretnéd, hogy maradjanak ujjaid, amivel el tudod kapni?

Égisz–agyar mintegy végszóra ott termett a barbár kezében. Drizzt kezdte unni a nevetséges küzdelmet és az egész jelenetet. Visszacúsztatta szablyáit a tokjukba. Alig négy lábnyira állt a barbártól, védtelenül, kezét széttárva.

Valamikor a harc folyamán – talán amikor felfogta, hogy ez nem játék – a szikra kihunyt bíbor szemében.

Wulfgar egy pillanatig mozdulatlanul állt, és lehuntya a szemét. Drizztnek úgy tűnt, mintha önmagával vívna belső tusát.

Elmosolyodott, aztán kinyitotta a szemét, és hagyta, hogy hatalmas kalapácsának feje a padlóra billenjen.

– Barátom – mondta Drizztnek. – Mesterem. Jó, hogy visszajöttél – Wulfgar hatalmas karja kinyúlt a drow válla felé.

Aztán a keze hirtelen ökölbe szorult, és Drizzt arca felé csapott, aki megpördült, beakasztotta a karját Wulfgar karjába, és a barbárt a saját lendületével elrepítette. Wulfgar azonban időben kinyúlt a másik kezével ahhoz, hogy elkapja, és magával rántsa estében a drow-t. Együtt álltak föl, egy más mellett támaszkodtak a falnak, és mindketten szívből nevettek.

Amióta az ebédlöben találkoztak, Drizzt most először érezte úgy, hogy régi harcostársa ismét mellette áll.

Drizzt hamarosan elment, nem hozta újra szóba Catti-Brie-t –legalábbis addig, amíg utána nem jár annak, hogy pontosan mi történt a szobában. Drizzt végre megértette, miért olyan zavart Wulfgar a lánnyal kapcsolatban. A barbár egy olyan törzsből jött, amit a férfiak uraltak, ahol a nők csak akkor beszéltek, ha kérdezték őket, és azt tették, amit uraik, a férfiak parancsoltak nekik. Úgy tűnt, hogy most, a házasság közeledtével Wulfgarnak nehezére esik lerázni magáról azt, amit ifjúságában tanult.

Ez a gondolat nem kevésbé aggasztotta Drizztet. Most már értette azt a szomorúságot, amit Catti-Brie-n látott ott kint az úton, a törpe barlangok előtt.

Már értette Wulfgar vadságának okát is. Ha a makacs barbár megpróbálja kioltani a tüzeket jövődöbelije szemében, akkor éppen azt veszi el tőle, ami összehozta őket, amit szeret benne, és amit Drizzt is annyira szeretett a lányban.

Drizzt aztán sommásan elvetette ezt a gondolatot; már egy évtizede nézte azokat a kék szemeket, és látta, hogyan kényszeríti Catti-brie fortéllyal megadásra makacs nevelőapját.

Sem Wulfgar, sem Drizzt, de még maguk az istenek sem olthatják ki azokat a tüzeket Catti-brie szemében.

HARMADIK FEJEZET

A TÁRGYALÁS

Mithrill Csarnok Nyolcadik Királya négy barátja és kétszáz katonája kíséretében inkább harcra késznek, mint tárgyalófélnek tűnt. Bruenor a viharvert, egy tülkű sisakot viselte. A másik szarv már réges-rég letört. Finom mithrillpáncélt viselt, a fáklyafényben az ezüstös fém

csillogó sávjai végigragyogtak egész testén. Pajzsán ott ékeskedett a Harcpöröly klán színarany, habzó söröskorsót formázó jelvénye, megszokott fejszéje pedig – rajta az áldozatokat jelző rovátkákkal (melyek közül nem egy jelentett halott goblint) – könnyen elérhető helyen függött az övéről.

Wulfgar bőrruhában volt, a mellkasán egy farkasfej díszelgett. Ő lépkedett a törpe mögött, kezében Égisz-aggarral.

Mellette Catti-brie ment Taulmarillal a vállán, de nem sokat szóltak egymáshoz, és a köztük vibráló feszültség szinte tapintható volt.

A király jobb oldalán Drizzt haladt, mellette. Regis botladozott. Guenhwyvar, a karcsú, büszke párduc, akinek izmai csak úgy hullámozgattak fényes bundája alatt, szintén ott osont mellettük, és néha előrevetette magát az árnyak közé, ha az alacsony folyosó kiszélesedett. A mögöttük haladó törpék fáklyával világítottak, a táncoló lángok szörnyalakok árnyait vetítettek a falra, éberén tartva a társaságot – nem mintha sok meglepetésre számíthattak volna Drizzt és Guenhwyvar társaságában. A sötételf fekete párduca nagyon jól mutatta az utat.

Amellett semmi sem akarta meglepni ezt a csapatot. Mindenki harcra készen menetelt, páncélban, sisakban, jó fegyverekkel. Minden törpénél volt kalapács vagy fejsze, és egyéb titkos fegyverek is arra az esetre, ha az ellenfél túl közel kerül.

A csapat közepén négy törpe vitt egy hosszú fagerendát izmos vállán. Mások nagy, kerek, közepén kivágott kőlapokat cipeltek. Vastag kötelek, rovátkolt rudak, hajlítható fémlapok voltak még láthatók a törpék vállán; a "goblin játék" alkatrészei, ahogy Bruenor mondta csodálkozó nem-törpe útítársainak. A súlyos darabokra tekintve Drizzt el tudta képzelni, mennyi örömet lelhetik a goblinok ebben a játékban.

Az egyik kereszteződésnél, ahol széles út indult jobb felé, egy rakás nagy csontot találtak, a tetején két olyan óriási koponyával, amibe a félszerzet teljesen belefért volna.

– Ettinek – magyarázta Bruenor, hiszen ő volt az – még szakálltalan ifjonc korában – aki elejtette a szörnyetegeket.

A következő elágazásnál találkoztak Dagna generális csapatával; a háromszáz fős előőrssel.

– A goblinok úgy ezerlábnyira vannak innen, egy széles teremben – mondta Dagna.

– Fedeztek oldalról? – kérdezte Bruenor.

– Igen, de a goblinok is erre készülnek – felelte a parancsnok. – Ha négyszáz nincs ott belőlük, akkor egy se. Elküldtem Cobble-t és a csapatát egy széles kerülő úton, át a terem másik végéhez, hogy elvágják a menekülők útját.

Bruenor bólintott. A legrosszabb esetben is durván egyenlőek voltak az arányok, és Bruenor bátran ki merte volna állítani egyetlen harcosát öt goblin ellen is.

– Én egyenesen bemegyek százszal – mondta a törpe. – Másik száz megy jobbra a játékkal, te meg balra. Ne hagyj cserben, ha szükségem van rád!

Dagna kacaja hatalmas önbizalomról árulkodott, de aztán hirtelen elkomorult. – Te magad fogsz tárgyalni? – kérdezte Bruenort. – Én nem bízom a goblinokban.

– Megvannak a magam fortélyai, vagy legyenek szakállas gnóm – felelte Bruenor. – Ezek a goblinok különben sem láttak törpét évszázadok óta, és biztosan alábecsülnek minket.

Keményen kezét rázták, aztán Dagna elviharzott, és háromszáz katonájának léptei kőomlásként dübörögtek az alagútban. – A lopózkodás sosem volt a törpék erőssége – jegyezte meg Drizzt szárazon.

Regis sokáig nézte a távozó csapatot, aztán a "játék" alkatrészeit cipelők felé fordult.

– Ha nincs hozzá gyomrod... – kezdte Bruenor, aki félelemként értelmezte a félszerzet

érdeklődését.

– Itt vagyok, nem? – vágott vissza Regis élesen, sőt durván, és barátai elcsodálkoztak szokatlan hangvételén. De aztán egy jellegzetesen Regis-szerű mozdulattal a félszerzet megigazgatta az övét terjedelmes hasa alatt, kihúzta magát, és elfordult.

A többieknek sikerült nevetniük egy kicsit a félszerzet rovasára, Drizzt azonban továbbra is gyanakodva méregette a félszerzetet. Regis valóban "itt" volt, de hogy miért jött ide, a drow nem tudta. Az az állítás, hogy Regis nem szerette a harcot, épp olyan enyhe volt, mintha azt mondaná valaki, hogy nem szeretett étkezést kihagyni.

Néhány perc múlva a király mellé kijelölt száz harcos Bruenor mögött belépett a szóban forgó terembe. Egy magas boltív alól jutottak ki egy magasabban fekvő kőpárkányra, ami több lábbal feljebb volt, mint a barlang fő része, ahol a goblinok laktak. Drizzt több mint futó érdeklődéssel vette észre, hogy a magaslat egy részén nem voltak álló cseppkövek, mint a terem többi részében. A mennyezetről függött néhány sztalaktit: ami azokról lecsöpögött, miért nem alkotott oszlopokat?

Drizzt és Guenhwyvar egymás mellé húzódtak, ki a fáklyák fényköréből, hisz a drow-nak a maga látásával nem volt szüksége világosságra. Beosontak egy alacsonyan függő sztalaktitcsoport árnyékába, és eltűntek.

Mint ahogy Regis is.

– Menjünk le innen, mielőtt elkezdjük – suttogta Bruenor Wufgaréknak. – Ennél még a goblinok is okosabbak – Ennél a gondolatnál a törpe megállt, és szemügyre vette a kiemelkedés peremét. Észrevette, hogy ezt a kőlapot szerszámokkal, mesterségesen munkálták meg úgy, hogy illeszkedjen a barlangnak ebbe a részébe. Sötét szeme gyanakvoan szűkült össze, amikor arra nézett, amerre Drizzt eltűnt.

– Szerintem ez épp jó hely itt a tárgyaláshoz – mondta Bruenor szükségtelen hangerővel.

Drizzt értette.

– Az egész környék alá van csapdázva – jegyezte meg Regis a drow mögött.

A drow kis híján felugrott a meglepetéstől. Megdöbbsentette, hogy a félszerzet ilyen közel tudott jönni hozzá, és azon tűnődött, hogy vajon milyen varázsos tárgyat hordoz Regis, amitől ilyen zajtalan lett a mozgása. Drizzt követte a félszerzet pillantását, és megnézte a plató legközelebbi szélét, és egy, a kő alól félig kinyúló, karcsú sztalagmitot, amit mostanában "fejeztek le".

– Egy nagyobb csapás ledönti – vélte Regis.

– Maradj itt – mondta neki Drizzt, egyetértve a félszerzet becslésével. Lehet, hogy a goblinok némileg előkészítették a terepet. A sötételf kilépett, hogy a törpék lássák, és jelezte Bruenornak, hogy körülnéz, aztán tovaosont. Guenhwyvar ott suhant mellette.

Ekkorra már minden törpe bent volt a teremben, de királyuk óvatosan visszafogta őket, és a félkör alakú plató hátsó falánál sorakoztatta fel a harcosokat.

Bruenor az oldalán Wulfgarral és Catti-Brie-vel előrelépett néhány lépést, hogy szemügyre vegye a goblin sereget. Jócskán többen voltak száznál – talán kétszázan is – a barlang sötétebb részében, már a vörösén izzó szemekből ítélve.

– Tárgyalni jöttünk – kiáltotta Bruenor a goblinok torokhangú nyelvén. – Ahogy megbeszéltük.

– Beszélj – jött a goblin válasz, meglepő módon a közös nyelven. – Mit ajánlanak a törpék Gar-yaknak és ezernyi népének?

– Ezernyi? – mondta Wulfgar

– A goblinok csak addig tudnak elszámolni, ahány ujjuk van – emlékeztette Catti-brie.

– Figyeljetek – súgta oda neki Bruenor – Ez a csapat harcolni akar. Érzem a szagukon.

Wulfgar kifejezetten fensőbbes pillantást vetett Catti-Brie-re, de ifjonti hencegése mit sem ért, mert a lány ügyet sem vetett rá.

Drizzt árnytól árnyig siklott a kövek között, és végül kiért a plató szélére. Ahogy Regisszel együtt gyanították, ez a rész, amit elől megrövidített sztalagmit pillérek tartottak, nem szilárd darab volt, hanem egy mesterségesen készített és elhelyezett kőlap. Ahogy várható volt, a goblinok azt tervezték, hogy leomlasztják a plató elejét, és vele együtt a törpéket. Hatalmas vasékek voltak már félig beverve a támasztó oszlopok sorába, csak néhány ütés hiányzott ahhoz, hogy a pillérek ledőljenek.

A kőlap alatt nem goblinok várokoztak, hogy beindítsák a csapdát, hanem egy ettin, egy kétfejű óriás. Még hason fekve is majdnem olyan magas volt, mint Drizzt; a drow úgy becsülte, hogy állva olyan tizenkétlábnyi lehet. Karjai – olyan vastagok, mint az ő törzse – csupaszok voltak. Mindkét kezében egy hatalmas, tüskés bunkót szorongatott, két óriásfeje egymás felé fordult; nyilván beszélgettek.

Drizzt nem tudta, hogy a goblinok valóban szándékoznak-e tárgyalni, és csak akkor akarják leomlasztani a peremet, ha a törpék támadnak, de a veszedelmes óriás jelenlétében nem akart semmit kockáztatni. A legközelebbi oszlop takarásában kicsusszant a perem alá, és eltűnt a lenti sötétségben.

Amikor végre zöld macskaszemeket pillantott meg az óriás másik oldala felől, tudta, hogy Guenhwyvar is a helyén van.

A goblinok sorai között fáklya lobbant fel, és három sárga bőrű, négy láb magas teremtmény előrelépett.

– Nos – morogta Bruenor, aki máris belefáradt a találkozóra – melyik kutya közületek Gar–yak?

– Gar–yak hátul van a többiekkel – felelte a legmagasabbik goblin, és a válla fölött visszanézett a főszeregre.

– Ez biztos jele annak, hogy baj lesz – motyogta Catti-brie, és feltűnés nélkül levette válláról az íjat. – Ha a főnökük biztonságban hátrahúzódik, akkor a goblinok harcra készülnek.

– Mondjátok meg Gar–yaknak, hogy mi nem akarunk mindenáron megölni benneteket – jelentette ki Bruenor szilárdan. – Az én nevem Harcpöröly Bruenor...

– Harcpöröly? – fröcsögte a goblin; láthatóan nem volt ismeretlen neki a név. – Te vagy király törpe?

Bruenor mozdulatlan szájjal súgta oda társainak: – Készüljetek – Catti-brie keze a tegez felé indult.

Bruenor bólintott.

– Király! – huhogta a goblin, hátranézett a seregre, és izgatottan Bruenor felé mutatott. A készenlétben álló törpék azonban gyorsabban megértették a támadási felszólítást, mint az ostoba goblinok, és azután már törpe csatakiáltások hallatszottak.

Drizzt is hamarabb megértette a cselekvési felhívást, mint a tompa agyú ettin. Az óriás meglendítette a bunkóját, aztán meglepetten, fájdalmasan ordított fel, amikor a háromszáz fontos párdúc ráakaszkodott az egyik csuklójára, a másik oldalról pedig egy éles kard szúrt a hónaljába.

A szörnyeteg hatalmas fejei különös, egyidejű mozdulattal fordultak kifelé, és az egyik Drizltre nézett, a másik Guenhwyvarra.

Mielőtt az ettin felfoghatta volna, mi történik, a drow másik szabályja belevágott kidülledő szemébe. Az óriás megpróbált megfordulni, hogy elkapja a szurkálódó elfet, de a fürgé Drizzt elsiklott a karja alatt, és keményen csapkodta a szörnyeteg védtelen fejeit.

Eközben Guenhwyvar mélyen belevágta fogait az óriás húsába, és a sziklába kapaszkodva tartotta az ettint.

– Drizzt elkapta! – következtette ki Bruenor, amikor a padló megremegett. Az egyszerű csapda kudarcával a goblinok feladták a magasabb terep előnyét. Az ostoba teremtmények ennek ellenére rájuk rontottak, dobálni kezdték otromba lándzsáikat, melyek nagyrészt elhibázták célpontjukat.

A törpék válasza sokkal hatékonyabb volt. Catti-brie vezette a sort: egy pillanat alatt felemelte a Szívkeresőt, és kilőtt egy mágikus, ezüsttollú vesszőt, ami csíkot húzott halálos röptében, és füstölő lyukat ütött az egyik goblinba, meg a mögötte álló másikba, és végül egy harmadikban állt meg. Mind a három a földre hanyatlott.

Száznyi törpe tört előre dübörögve, fejszéket és kalapácsokat lengetve.

Catti-brie újra lőtt, majd még egyszer, és a három lövéssel nyolc goblint terített le. Most rajta volt a sor, hogy fensőbbeséges pillantást vessen Wulfgarra, a barbár pedig meghunyászkodva fordult el.

A padló erősen remegett; Bruenor hallotta a sebesült óriás ordítását lentről.

– Lefelé! – adta ki a parancsot a király a hirtelen támadt csatazajban.

A megvadult törpéket nem kellett sokat biztatni, mert ekkorra az első goblinok már a közel jártak a plató széléhez. Élő törpelövedékek vágódtak a goblinok közé, és még röptükben csapkodni kezdtek ököllel, csizmával.

Az egyik támpillér kettétört, amikor az ettin akaratlanul nekitántorodott, és megpróbálta felemelni a bunkóját, hogy lesújtson Drizztre. A plató leszakadt, és maga alá temette az ostoba szörnyeteget.

Drizzt biztonságban lapult az óriás testének szintje alatt, és nem tudta elképzelni, hogy a goblinok – és az ettin – ilyen rosszul gondolták át a tervüket. – Mit gondoltál, hogyan fogsz kijutni innen? – kérdezte az ettint, aki már nem volt abban az állapotban, hogy megértse a kérdést.

Drizzt megrázta a fejét, szinte sajnálkozóan, aztán szablyaival munkába vette a szörnyeteg nyakát, fejét. Guenhwyvar rávetette magát a másik fejre, és marcangolni kezdte.

Aztán a vándor és macskája, mint akik jól végezték dolgukat, kimászott a megrogyott plató alól. Mivel tudta, hogy egyedülálló képességeinek jobb hasznát is veheti, Drizzt elkerülte a tomboló közelharcot, és továbblopózott a barlang fala mentén.

Tucatnyi alagút vezetett ebbe a terembe, és a goblinok szinte mindegyiken özönlöttek befelé. De még aggasztóbb volt a goblinok váratlan szövetségeseinek felbukkanása, mert Drizzt számos további ettint pillantott meg türelmesen várakozni a sztalagmitok mögött, várva, hogy csatlakozzanak a harchoz.

Catti-brie vette észre elsőnek a platóról Drizztet, aki a barlang bal oldalán osont, és visszaintett nekik.

Egy goblin vált ki a harcolók tömegéből, és rátámadt a lányra, de Wulfgar belépett a lány elé, és lecsapott hatalmas kalapácsával, mire a goblin messzire repült. Aztán a barbár megpördült, mert egy újabb goblin közeledett oldalról, előreszegezett lándzsával.

A goblin már döfésre is emelte fegyverét, amikor a lándzsa feje szinte szétrobbant egy ezüst nyílvevő találatától.

– Drizztnek szüksége van ránk – mondta Catti-brie, amikor elvezette a barbárt bal felé a lehajló platón. Wulfgar végigrohant a perem mentén, és lecsapott minden felmászni próbáló goblinra.

Mikor kikerültek a harc sűrűjéből, Drizzt intett Catti-Brie-nek, hogy tartsa a pozícióját, Wulfgarnak pedig, hogy óvatosan jöjjön előre.

– Óriásokat talált – magyarázta Regis, aki eddig mögöttük rejtőzködött. – Ott, azok mögött az oszlopok mögött.

Drizzt előugrott, aztán hátraszökkent, és remek szaltókkal cselezte ki az üldöző ettint, aki próbálta leütni a bunkójával.

Az óriás megrándult, amikor Catti-brie nyílvevője beleállt a mellkasába, és megperzselte mocskos, állatbőr ruháját. Egy második nyíl kibillentette az egyensúlyából, de ekkor

Wulfgar elhajította a kalapácsát, és "Tempus!" kiáltásával egy időben a fegyver elsöpörte a szörnyeteget.

Guenhwyvar, aki még mindig a szélen rejtőzködött, rávetette magát a második előrelépő ettinre, és mancsaival addig akadályozta mind a két fej látását, amíg Drizzt oda nem ért a szablyaival.

A következő óriás a másik oldalról támadott, de Catti-brie készen várta, és egyik nyilat a másik után lőtte bele, míg végül le nem terítette.

Wulfgar előrerohant, és megmarkolta mágikus kalapácsát, de Drizzt addigra végzett az óriásával, és vállvetve fogadták az újonnan érkező szörnyeteg rohamát.

– Mint a régi szép időkben – jegyezte meg Drizzt. Mindkettejüknek belekáprázott a szeme, amikor Catti-brie egyik nyila átsüvített közöttük, és befelűródott a legközelebbi óriás hasába.

– Tudod, ezt csak azért teszi, hogy megmutassa: neki van igaza – mondta Drizzt, de nem várta meg a választ, hanem elvetődött Wulfgar előtt.

A barbár megértette Drizzt figyelemelterelő taktikáját, és a vetődő alak fölött elhajította kalapácsát, az ettin pedig, aki lehajolt, hogy lesújtson az elfre, éppen a feje oldalába kapta a hatalmas ütést. A másik fej sértetlen maradt, de egy pillanatra megzavarodott, amíg átvette az egész test irányítását.

Ez a pillanat azonban túl hosszú volt Drizzt Do'Urdennel szemben. A fürge drow felpattant, könnyedén elkerült egy esetlen csapást, és szabályja suhintásával két párhuzamos vonalat vágott az ettin torkára, ami elejtette mindkét bunkóját, és a halálos sebhez kapott.

Ekkor egy nyílvesző a földre döntötte.

Két további óriás maradt, de ezek – a maguk négy fejével – már épp eleget láttak Drizztékből. Kirohantak az egyik oldalsó alagútba.

Egyenest Dagna csapatába.

Az egyik sebesült ettin visszatántorodott a terembe, és tucatnyi elhajított kalapács pattant le róla minden egyes dülöngélő lépésnél. Mielőtt Wulfgarék, vagy akár Catti-brie az íjával bármit is tehetett volna, egész sereg törpe rontott ki az alagútból, és vetette magát az ettinre. A földre döntötték, és vadul csépték a csata eszelős hevében.

Drizzt Wulfgarra nézett, és megvonta a vállát.

– Ne félj, barátom – felelte a barbár mosolyogva. – Van még épp elég ellenfél – Wulfgar ismét a harc istenéhez fohászkodott, megfordult, és belevetette magát a csata sűrűjébe. Próbálta valahol észrevenni Bruenor egytülkü sisakját az összegabalyodott goblinok és törpék forgatagában.

De Drizzt nem követte, mert ő jobb szerette a párbajt, mint az egyszerű közelharc őrvongását. Odahívta magához Guenhwyvart, és továbbindult a fal mentén, aztán kiment a teremből.

Néhány lépés és a párdúc figyelmeztető morgása után rádöbbsent, hogy Regis nem sokkal lemaradva ott van mögötte.

Bruenor becslései a törpék harci erejéről helytállónak bizonyultak, és a csata hamarosan győzelemre fordult. A páncélos törpékkel szemben a goblinok durva kardjai és száralmas husángjai nem sokat értek.

Bruenor harcosai ezen kívül jóval képzettebbek is voltak, szoros alakzatokban maradtak, és nem veszítették el a fejüket, ami nem volt könnyű a káosz és a halálsikolyok közepette.

A goblinok tucatszám menekültek, de zömmel Dagna vérszomjas katonáiba ütköztek.

A nagy zűrzavarban Catti-Brie-nek nagyon gondosan kellett céloznia, főleg mivel nem lehetett biztos abban, hogy a megcélzott goblin teste megállítja a lövedéket. A lány leginkább a sorokból kitörő goblinokra lőtt, akik kimenekültek a nyílt terepre, a harc és Dagna vonalai közé.

Mindenféle békéltető szándéka és Bruenor elleni vádja ellenére Catti-brie most nem tagadhatta azt a bizsergő izgalmat, ami elfogta, valahányszor felemelte Taulmarilt, a Szívkeresőt.

Wulfgar szemében is a küzdelem lángja lobogott. Harcos nép közt nőtt fel, és korán megismerte a küzdelem vágyát, azt az őrvongó haragot, ami csak akkor csillapult, amikor Bruenor és Drizzt megtanította őt állítólagos ellenségeinek erényeire, majd azokra a bajokra, amiket a törzse háborúi okoztak.

A mostani harcban azonban nem volt semmi büntudat, a goblinok ellen semmiképpen, és Wulfgar rohamát a halott ettinektől a csata közepébe, szívből jövő; Tempushoz szóló dal kísérte. Wulfgar nem talált elég tiszta célpontot ahhoz, hogy megkockáztasson egy dobást a kalapácsával, de azért nem keseredett el, főleg, amikor egy csapat goblin tört ki a harcból, és kezdett menekülni, éppen őfelé.

Az elöl rohanó három még szinte észre sem vette a barbárt, amikor annak első vízszintes lendítése elsöpörte őket, és megölt közülük kettőt. A mögöttük jövők meglepődtek, de jöttek tovább, és úgy körülfolyták a barbárt, mint patak a sziklát.

Égisz-agyar következő csapása alatt egy goblinfej zúzódott szét; Wulfgar fél kézzel maga elé rántotta a kalapácsot, hogy hárítson egy kardvágást, aztán egy balhoroggal szétzúzta a támadó állkapcsát, aki messzire repült.

A barbár szúrást érzett az oldalában, és félreugrott, mielőtt a kard mélyen belefűrődhatott volna. Szabad kezével visszacsapott, megragadta a merénylő fejét, és felemelte a tekergőző lényt a földről. Még mindig nála volt a kardja, és Wulfgar rájött, hogy sebezhető. A védekezés egyetlen járható útjának azt látta, ha vadul előre–hátra lengeti a goblint, hogy az ne tudjon szúrni. Aztán megpördült, hogy elbánjon többi támadójával. Lendülete segítette egykezes kalapácslendítésében. Egy közeledő goblin megpróbált kitérni, és száralmas mozdulattal felemelte karját, hogy védje magát, de a roppant pöröly elsöpörte a csontos végtagot, és továbbsuhanva úgy verte be a támadó fejét, hogy az

a földre repült.

A levegőben lógó makacs, ostoba goblin szurkálni kezdte Wulfgar karját, mire a barbár keményen lenyomta a földre, és addig csavarta, amíg meg nem hallotta a nyakcsigolya megnyugtató reccsenését. A szeme sarkából látta, hogy oldalról újabb roham közeledik, és a halott goblint társai közé hajította. –Tempus! – dörögte a barbár Két kézre fogta harci kalapácsát, és bevetette magát az őt körülvevő ellenfelek közé, közben vadul lengette Égisz–agyart. Amelyik goblin nem tudott villámgyorsan elmenekülni, annak valamelyik testrésze alaposan megszenvedte a halálos aratást.

Wulfgar megpördült, és szembenézett a háta mögül közeledő csoporttal. A goblinok valóban rá akartak rontani, de amikor a hatalmas barbár feljük fordult, és meglátták arcán a gyilkos dühöt, a goblinok sarkon fordultak, és elhordták az irhájukat. Wulfgar lecsapott egyet közülük elhajított kalapácsával, aztán megint visszafordult a másik banda felé.

Amazok is menekülőre fogták a dolgot, mit sem törődve azzal, hogy a megvadult embernél nincs fegyver Wulfgar elkapta az egyiket a könyökénél fogva, szembenézett vele, és kitörte a nyakát. Égisz–agyar visszatért a kezébe, és barbár megkettőzött dühvel vetette magát a küzdelembe.

Bruenornak keményen meg kellett vetnie a lábát, hogy kitudja rántani rovátkolt fejszéjét legutóbbi áldozata mellkasából. Amikor a penge kiszabadult, hatalmas vérszökőkút csapott fel, és lefröcskölte a törpét, de ő nem törődött vele. Biztos volt benne, hogy a goblinok gonosz fajzatok, és hogy elpusztításukkal csak nyer a világ.

A törpék királya vadul fürta magát előre a tolongásban, amíg nem talált újabb ellenfélre. A goblin csapott elsőnek, de husángja darabokra törött, amikor nekiütközött Bruenor remekművű pajzsának. Az ostoba fajzat hitetlenkedve meredt csúffá tett fegyverére, aztán a törpére. Még éppen látta a szemé közé sújtó fejszét.

Valami ijesztően villant a törpe mellett. Aztán Bruenor látta, hogy ez Catti-brie műve, és az áldozatot is megpillantotta nem messze: a kőpadlóhoz szegezte a remegő, ezüsttollú nyílveessző.

– Átkozottul jó kis íj – morogta a törpe, és amikor visszanézett a lánya felé, egy goblint látott felmászni a platóra.

– Nem úgy van az! – rikkantotta a törpe; és felvetette magát a magaslatra. Ütésváltásra készen pattant oda a goblin mellé, amikor egy újabb villanás meghátrálásra készítette.

A goblin még állt, és a mellkasára nézett: a nyílveesszőt kereste. Ehelyett egy jókora lukat látott.

A sebéhez kapott, hogy hiábavaló próbálkozással elállítsa a vérzést, aztán holtan rogyott össze.

Bruenor csípőre tette a kezét, és kemény pillantást vetett a lányára. – Hé, te lány – zsörtölődött. – Elveszed minden szórakozásomat!

Catti-brie már kezdte megint felhúzni íját, de aztán le is engedte.

Bruenort gondolkodóba ejtette a lány furcsa viselkedése, aztán rögtön megértette a helyzetet, amikor egy goblin husáng került érintkezésbe hátulról a sisakjával.

– Ezt meghagyom neked – vont vállat Catti-brie.

A törpe nem figyelt oda. Felemelt pajzzsal háritotta a következő támadást, és előreszegezett fejszével megpördült. A goblin behúzta a hasát, és lábujjhegyre szökkent.

– Nem vagy elég messze – mondta a törpe, udvariasan a goblin nyelvet használva, és megjegyzése helytállónak bizonyult, amikor a goblin belei kiomlottak.

A rémült teremtmény iszonyodva nézte.

–Jobb, ha nem ütsz meg olyankor, amikor nem nézek oda. Ennyi volt a bocsánatkérés Harcpöröly Bruenor részéről, és második csapása tisztán leválasztotta a támadó fejét a nyakáról.

Most, hogy a platón már nem volt ellenség, Bruenor és Catti-brie is a harc eseményei felé fordult. Catti-brie felemelte az íját, de aztán nem látta értelmét, hogy akár csak egyet is ön. A legtöbb goblin menekülőben volt, de Dagna várakozó csapatai mellett nem volt hova futniuk.

Bruenor leugrott, és szervezett üldözésre indította csapatát. A törpe haderő hatalmas, csattogó állkapocsként támadt a goblin hordára.

NEGYEDIK FEJEZET

TÖRPE JÁTÉKSZER

Drizzt becsusszant egy csendes alagútba. A harci zaj lassan elhalt mögötte. A drow nem aggódott, mert tudta, hogy árnyéka, a hűséges Guenhwyvar ott jár előtte.

Regist féltette, aki még mindig makacsul jött utána. Szerencsére a félszerzet épp oly zajtalanul mozgott, mint a drow, hasonlóan beleolvadt az árnyakba, és nem okozott gondot Drizztnek.

Csak a zajos feltűnés elkerülése tartotta vissza a drow-t attól, hogy ott helyben ki ne kérdezze a félszerzetet, mert nem tudta, hogy ha goblinokba botlanak, a kevésbé harcedzett Regis hogyan tud sértetlen maradni.

A fekete párduc megállt elől, és visszanézett gazdájára. A macska, aki feketébb volt, mint a sötétség, átosont egy nyíláson, és egy oldalsó kamrába jutott. A nyíláson túlról Drizzt goblinok félreismerhetetlen, vicsorgó hangját hallotta.

Visszanézett Regisre, a vörös pöttyökre, amelyek a félszerzet hőérzékelő látását jelezték. A félszerezetek is láttak a sötétben, de korántsem olyan jól, mint a drow-k vagy a goblinok. Drizzt felemelte az egyik kezét, és intett barátjának, hogy várjon a folyosón, aztán ő is besiklott a résen.

A goblinok – hatan vagy heten – a kis kamra közepénél gyűltek össze, és az agyarszerű, természetes cseppköoszlopok között kavarogtak.

Jobb felé a fal mellett Drizzt mozgást érzékelt, és tudta, hogy Guenhwyvar az, aki türelmesen várja, hogy a drow megegye az első lépést.

Drizztnek újra csak arra kellett gondolnia, milyen csodálatos harcostárs a párduc. Guenhwyvar mindig hagyta, hogy ura határozza meg a csata menetét, és ő a lehető legjobb módon alkalmazkodott a tervhez.

A drow vándor odaosont a legközelebbi sztalagmit oszlophoz, aztán hason kúszva ment tovább a következőig, majd átgördült egy másikhoz, még közelebb áldozataihoz. Most már kilenc goblint számolt meg, akik láthatóan azt fontolgatták, hogy mit tegyenek.

Nem állítottak őrt; fogalmuk sem volt arról, hogy valaki les rájuk.

Az egyik kicsit arrébb ment, hogy háttal a többieknek nekitámaszkodjon egy oszlopnak, alig öt lábbal távolabb. Szablya hasította fel a gyomrát, fel egészen a tüdejéig.

Már csak nyolc maradt.

Drizzt a földre csúsztotta a holttestet, és a helyére állt, hátát a kőnek vetve.

Nemsokára az egyik goblin odaszólt neki: halott társának nézte. Drizzt válaszul felmordult. Egy kéz nyúlt felé, hogy megveregesse a vállát, és Drizzt elmosolyodott.

A goblin egyszer, majd még egyszer vállon veregette, kissé bizonytalanabban, amikor kezdte érezni Drizzt köpenyét, és magasabb termetét.

A goblin ocsmány arcán kíváncsi kifejezéssel pillantott az oszlop mögé.

Ezután a goblinok már csak heten maradtak, és Drizzt kiugrott közéjük. Szablyái vakító tánca egy szempillantás alatt végzett a két legközelebbi teremtménnyel.

A maradék öt felvisített, és fejvesztve rohángálni kezdett. Majdnem egymásban botlottak el.

Az egyik egyenesen Drizzt felé indult, szájából csak úgy ömlöttek az érthetetlen szavak, karját szélesre tárta, mintegy a barátság gesztusaként. A gonosz teremtes láthatóan csak ez után fogta fel, hogy ez a sötételf nem szövetséges, mert rémülten hátrálni kezdett. Drizzt szablyái alsó keresztvágásba fordultak, és forró, véres X-et húztak a goblin mellkasára.

Guenhwyvar elhúzott a drow mellett, és rátámadott egy goblinra, aki a barlang túlsó vége felé menekült. A párduc karmos mancsának egyetlen csapása elég volt ahhoz, hogy az ellenség száma háromra csökkenjen.

Végül két goblin eléggé magához tért ahhoz, hogy viszonylag összehangoltan szálljanak szembe a drow-val. Az egyik széles mozdulattal csapott husángjával támadójuk felé, de a drow félrecsapta a botot.

Szablyája balra, jobbra vágott, aztán megint balra–jobbra, majd harmadszor is: a döbbent goblin hat halálos sebet kapott. Ostoba tekintettel hanyatlott hátra.

Drizzt másik kardja mindeközben könnyedén háritotta a másik goblin kétségbeesett támadásait. Mikor aztán a drow teljesen szembefordult vele, a goblin tudta, hogy itt a vég. Rövidkardját Drizztre hajította, és beugrott a legközelebbi oszlop mögé.

A másik megmaradt fajzat épp mögötte ment el, meglepve a drow-t, és biztosítva a menekülését. Drizzt átkozta a goblin szerencsését. Hiszen nem akarta egyiket sem elengedni, de azok ketten – akár ravaszságból, akár szerencséből – épp ellentétes irányba menekültek. De egy töredékpillanattal később visszhangzó recsenést hallott az oszlop mögül, és a goblin kásává zúzott koponyával dőlt ki a padlóra.

Regis kukkantott ki az oszlop mögül, a kezében kicsiny buzogányával, és vállat vont.

Drizzt meglepetésében csak visszanézni tudott a félszerzetre, aztán megpördült, hogy üldözőbe vegye az utolsó goblint, aki fürgén kerülgette az oszlopokat a barlang túlsó kijárata felé.

A gyorsabb és ügyesebb drow hamar a közelébe került. Észrevette, hogy a vértől csöpögő agyaráú Guenhwyvar is vele párhuzamosan halad, és egyre jobban beéri a prédát. Drizzt biztos volt benne, hogy az üldözötteknek semmi esélye sincs a menekülésre.

A barlang kijáratánál a goblin megtorpant. Drizzt félreugrott, ahogy Guenhwyvar is, mindketten az oszlopok védelmébe húzódtak, amikor pattogó, szikrázó robbanások gyújtották lángra a goblin testét. A lényecske vadul visított, és dobálta magát; csak úgy foszlott le róla a hús és a ruha.

A folytatódó robbanások még akkor is fenntartották a goblint, amikor már rég halott volt. Végül a pattogás abbamaradt, és a tetem a földre hullott, sebeiből füst szivárgott.

Drizzték tökéletes csendben, mozdulatlanul vártak. Nem tudták elképzelni, milyen új szörnyeteg érkezhetett.

A teremben hirtelen mágikus fény gyulladt fel.

Drizztet elvakította a világosság, keményen megmarkolta szablyáit.

– Mind meghaltak? – kérdezte egy ismerős törpehang. Drizzt épp időben nyitotta ki a szemét ahhoz, hogy lássa Cobble-t, a papot belépni, akinek egyik keze egy nagy zsebben volt az övé, a másikkal pedig pajzsot tartott maga elé.

Mögötte katonák sorjázta be, az egyik azt motyogta: – Jó kis varázslat volt, te pap.

Cobble odament, hogy megvizsgálja a szétrobbant goblint, aztán bólintott. Drizzt előbújt az oszlopa mögül.

A meglepett pap keze előrelendült, és kicsiny tárgyakat kavicsokat? – szórt a drow-ra.

Guenhwyvar felmordult, Drizzt elvetődött, és a kavicsok már csak a hült helyére hullottak, újabb kis robbanásokat okozva.

– Drizzt! – kiáltott fel Cobble, amikor látta, hogy tévedett. – Drizzt! – Odasietett a drow-hoz, aki a padlóba égett foltokat szemlélte.

– Jól vagy, Drizzt? – kiáltotta aggodalmasan Cobble.

– Jó kis varázslat ez, te pap – felelte Drizzt a törpék hangját utánozva, elismerő vigyorral.

Cobble keményen hátba veregette; kis híján fel is döntötte.

– Én is szeretem – mutatta robbanó kavicsokkal teli zsebét. – Kérsz belőle?

– Én kérek – felelt helyette Regis, és kilépett egy oszlop mögül, közelebb a kijáráthoz, mint Drizzt, aki döbbenten pislogott: elképesztette a félszerzet ügyessége.

Egy másik goblincsapat várakozott több mint száz fővel a nagyteremtől jobbra húzódó folyosókban, hogy oldalról csapjon le, ha a harc megkezdődik.

A csapda kudarca és Bruenor rákövetkező rohama (a rettenetes ezüst nyílvevesszőkkel), az ettin erők veresége és Dagna csapatainak érkezése után azonban még az ostoba goblinoknak is volt annyi eszük, hogy sarkon forduljanak és elmeneküljenek.

– Törpéksz – kiáltotta egy elől futó goblin, és a többiek hamarosan visszhangozni kezdték ordítását, amikor rémületük bosszúvággyá változott. Úgy látták, hogy egy kisebb törpecsapatba, talán egy felderítőosztagba botlottak.

Mindenesetre a törpék nem akartak harcba bocsátkozni, és megkezdődött a hajsza.

Néhány kanyar után a törpék és goblinok egy széles, sima, fáklyafényes alagút közelébe jutottak, amit Mithrill Csarnok törpéi vágtak több száz évvel ezelőtt.

A törpék hosszú idő óta először voltak ismét itt. Vártak. Erős kezek helyeztek hatalmas

korongokat egy fagerendára, egyiket a másik után, amíg az egész gerenda egy tömör, hengerszerű kerékre nem hasonlított. Olyan magas volt, mint egy törpe, és majdnem olyan széles, mint a folyosó maga. Több mint egy tonnát nyomott. A szerkezet gerincét ezen kívül jól elhelyezett cövek jelentették, fémlap-borítás (veszedelmes, éles peremekkel), meg két hornyolt fogantyú, amelyek a kerék oldalától a szerkezet vége mögé nyúltak, ahol a törpék megragadhatták, és tolhatták vele a gépezetet.

A szerkezet elé egy nagy vászon volt kifeszítve, amire menekülő törpék képe volt festve, hogy odavonzza a goblinokat, amíg már késő lesz visszafordulniuk.

– Jönnék – jelentette az egyik előretolt őrszem, amikor visszatért a csapathoz. – Néhány szívdobbanás múlva kibukkannak a kanyarból.

– A csalik készen állnak? – kérdezte a játékbriádó vezető törpe.

A másik törpe bólintott, és a tolók megragadták a fogantyúkat, kezüket a megfelelő hornyok mögé helyezve. Négy katona lépett ki a szerkezet elé, felkészülve a vad rohanásra, míg a százfős törpecsapat többi tagja a gép mögött sorakozott fel.

– Úgy százlábnyíra vannak a fülkék – mondta a vezér. – Ne tévesszettek célt! Ha egyszer beindítjuk ezt a dolgot, nem lehet megállítani!

A menekülő törpék megjátszott félelemkiáltásokat hallattak, nyomukban ott csörtettek az üldöző goblinok.

A vezér megcsóválta a fejét: olyan könnyű volt becsapni a goblinokat. Csak el kellett hitetni velük, hogy fölényben vannak, és már jöttek is.

Az első törpekatona lassú menetelésbe kezdtek, a tolók is felvették a nyugodt tempót, és a csapat is megindult a lassan gördülő kerék mögött.

Újabb kiáltások hallatszottak, de jól felismerhetően az is, hogy "Most!".

Az első harcosok felhördültek, és futásnak eredtek. A masszív alkotmány utánuk; erős törpelábak lökték előre. A dübörgésben a törpék rágyújtottak nótájukra:

*Alacsony az alagút,
Keskeny ez az alagút,
És ha mi elindulunk,
Minden goblin jobb, ha fut!*

Rohamuk lavinaként árasztotta el a goblinokat. A "csalik" intettek közeledő társaiknak, aztán megálltak a falmélyedéseknél, és megfordultak, hogy sértegetni kezdjék goblin üldözőiket.

A parancsnok komoran elmosolyodott. A falmélyedések kivételével nem volt biztonságos hely az alagútban, ha a szerkezet egyszer megindult. A goblinok pedig csak rohantak előre.

Épp ahogy a törpék kitervelték.

A goblinok azt hitték, hogy egy kicsi osztaggal futottak össze, ezért huhogva rontottak előre.

Az első törpék csatlakoztak a csalogatókhoz; együtt ugrottak be az oldalsó falifülkébe, és a játékszer eldübörgött mellettük. Az álcafestmény megállásra készítette, és gondolkodóba ejtette az első goblinokat.

Rémült kiáltások hallatszottak immár a harci ordítás helyett. Az első fajzatok bátran szabdalni kezdték a törpe-képet, leszakították a vásznat, csak hogy megpillantsák a közelgő katasztrófát, mielőtt szétlapultak.

A félelmetes törpék "facsaró"-nak hívták harci játékukat, és a kerekek nyomában kibuggyanó goblinvér igazolta az elnevezés találó voltát.

– Énekeljetek, törpéim! – adta ki a parancsot a vezér, és a harcosok érces hangja túlszárnyalta a goblinok ordítását.

*Minden zökk egy goblin fej,
Döglött goblin vére, hej,
Told előre a játékot,
Nyomd agyon a goblin átkot.*

A rettentő gépezet pattogva, hánykolódva száguldott előre, a tolók goblin halmokon tapostak. Ha egy törpe kidőlt, tucatnyian ugrottak a helyére a fogantyúnál.

A játékszer mögötti hadsereg szétterjedt: megálltak, hogy végezzenek a még mozgó goblinokkal. De a főerő a gépezet mögött maradt, mert ahogy haladtak előre, kezdtek oldaljáratokat elhagyni. Ezekbe kisebb törpecsapatok ugrottak be, hogy végezzenek az ide menekülő goblinokkal.

– Éles kanyar! – ordított fel a parancsnok, és szikrák pattantak a fémmel fedett külső kőkerekekről, ahogy nekisúrlódtak a falnak. A törpék úgy számítottak, hogy ez a rész fogja majd megállítani a guruló szerkezetet.

De nem így történt, és a kanyar mögött ott sötétlett a folyosó vége, ahol tucatnyi goblin kaparászta kínjában a pusztá követ, hogy menekülési utat találjon.

– Engedjétek el! – szólt az utasítás, és a rohanó törpék így is tettek, majd egymás hegyén–hátán a földre hemperedtek. A gépezet óriási csattanással a falnak ütközött. Az ujjongó

törpéknek nem volt nehéz elképzelniük, mi történt a szerencsétlenekkel, akik a falnál rekedtek.

– Ez jó munka volt! – mondta a törpék tisztje, amikor visszatekintett az alagútba a goblinok halmaira. A harcosok még mindig küzdöttek, de most már jókora számbeli fölényben voltak ellenfeleikhez képest, mivel az ellenséges sereg mintegy fele szétnyomódott.

– Jó munka volt! – ismételte meg jókedvűen a törpe, és egy goblingyűlölő törpe szemével valóban ez is volt a helyzet.

A nagyteremben Bruenor és Dagna győztesen és lucskosan ölelkeztek össze, "megosztva ellenségük vérét", ahogy a vad törpék mondták. Néhány törpe meghalt, és sokan feküdtek sebesülten, de egyik vezér sem merete remélni, hogy a győzelem ilyen teljes lesz.

– Mi a véleményed erről, te lány? – kérdezte Bruenor Catti-Brie-t, amikor a lány odaért hozzájuk.

– Azt tettük, amit tennünk kellett – felelte Catti-brie. – És a goblinok, ahogy várható volt, alattomos banda voltak: De be, nem vonom vissza, amit mondtam. Jól tettük, hogy először tárgyalni próbáltunk velük.

Dagna kiköpött, de Bruenor, kettejük közül a bölcsebbik, beleegyezően bólintott.

– Tempus! – hallották a Wulfgar győzelmi kiáltását. A barbár, amikor megpillantotta őket, kalapácsát magasra tartva rohant feléjük.

– Még mindig azt hiszem, hogy egy kicsit túlságosan örömtöket lelitek az egészben – jegyezte meg Catti-brie Bruenornak. Láthatólag nem kívánt beszélni Wulfgarral. Elment, hogy segítsen a sebesülteken.

– Bah! – horkant fel mögötte Bruenor. – Te sem tétlenkedtél az íjaddal!

Catti-brie kisöpörte az arcából vörösarna fűrtjeit, és nem nézett vissza. Nem akarta, hogy Bruenor lássa a mosolyát.

A passzírozó brigád egy fél óra múlva érkezett vissza, és jelentette, hogy az az oldal már megtisztult a goblinoktól. Alig néhány perc múlva Drizzték is befutottak, és közölték Bruenorral, hogy Cobble erői bal felé és hátul nemsokára végeznek a folyosókon.

– Elkaptál egy párat te is? – kérdezte a törpe. – Már az ettinekre gondolok.

Drizzt bólintott. – Igen – felelte. – Ahogy Gunehwyvar is... meg Regis – Drizzt is, a törpe is kíváncsian méregette a félszereztet, aki könnyed tartásban álldogált, kezében véres buzogányával. Látva a fürkésző tekinteteket, Regis a háta mögé dugta a buzogányt, mintha szégyellné.

– Nem számítottam rá, hogy jössz, Bendőkorgi – mondta Bruenor. – Azt hittem, hogy hátul maradsz, és szerzel magadnak még egy kis ennivalót, amíg mi itt letudjuk a harcot.

Regis vállat vont. – Úgy gondoltam, hogy Drizzt mellett vagyok a legnagyobb biztonságban – magyarázta.

Bruenor nem vitatkozott ezzel az érvel. – Pár héten belül elkezdhetjük a fejtést – mondta Drizztnek. – Miután néhány felderítő bányász bejárja, és biztonságosnak nyilvánítja a helyet.

A drow ekkor már nem nagyon figyelt Bruenorra. Jobban érdekelt az, ahogy Catti-brie és Wulfgar járkál a sebesültek között, feltűnően kerülve a találkozást.

– A fiú az oka – mondta Bruenor, amikor észrevette Drizzt tekintetének irányát.

– Szerinte egy nőnek nem a csatában a helye – felelte Drizzt.

– Bah! – mordult a rőt szakállú törpe. – A lány is van olyan jó harcos, mint bármelyikünk.

Amellett öt tucat törpe asszony is jött velünk, és csak ketten haltak meg.

Drizzt meglepetten nézett a törpe királyra. Tehetetlenül megrázta fehér sörényét, és elindult Catti-Brie-hez, de néhány lépés után megtorpant, és megint megcsóválta a fejét.

– Öt tucat – ismételte meg Bruenor Drizzt kétkedő arckifejezésére. – Öt tucat törpe asszony.

– Barátom – felelte Drizzt indulóban – én nem vettem észre a különbséget.

Cobble erői két órával később csatlakoztak a többi törpéhez, és jelentették, hogy a hátsó részt megtisztították. A győzelem teljes volt, már amennyire Bruenor és vezérei meg tudták ítélni. Egyetlen ellenség sem maradt életben.

Egyetlen törpe sem vette észre azokat a karcsú, sötét alakokat – Jarlaxle sötételf kémeit – akik a csata kritikus helyei mellett lappangtak az oszlopok között, és érdeklődéssel figyelték a törpék harci módszereit.

A goblin fenyegetés elmúlt, de Harcpöröly Bruenor igazi gondjai csak most kezdődtek.

ÖTÖDIK FEJEZET

TE, KI KÉTELKEDTÉL

Dinin Vierna minden mozdulatát figyelte, nézte, milyen pontosan hajtja végre nővére a Pókkirálynő tiszteletére rendezett szertartást. A drow-k egy kis kápolnában voltak, amit Jarlaxle lefoglalt Vierna használatára Menzoberranzan egyik kisebb házában. Dinin hű maradt Lloth sötét istenségéhez, és önként vállalta, hogy elkíséri Viernát a mai imára, de valójában az egész dolgot értelmetlen felszínnek tartotta, a nővérét pedig régi önmaga paródiájának látta.

– Nem kellene ennyire kétkedőnek lenned – jegyezte meg Vierna a szertartás közben. Hátra sem nézett Dininre.

Fivére undorodó sóhajára mégis hátrafordult, vörös szemében vad düh izzott.

– Mi a cél? – kérdezte Dinin, bátran szembeszállva nővére haragjával. Még ha Vierna nem is volt Lloth kegyében, ahogy azt Dinin makacsul hitte, akkor is nagyobb és erősebb volt, ráadásul papi mágiával is rendelkezett. A hím összeszorította a fogát, megmakacsolta magát, és nem hátrált meg. Félt, hogy Vierna növekvő megszállottsága megint pusztulásba vezeti a környezetét.

A nő válaszul egy furcsa korbácsot szedett elő papi ruhájának ráncai közül. A fegyver nyele jellegtelen fekete adamantitból készült, de az ágai élő, tekergőző kígyók voltak. Dinin szeme elkerekedett: tudta, mit jelent ez a korbács.

– Ezt csak Lloth főpapnői használhatják – emlékeztette őt Vierna, miközben szenvedélyesen becézgette a kígyófejeket. – De hát mi elvesztettük a kegyét... – kezdett ellenkezni

Dinin, ám ez gyenge érv volt Vierna fegyverével szemben. Testvére egy darabig méregette Dinint, aztán gonoszul felkacagott. Szinte dorombolva hajolt le, hogy megcsókolja az egyik fejet.

– Akkor miért mész Drizzt után? – kérdezte Dinin. – Visszanyerted Lloth kegyét. Miért teszel kockára mindent áruló öcsénk hajsolásával?

– Épp így nyertem vissza a kegyét! – visította nővére. Előrelépett, Dinin pedig bölcsen hátrébb húzódott. Nem felejtette el fiatal éveit a Do'Urden házban, amikor Briza, legidősebb és leggonoszabb nővére gyakorta kínozta őt a rettenetes kígyófejű korbáccsal.

Vierna azonban már lé is csillapodott, és visszaneézett pókokkal – élőkkal és szobrokkal egyaránt – díszített oltárára. A családjuk Malice Anya gyengesége miatt bukott el – magyarázta. – Malice kudarcot vallott a legfontosabb feladattal, amit valaha is kapott Lloth-tól.

– Azzal, hogy megölje Drizztet – következtetett Dinin.

– Igen – felelte egyszerűen Vierna, és visszaneézett a vállá fölétt fivére. – Hogy megölje Drizztet, a nyomorult, áruló öcsénket. Én a szívét ígértem meg Lloth-nak, hogy jóvátegyem a családom hibáját, hogy mi – te és én – visszanyerjük istennőnk kegyét.

– Mi végre? – kérdezte Dinin, és látható megvetéssel pillantott körül a jelentéktelen kápolnában. – A házunk nincs többé. A Do'Urden nevet nem lehet kimondani sehol a városban. Mit nyernénk azzal, ha megint miénk lenne Lloth kegye? Te főpapnő leszel, és én nagyon örülök ennek, de nem lesz házad, ahol uralkodj.

– De lesz! – mondta villogó tekintettel Vierna. – Egy elpusztított ház túlélő nemese vagyok, ahogy te is, öcsém. Rendelkezünk a Vád Jogával.

Dinin szeme elkerekedett. Viernának elvileg igaza volt: a Vád Joga kizárólagosan az elpusztított házak életben maradó nemes gyermekeit illette meg. Ilyenkor a gyermekek megnevezték a támadót, és ezzel a drow igazságszolgáltatást idézték a vétkes fél fejére. Persze az intrikákkal átszótt, kaotikus Menzoberranzanban az igazság is válogatott.

– Vádat emeljük? – hebegte Dinin kiszáradt szájjal. – Hát elfelejtetted, melyik ház pusztította el a miénket?

– Annál édesebb a bosszú – dorombolta makacs nővére.

– A Baenre! – kiáltotta Dinin. – A Baenre Ház, Menzoberranzan Első Háza! A Baenre ellen nem szólalhatsz fel. Egyetlen ház sem fog lépéseket tenni ellenük se egyedül, se szövetségben, és Baenre Anya irányítja az Akadémiát. Hogyan fog működni az igazságszolgáltatás?

– És mi van a Bregan D'aerthével? – folytatta Dinin. Azokkal a zsoldosokkal, akik segítettek legyőzni a házunkat – Itt Dinin hirtelen elhallgatott, mert belegondolt a saját szavaiba, és újra csak

elképesztette a drow társadalom ellentmondása, gonosz iróniája.

– Te hím vagy, és nem értheted meg Lloth szépségét – felelte Vierna. – Istennőnk ebből a káoszból táplálkozik, és annál édesebb neki egy helyzet, minél több benne a vad irónia.

– A város nem fog háborút kezdeni a Baenre Ház ellen mondta Dinin tompán.

– Ez nem is fog bekövetkezni! – vakkantotta Vierna, és újra visszatért szemébe a gonosz ragyogás. – Baenre Anya nagyon öreg, öcsém. Az ő ideje már rég lejárt. Ha Drizzt meghal, ahogy a Pókkirálynő kívánja, akkor audienciát kapok a Baenre Házba, amikor is majd én... mi előadjuk a vádat.

– És feletetnek minket a Baenre goblin szolgálival – felelte Dinin szárazon.

– Baenre Anyát a tulajdon lányai fogják kitaszítani, hogy a ház visszanyerhesse a Pókkirálynő kegyét – folytatta izgatottan Vierna, ügyet sem vetve kételkedő öccsére. – És ezért engem fognak irányító pozícióba helyezni.

Dinin nem talált szavakat Vierna hajmeresztő állításainak cáfolására.

– Gondolj bele, öcsém – folytatta Vierna. – Képzeld el magadat az én oldalamon, Menzoberranzan Első Házának élén! – Ezt Lloth ígérte neked?

– Trielen keresztül – felelte Vierna. – Ő Baenre Anya legidősebb lánya, az Akadémia Nagyasszony mestere.

Dinin kezdte kapisgálni. Ha Triel – aki sokkal hatalmasabb Viernánál – le akarja váltani bevallottan megvénült anyját, akkor valószínűleg saját maga tart igényt a Baenre Ház trónjára, de legalábbis egyik nővérét ülteti a trónra. Dinin kételkedése nyilvánvaló volt, ahogy karját összefonva, a fejét csóválva ült a padon.

– Az én kíséretemben nincs helye kételkedésnek – figyelmeztette Vierna.

– Kíséretedben? – kérdezett vissza Dinin.

– A Bregan D'aerthe csak eszköz, aminek segítségével az istennő kedvére tehetek – magyarázta magabiztosan Vierna. – Hát te megörültél – mondta ki Dinin, mielőtt még észbe

kapott volna, hogy megtartsa magának a véleményét. De nagy megkönnyebbülésére Vierna nem indult el felé.

– Majd megbánod szentségtörő szavaidat, ha Lloth megkapja az áruló Drizztet – mondta a főpapnő.

– Soha nem fogsz még csak a közelébe sem jutni az öcsénknak – felelte Dinin élesen; még fájdalmas élenkséggel élt benne katasztrofális találkozásának emléke Drizzttel. – És én nem megyek ki veletek a felszínre – az ellen a démon ellen nem. Nagyon erős, Vierna, sokkal hatalmasabb, mint amit el tudsz képzelni.

– Hallgass! – A szónak mágikus súlya volt, és Dininnek a torkán akadt a következő ellenérv.

– Hatalmasabb? – hördült fel aztán Vierna. – Mit tudhatsz te a hatalomról, te tehetetlen hím? – Száraz mosoly futott át az arcán, amibe Dinin beleborzongott. – Gyere csak velem, kételkedő – mondta Vierna. Elindult a kápolna egyik oldalsó `ajtaja felé, de testvére nem mozdult.

– Gyere! – parancsolta Vierna, és Dinin érezte, hogy megmozdul a lába, és kiviszi a kápolnából, ki a házból, ki magából Menzoberranzanból is, hűségesen követve eszelős nővére lépteit.

Amint a két Do'Urden eltűnt a szeme elől, Jarlaxle leeresztette a függönyt kémlelő tükre elé, amiben eddig a kápolna látszott. Arra gondolt, hogy hamarosan beszélnie kell Dininnel, hogy figyelmeztesse őt a rá váró lehetséges következményekre. Jarlaxle őszintén kedvelte Dinint, és látta, hogy a drow a vesztébe rohan.

– Jól elámítottad – jegyezte meg a zsoldos a mellette álló papnőnek, és csalafintán rákacsintott a bal szemével – aznap épp ez volt fedetlen.

A nő, aki kisebb volt, mint Jarlaxle, de határozott erő látszott rajta, nyilvánvaló megvetéssel vicsorgott a zsoldosra.

– Az én kedves Trielem – ingerkedett Jarlaxle.

– Vigyázz a nyelvedre – figyelmeztette Triel Baenre – vagy kitépem, és a kezembe adom, hogy ott vigyázz rá.

Jarlaxle vállat vont, és bölcsen visszaterelte a beszélgetést az üzletre. – Vierna elhitte, amit mondtál – jegyezte meg.

– Vierna a végsőig kétségbeesett – felelte Triel Baenre.
– Már arra az ígéretre is képes lett volna elmenni Drizzt után, hogy beveszitek a családotokba – vélte a zsoldos. – De az, hogy Baenre Anya helyére léphet...
– Minél nagyobb a díj, annál jobban igyekszik Vierna – felelte Triel higgadtan. – Anyámnak nagyon fontos, hogy Lloth megkapja Drizzt Do'Urden. Az ostoba Do'Urden papnő pedig gondoljon csak azt, amit akar.
– Úgy van – biccentett Jarlaxle. – Előkészítette már a Baenre Ház a kíséretet?
– Másfél osztagunk fog kilopózni a Bregan D'aerthe harcosaival – felelte Triel. – Csak hímek – tette hozzá gúnyosan és feláldozhatók – A Baenre Ház első leánya félrebillentett fejjel kíváncsian méregette a fortélyos zsoldost.
– Személyesen, válogatott katonáiddal fogod elkísérni Viernát? – kérdezte Triel. – Te hangolod össze a két csapatot?
Jarlaxle összeverte a tenyerét. – Benne vagyok a dologban – mondta szilárdan.
– Az én legnagyobb bánatomra – vicsorogta a Baenre-lány. Kimondott egy szót, és egy villanással eltűnt.
– Az anyád szeret engem, drága Triel – mondta Jarlaxle a semminek, mintha az Akadémia Nagyasszony mestere még mindig mellette lenne. – Erről a világeért sem maradnék le folytatta a zsoldos a hangos gondolkodást. Jarlaxle becslése szerint a Drizzt utáni vadászat csakis jó dolog lehetett. Veszthet néhány katonát, de azokat lehet pótolni. Ha Drizztet valóban feláldozzák, Lloth elégedett lesz, Baenre Anya elégedett lesz, és Jarlaxle erőfeszítései elnyerik méltó jutalmukat. Végül is Drizzt Do'Urden, az áruló renegát fejére magas vérdíj van kitűzve.
Jarlaxle gonoszul felkuncogott, élvezte a dolog szépségét. Ha Drizztnek valahogy mégis sikerül kicsúsznia a kezükből, akkor Viernáé lesz a bukás, és a zsoldos úgy mehet tovább, mintha mi sem történt volna.
Volt még egy lehetőség, amit Jarlaxle – kiszakadva az aktuális helyzetből, és a drow-k bölcs módján – észre is vett, és ha valamilyen távoli esély folytán ez megvalósul, Jarlaxle megint csak előnyös helyzetbe kerül, Vierna ismeretsége révén. Triel hihetetlen jutalmat ígért Viernának, mert Lloth-tól és anyjától ezt az utasítást kapta. Mi történik, ha Vierna teljesíti a megállapodás ráeső részét? – tűnődött a zsoldos. Vajon milyen meglepetéseket tartogat a titokzatos Lloth a Baenre Háznak? Vierna Do'Urden valóban örülnek tűnt, amiért hitt Triel
üres ígéretésének, de Jarlaxle jól tudta, hogy Menzoberranzan leghatalmasabb drow-jai, többek között maga Baenre Anya is, ugyanilyen örültek voltak valaha.

Vierna átnyomakodott a Jarlaxle szobájába vezető átlátszatlan ajtón, eszelős tekintete elárulta, hogy aggodalommal tekint a közelgő események elébe.

Jarlaxle mozgást hallott a külső folyosón, de Vierna csak mindentudóan mosolygott. A zsoldos hátradőlt kényelmes székében, az ujjait összefonta, és próbálta kifürkészni, hogy ezúttal mit tartogat a számára a Do'Urden papnő.

– Még egy katonára lesz szükségem a csapatba – mondta le – Vierna.
– Meg lehet oldani – felelte Jarlaxle. Kezdte érteni, miről van szó. – De miért? Dinin nem jön velünk?

Vierna szeme megvillant. – De igen – mondta. – Csak éppen megváltozott a szerepe.

Jarlaxle meg sem rezzent, továbbra is kényelmesen hátradőlt.

– Dinin nem hitt Lloth rendelésében – magyarázta Vierna, és természetes mozdulattal helyet foglalt a hím asztala mellett. – Nem akart elkísérni engem erre az útra. Pedig ezt a Pókkirálynő kívánja tőlünk! – Hirtelen vadul felpattant, és visszalépett az ajtó felé.

Jarlaxle nem mozdult, csak éppen megfeszítette a tördobó keze ujjait, miközben Vierna szózata folytatódott. A papnő fel-alá suhogott a kis szobában, Lloth-hoz imádkozott, és átkozta azokat, akik nem hullnak térdre az istenség előtt, és átkozta az öccseit; Drizztet és Dinint.

Aztán hirtelen lecsillapodott, és gonoszul elmosolyodott. Lloth hűséget követel – mondta vádlón.

– Hát persze – felelte a zsoldos, akit nem lehetett egykönnyen kihozni a sodrából.

– Egy papnőnek kell érvényre juttatnia az igazságot. – Hát persze.

Vierna szeme veszedelmesen villant – Jarlaxle megfeszült, mert tartott tőle, hogy a

kiegyensúlyozatlan nőszemély valamilyen ismeretlen okból nekitámad. Vierna ehelyett az ajtóhoz lépett, és hangosan az öccsét szólította.

Jarlaxle látta a jellegtelen, letakart körvonalat az ajtó mögött, látta, ahogy az átlátszatlan anyag meghajlik és kinyúlik, ahogy Dinin elindul a másik oldalról.

Hatalmas pókláb furakodott be a szobába, aztán egy másik, egy harmadik. Majd a törzs következett, Dinin csupasz és duzzadt teste, ami deréktól lefelé hatalmas fekete óriáspók testévé változott. Valaha kellemes arca most halottnak tűnt, duzzadtnak és kifejezéstelennek, a szemében semmi élet nem látszott.

A zsoldosnak nem kis erőfeszítésébe került, hogy légzésének ritmusát kordában tartsa. Levette nagy kalapját, és végigsimított izzadt, tar koponyáján.

A torz alak már teljesen bent volt a szobában, és engedelmesen álldogált Vierna mögött. A papnő mosolyogva nézte a zsoldos látható feszengését.

– Ez a küldetés létfontosságú – magyarázta Vierna. – Lloth nem tűri az ellenkezést.

Ha Jarlaxle-nak voltak is kételyei a Pókkirálynő szerepével kapcsolatban Vierna ügyében, most elmúltak.

Vierna a drow társadalom végső büntetését mérte a szerencsétlen Dininre, és ezt csak egy Lloth legmagasabb kegyében álló főpapnő volt képes végrehajtani. Dinin kecses drow testét torz pókalakká változtatta, és testvére vad függetlenségéből olyan rosszindulatú viselkedést alkotott, ami az ő szeszélyét szolgálja.

Driderré változtatta Dinint.

Második rész

ÉSZREVÉTELEK

A drow nyelvben nincs szó a szeretetre. Legközelebb a "ssinssrigg" áll hozzá, de ez is inkább a testi gyönyörhöz és az önző mohósághoz áll közelebb. Természetesen a szeretet fogalma létezik némelyik drow szívében, de az igaz szerelemnek, az önzetlen váagnak, ami sokszor önfeláldozást követel, nincs helye a veszedelmes vetélkedés világában.

A drow kultúrában az egyetlen áldozat az az ajándék, amit Loth-nak adnak, ezek pedig semmiképpen nem önzetlenek, mert ajándékozó valami nagyobb viszonzásért reménykedik, imádkozik.

A szeretet fogalma mégsem volt teljesen új nekem, amikor elhagytam Mélysötétet. Szerettem Zaknafeint. Szerettem Belwart és Kopáncsot is. Valójában épp ez a képesség és szeretetvágy volt az, ami végül is előzött Menzoberranzanból.

Van a világon még egy fogalom, ami megfoghatatlanabb, tünékenyebb? Minden fajban sokan vannak olyanok, akik nem értik a szeretetet, gyönyörűséges egyszerűségét elfogult fogalmakkal és valószínűtlen várakozásokkal terhelik meg. Milyen ironikus az, hogy én, aki a szeretetlen Menzoberranzan sötétjéből jöttem, jobban meg tudom ragadni ezt a fogalmat, mint sokan azok közül, akik együtt éltek ezzel, vagy legalábbis a nagyon valóságos lehetőségével egész életükben.

Van néhány olyan dolog, amit egy renegát drow nem vesz biztosra.

Az elmúlt hetekben Ezüstholdba tett látogatásaim jóindulatú tréfálkozást váltottak ki a barátaim körében. "Lefogadom, hogy az elf újabb esküvőt tervez!" Bruenor sokszor csipkelődött a kapcsolatomon Alustriellel, Ezüsthold Úrnőjével. Én az őszinte melegség és a mögötte rejlő remény fényében fogadom ezeket a megjegyzéseket, és nem rombolom szét barátaim ábrándjait azzal, hogy elmagyarázom: tévednek.

Én nagyra értékelem Alustrielt és az irántam tanúsított jóságát. Nagyra értékelem, hogy ő, aki uralkodó egy sokszor nem megbocsátó világban, ekkora kockázatot vállalt azzal, hogy hagy egy sötételfet szabadon járkálni csodálatos városa utcáin. Az, hogy Alustriel barátnak fogadott el, lehetővé tette számomra, hogy vágyaimat a valódi kívánságaimból vezessem le, ne pedig a várt korlátokból.

De hogy szeretném őt?

Nem jobban, mint ahogy ő szeret engem.

Mindazonáltal elismerem: szeretem azt a gondolatot, hogy szerethetném Alustrielt, és hogy ő szerethetne engem, és ha ez a vonzalom meglenne, a bőröm színe és a népem híre nem rettentené vissza Ezüsthold nemes Úrnőjét.

De már tudom, hogy a szeretet lett létem legkiemelkedőbb része, hogy a barátságom Bruenorral, Wulfgarral és Regisszel alapvető fontosságú bármiféle boldogságokhoz, amit ez a drow valaha is ismerhet.

Kapcsolatom Catti-Brie-vel mély ennél is mélyebbre nyúlik. Az őszinte szeretet önzetlen érzélem, mint azt már mondtam volt, és az én önzetlenségem komolyan próbára tétetett idén tavasszal.

Most már tartok a jövőtől, Catti-brie és Wulfgar jövőjétől, az akadályoktól, amit kettejüknek együtt kell majd legyőzniük. Wulfgar szereti Catti-Brie-t, ebben egy pillanatig sem kételkedem, de olyan birtoklási vágygal terheli meg ezt a szerelmet, ami mármár tiszteletlenség.

Meg kellene értenie azt a szellemet, ami Catti-brie, látnia kellene, hogy mi az, ami táplálja a tüzet azokban a csodálatos kék szemekben. Éppen ezt a szellemet szereti Wulfgar, mégis el akarja fojtani azzal, hogy a nőt alávetettnek, a férj tulajdonának tekinti. Barbár barátom nagy utat tett meg tundrai ifjúsága óta. De még sokkal tovább kell mennie, ha meg akarja tartani Bruenor tüzes leányát, Catti-brie szívét.

Van fogalom a világon, ami megfoghatatlanabb, tünékenyebb?

– Drizzt Do'Urden

HATODIK FEJEZET

AZ EGYENES, SIMA ÚT

Nem fogadom a nesméi csoportot! – mordult rá Bruenor a telepeskői barbár küldöttre.

– De Bruenor király... – hebegte tehetetlenül a nagyrab, vörös hajú ember

– Nem! – Bruenor komolysága beléfojtotta a szót.

– Nesme íjászai részt vettek Mithrill Csarnok visszafoglalásában – jegyezte meg Drizzt, aki Bruenor oldalán állt a fogadóteremben.

Bruenor fészkelődni kezdett kötrónján. – Hát elfelejtetted, hogyan bántak veled a nesméi kutyák, amikor először tettük lábunkat a földjükre?

Drizzt megrázta a fejét, még el is mosolyodott a gondolatra. – Soha nem felejténém el – felelte, de nyugodt hangja és arca jelezte, hogy nem felejtett, de megbocsátott.

Amikor a lobbanékony törpe látta, hogy ébenfekete barátja ilyen békés és elégedett, hamar lecsillapodott. – Szerinted akkor engedjük őket ide az esküvőre?

– Most már király vagy – felelte Drizzt, és széttárta a kezét, mintha ez az egyetlen mondat mindent megmagyarázna. Bruenor arkifejezése azonban világosan mutatta, hogy nem ez a helyzet, ezért a hasonlóan makacs sötételf kifejtette a gondolatát. – A néped iránti felelősséged a diplomáciában rejlik – magyarázta Drizzt. – Nesme értékes kereskedelmi partner és hasznos szövetséges lesz. Amellett egy oly gyakori veszélyben forgó város katonáinak megbocsátható, hogy így cselekedtek, amikor hirtelen megpillantottak egy sötételfet.

– Eh, te túl lágyszívű vagy, elf – morogta Bruenor. – És engem is magaddal rántasz! – A hatalmas barbárra nézett, aki nyilvánvalóan Wulfgar népéből volt való, és bólintott. – Akkor hát vidd el üdvözlétemet Nesmének, de számold meg, hányan jönnek majd!

A barbár elismerő pillantást vetett Drizztre, aztán meghajolt és elment. Távozása azonban nem vetett véget Bruenor zsörtölődésének.

– Ezernyi tennivalóm van, elf – panaszkodott a törpe.

– A legnagyobb eseményt próbálsz szervezni a lányod esküvőjéből, amit ez a föld valaha is látott – jegyezte meg Drizzt. – Próbálok – ismerte el Bruenor. – Megérdemli az én

Catti-Brie-m. Egész eddig mindig próbáltam megadni neki mindent, amit csak tudtam, de hát... – Bruenor széttárta a kezét, és végignézett magán, mintegy emlékeztetőül arra, hogy ő és Catti-brie még csak nem is egy fajba tartoznak.

Drizzt a barátja vállára tette a kezét. – Egyetlen ember sem adhatott volna neki többet – nyugtatta meg Bruenort.

A törpe szipogott egyet, Drizzt pedig bölcsen leplezte mosolyát.

– De ezernyi a teendő – dörögte Bruenor; elérékenyülése rövid életűnek bizonyult. – Egy király lányának illő esküvő dukál, én meg nem sok segítséget kapok abban, hogy minden jó legyen!

Drizzt tudta, mi az oka Bruenor csalódottságának. A törpe arra számított, hogy Regis, aki céhmester is volt, és kétségtelenül járatos az etikettben, segíteni fog neki a hatalmas ünnepség megszervezésében. Nem sokkal barátjuk érkezése után Bruenor megnyugtatta Drizztet, hogy minden gondjának vége, "Bendőkorgi majd elrendezi, amit el kell rendezni".

Regis valóban rengeteg feladatot magára vállalt, de korántsem teljesített olyan jól, mint ahogy Bruenor várta vagy akarta. Drizzt nem tudta eldönteni, hogy ennek a félszerzet váratlan alkalmatlansága vagy a király mohósága az oka.

Aztán egy törpe sietett be a terembe, és húsz tekercset nyomott uralkodója kezébe: a nagy étkezőterem különféle lehetséges elrendezéseit. Egy újabb törpe is érkezett az első nyomában; ő egy nyaláb lakomatervet hozott.

Bruenor szívszaggatóan felsóhajtott, és reményetlen pillantást vetett barátjára.

– Majd csak túl lesz rajta – nyugtatgatta a drow. – És Catti-Brie-nek biztosan az lesz a véleménye, hogy ez volt a valaha rendezett legnagyobb ünnepség – Drizzt folytatni akarta mondókáját, de utolsó megjegyzése után mégis elhallgatott, aggodalmas felhő suhant át az arcán, ami Bruenor fegyelmét sem kerülte el.

– Aggódsz a lány miatt – jegyezte meg a jó megfigyelő törpe. – Inkább Wulfgar miatt – vallotta be Drizzt.

Bruenor felkuncogott. – Három kőművesem dolgozik a fiú szobája falán – mondta. – Valami jól felmérgesíthette.

Drizzt erre csak bólintott. Senkinek sem árulta el, hogy akkor Wulfgar őt akarta eltalálni, és valószínűleg meg is ölte volna őt vak dühében, ha tudja.

– Csak ideges a legény – mondta Bruenor.

A drow megint csak bólintott, bár nem volt biztos benne, hogy egyetért a megjegyzéssel. Wulfgar valóban ideges volt, de a viselkedése jóval túlmutatott ezen a kifogáson. De Drizztnek nem voltak jobb magyarázatai, és a szobabéli incidens óta Wulfgar megint barátságos lett Drizzt iránt, megint hasonlítani kezdett régi önmagára.

– Majd lenyugszik, ha túl lesz a nagy napon – folytatta Bruenor, és Drizztnek úgy tűnt, mintha a törpe inkább önmagát próbálná meggyőzni, mint valaki mást. Drizzt tudta, hogy ez is Catti-brie miatt van, az elárvult embergyerek miatt, aki Bruenornak szívéből–lelkéből igazi lánya lett. Ó volt az egyetlen lány pont Bruenor sziklakemény szívében, az egyetlen rés a király páncélján.

Wulfgar kiszámíthatatlan, zsarnokoskodó viselkedése, úgy tűnt, a bölcs törpe figyelmét sem kerülte el. De hiába zavarta a barbár hozzáállása szemmel láthatóan Bruenort, Drizzt nem hitte, hogy a törpe bármit is tenne ez ellen – hacsak Catti-brie nem kér tőle segítséget.

És Drizzt tudta, hogy a lány, aki épp oly büszke és makacs, mint az apja, nem fog kérni – főleg nem Bruenortól és tőle.

– Hol bujkáltál, te kis csaló? – bödült el Bruenor, és Drizztet már a pusztá hangerő is kizökkentette gondolataiból. Regis lépett be a terembe, és nagyon izgatottnak tűnt.

– Elköltöttem a mai első étkezésemet – kiabálta vissza Regis, és savanyú ábrázatot varázsolt kerubarcára, míg kezét morgó hasára szorította.

– Most nincs időnk erre! – vakkantotta Bruenor. – Most...

– Ezer dolgot kell még tenni! – fejezte be Regis a törpe akcentusát utánozva, és kétségbeesett könyörgéssel égnék emelte tömzsi karjait.

Bruenor keményen toppantott, és odaviharzott az étlapok halmához. – Ha már úgy is annyit gondolsz az evésre... – kezdte Bruenor, miközben a tekerceket szedegette, majd az egészet Regisre zúdította. – Sok elf és ember is lesz a lakomán – folytatta, amíg Regis a tekercekkel küzdött. – Valami olyasmit adj nekik, amit az ő érzékeny gyomruk is bevesz!

Regis kérlelő pillantást vetett Drizztre, de amikor a drow csak a vállát vonogatta, felnyalábolta a tekerceket, és elinalt. – Azt hittem, jobban fog menni neki ez az esküvőrendezés dolog – jegyezte meg Bruenor elég hangosan ahhoz, a felszerzet még hallja távozóban.

– A goblinok gyilkolása pedig rosszabbul – tette hozzá Drizzt, amikor eszébe jutott a felszerzet hasznos közreműködése a csatában.

Bruenor megsimogatta sűrű, vörös szakállát, és az ajtóra pillantott. – Sok időt töltött el mellettünk – mondta végül. – Túl sok időt – tette hozzá Drizzt olyan halkan, hogy Bruenor ne hallja, mert a drow számára nyilvánvaló volt, hogy barátja – vele ellentétben – jónak tartja az új felfedezést felszerzet barátjával kapcsolatban.

Egy kicsivel később, amikor Drizzt Bruenor futárküldetésében odaért Cobble kápolnájának bejáratához, látta, hogy nem a király az egyetlen, aki izgatja magát a közelgő menyegző előkészületei miatt.

– Bruenor birodalmának összes mithrilljéért sem! – hallotta Catti-brie szenvedélyes kiáltását.

– Légy ésnél – mondta neki Cobble. – Nem olyan sok az, amit apád kér.

Drizzt belépett a kápolnába, és Catti-Brie-t látta egy emelvényen állni, harciasan csípőre tett kézzel, míg Cobble előtte hajlongott egy ékkövekkel kirakott köténnyel.

A lány észrevette Drizztet, és kurtán odabiccentett neki. – Azt akarják, hogy kovácskötény legyen rajtam! – kiáltotta. – Egy átkozott kovácskötény, az esküvőm napján!

A drow bölcsen látta, hogy most nem tenné helyesen, ha elmosolyodna. Ünnepelesen odalépett Cobble-hoz, és elvette tőle a kötényt.

– A Harcpörölyöknél ez hagyomány – morogta a pap.

– Bármelyik törpe büszkén viselné – helyeselt Drizzt. – De hadd emlékeztesselek, hogy Catti-brie nem törpe?

– Ez pusztán a szolgálai alázatosság jelképe – dühöngött a lány. – A törpe asszonyoktól elvárják, hogy egész nap az üllőnél robotoljanak. Nekem még kalapács sem volt soha a kezemben, és...

Drizzt kinyújtott kezével és kérő tekintetével elhallgattatta. – Ő a király lánya – mutatott rá a tényre Cobble. – Kötelessége, hogy az apja kedvére tegyen.

– Valóban – Drizzt, a tökéletes diplomata megint csak helyeselt. – De jusson eszedbe, hogy nem törpéhez megy feleségül. Catti-brie sosem dolgozott az üllőnél...

– Ez csak jelkép – ellenkezett Cobble.

– ...Wulfgar pedig csak akkor fogott kovácskalapácsot, amikor Bruenor szolgája volt, és nem volt más választása – fejezte be Drizzt zavartalanul.

Cobble Catti-Brie-re pillanatot, aztán a kőtenyre, végül felsóhajtott. – Majd kitalálunk valamit – adta be a derekát. Drizzt barátjára kacsintott, de meglepetten látta, hogy erőfeszítései sem derítették jobb kedvre a lányt.

– Bruenor küldött – mondta aztán a drow Cobble-nak. Valami olyasmit mondott, hogy meg kell kóstálni a "szenteltvizet" a szertartáshoz.

– Kóstolni – javította ki Cobble, aztán fel-alá ugrálni kezdett. – Igen, igen, a mézsör – mondta izgatottan. – Bruenor ma akarja elrendezni a sör kérdését – Felnézett Drizztre. Szerintünk a sötét ital túl erős lesz a gyenge gyomrú ezüstholdi csapatnak.

Cobble körbeszaladt a tágas kápolnában, és merített egyet-egyet a fal mentén álló szenteltvíztartókból. Catti-brie hitetlenkedve vont vállat Drizzt felé, és némán formálta a szót: Szenteltvíz?"

A legtöbb vallás papjai egzotikus olajokkal készítették az áldott vizet; Drizztnak a Bruenor mellett töltött évek után nem lett volna szabad meglepődnie azon, hogy a törpék komlót használnak erre a célra.

– Bruenor azt mondta, hogy jó adaggal hozz – mondta Drizzt Cobble-nak. Erre a jó tanácsra nem sok szükség volt, mert az izgatott pap máris egy kisebbfajta kocsit kezdett megtölteni csöbröcskéekkel.

– Mára végeztünk – jelentette be Cobble Catti-Brie-nek. A törpe fürgén az ajtóhoz sietett, értékes rakománya csörömpölve dülöngélt a kis kocsin. – De ne hidd, hogy a tiéd az utolsó szó ebben a dologban! – Catti-brie elvicsorodott, de Cobble már csörtetett is ki; ügyet sem vetett rájuk.

Drizzt és barátja egy darabig némán ültek egymás mellett az emelvényen. – Hát olyan rossz az a kőteny? – szedte össze végül a bátorságát a drowt.

Catti-brie megrázta a fejét. – Nem magáról a ruhadarabról van szó, hanem arról, amit jelent. Az nem tetszik nekem – magyarázta. – Két hét múlva lesz az esküvőm. Mindig arra kell _gondolnom, hogy ez volt az utolsó kalandom, az utolsó harcom, attól eltekintve, amit majd a férjemmel kell megvívnom.

Ez a komor vallomás szíven ütötte Drizztet, és könnyített annak a súlyán, hogy félelmeit magában kell tartania.

– A faerüni goblinok ezt örömmel hallanák – mondta tréfásan, hogy kissé kizökkentse a lányt sötét hangulatából. Catti-Brie-nek sikerült kipréselnie magából egy halvány mosolyt, de kék szemében továbbra is ott maradt a mélységes

– Olyan jól harcoltál, mint bárki más – tette hozzá Drizzt. – Miért, nem gondoltad volna? – vágott vissza Catti-brie hirtelen vadsággal. A hangjának olyan éle volt, mint a sötételf szablyáinak

– Mindig ennyire dühös vagy? – vágott vissza Drizzt, és szavai azonnal lecsillapították Catti-Brie-t.

– Inkább csak félek, azt hiszem – felelte csendesen.

Drizzt bólintott. Értette és méltányolta barátja gondját. Most vissza kell mennem Bruenorhoz – állt fel az emelvényről. Hagyta is volna ennyiben a dolgot, de nem tudott szabadulni Catti-brie esengő pillantásától. Aztán a lány azonnal el is fordult, egyenesen előremeredt vörösbarna hajának sátra alól, és ez a kétségbeesett gesztus még mélyebben megrázta Drizztet.

– Nem az én dolgom, hogy elmondjam, mit kellene érezned – mondta Drizzt közvetlenül. A lány még mindig nem nézett rá. – Az a teher, ami barátként rám nehezedik, épp olyan súlyos, mint amit

te hordoztál Calimport városában, amikor én tévedtem el. Most én mondom neked: Az előtted álló út hamarosan sokfelé kanyarodik majd, de ezt az utat te választod meg. Mindnyájunkért, de leginkább a te javadért azon imádkozom, hogy gondosan válaszd meg ezt az utat – Lehajolt, félresimította Catti-brie haját, és gyengéden arcon csókolta a lányt.

Nem nézett vissza, amikor kiment a kápolnából.

Cobble kiskocsija már félig kiürült, amikor a drow belépett Bruenor fogadótermébe. A király, Cobble, Dagna, Wulfgar, Regis és még néhány másik törpe éppen azon vitatkoztak nagy hanggal, hogy a "szenteltvíz" melyik csebrében van a legfinomabb, legbársonyosabb ízű ital – a vita persze újabb és újabb kóstolást kívánt, ami viszont újabb véleménykülönbségekhez vezetett.

– Ez a legjobb! – bömbölte Bruenor, miután jól húzott az egyik vödörből, és habos szakállal felemelte a fejét.

– Ugyan, ez goblinoknak való! – dörögte Wulfgar tompa hangon. De torkán akadt a nevetés, amikor Bruenor a fejére borította a csöbröt, és egy zengőt csapott rá.

– Lehet, hogy tévedtem – ismerte be Wulfgar immáron a padlón csücsülve, visszhangos szavakkal a vödör alól.

– Te mit gondolsz, drow? – ordította Bruenor, amikor észrevette Drizztet. Két habzó csebet nyújtott a drow felé. Drizzt elhárította a kínálást. – Az én ízlésemnek inkább a hegyi források vize való, nem a sűrű sör – magyarázta. Bruenor feléje hajította a vödröket, a drow azonban könnyedén kitért előlük, és a sötétarany folyadék lassan szétfolyt a padlón. A többi törpe tiltakozásának hangereje a pocsékba ment drága ital miatt megdöbbenette Drizztet, de méginkább elképedt azon, hogy Bruenor most először nem vágott vissza.

– Királyom – hallatszott egy hang az ajtóból, véget vetve a vitának. Egy meglehetősen testes, teljes harci díszbe öltözött törpe lépett be a terembe, és arcának komolysága lehervasztotta a kóstolók duhaj jókedvét.

– Hét társunk nem tért vissza az új területek feltárásából – mondta a törpe.

– Biztosan csak késnek – felelte Bruenor

– Lemaradtak a vacsoráról is – mondta erre az ör.

– Baj van – mondta Cobble és Dagna egyszerre, hirtelen kijózanodva.

– Bah! – hördült fel Bruenor, és bizonytalanul intett. – Nem lehet több goblin azokban a járatokban. Most csak mithrillt keresünk. Szerintem egy gazdag telért találtak, erről van szó. Ez egy törpét még a vacsorától is távol tarthat.

Cobble, Dagna, de még Regis is egyetértően bólogattak. Az óvatos drow-t azonban, aki jól ismerte a Mélysötét veszedelmeit (és Mithrill Csarnok alsó szintjei majdnem ugyanolyanok voltak), nem lehetett ilyen könnyen meggyőzni.

– Mire gondolsz? – kérdezte Bruenor Drizzttől, amikor látta rajta, hogy kételkedik.

A kósza egy ideig fontolgatta a válaszát. – Arra, hogy valószínűleg igazatok van.

– Valószínűleg? – vakkantotta Bruenor. – Én úgysem tudnálak meggyőzni. Menj csak, hisz úgyis azt forgatod a fejedben. Vidd magaddal a macskádat, és keresd meg késlekedő törpéimet!

Drizzt fanyar mosolya semmi kétséget sem hagyott a felől, hogy valóban ez volt a szándéka.

– Én Wulfgar vagyok, Beornegar fia! Én is megyek! – jelentette ki a barbár, de szavai némileg nevetségesen hangzottak a vödör alól. Bruenor egy újabb jól irányzott csapással hallgattatta el.

– És elf! – kiáltotta a király, mire Drizzt visszafordult. Bruenor gonosz mosolyt villantott a körülötte lévőkre, aztán egyenesen Regisre. – Vidd magaddal Bendőkorgit! Itt úgysem sok hasznát vesszük.

Regis nagy, kerek szemei még nagyobbak és még kerekébbek lettek. Tömpe ujjával beletűrt fürtös hajzatába, aztán feszengve babrálni kezdte az egyik csüngő fülbevalóját. – Hogy én? – kérdezte szelíden. – Oda le?

– Egyszer már voltál ott – érvelt Bruenor inkább a többi törpénk, mint Regisnek. – Még el is bántál egy pár goblinnal, ha az emlékezetem nem csal.

– Túl sok a...

– Menj csak, Bendőkorgi – morogta Bruenor előrehajolva a székében, miközben kis híján felborult. – Amióta visszamenekültél hozzánk – és tudom, hogy menekültél! – először tedd

visszabeszélés és kifogáskeresés nélkül azt, amit mondok neked!

Bruenor hangjának vészjósló komolysága mindenkit meglepett a teremben, még Regist is, mert a félszerzet nem mondott semmi mást, csak felállt, és engedelmesen odament Drizzthez.

– Megállhatnánk a szobámnál? – kérdezte Regis halkán a drow-t. – Szeretném legalább a buzogányomat és a zsákomat magamhoz venni.

Drizzt háromlábnyi magas kis társa megrokkadt vállára tette a kezét, és megfordította őt. – Egyet se félj – mondta halkán, és a félszerzet mohó kezébe pottyantotta az ónix szobrocskát.

Regis tudta, hogy jó társaságban lesz.

HETEDIK FEJEZET

CSENDESEN A SÖTÉTBEN

Még az égő lámpák és a jól jelzett ösvények mellett is három órájába került Drizztéknek, hogy átérjenek Mithrill Csarnokon az új területekhez. Áthaladtak a csodálatos, teraszos Alsóvároson, amely a rengeteg törpelakással hatalmas lépcsősorra emlékeztetett mindkét oldalon.

A lakások a barlang padlóján működő műhelyközpontra néztek, ahol csak úgy nyüzsögtek a szorgalmas törpék. Ez volt az egész barlangrendszer szíve; itt élt és dolgozott Bruenor népének legnagyobb része. Hatalmas kemencék dübörögtek egész nap, reggeltől estig. Kalapácsok zengtek örök dalukat, és bár a bányákat csak néhány hónapja nyitották meg, ezernyi kész termék – mives fegyverektől a gyönyörű kupákig – töltött már meg egész kocsikat, amelyek a falak mellett várták a kereskedelmi időszak kezdetét.

Drizzt és Regis a legfelső szint keleti vége felől jöttek be, átmentek a mélység fölött egy magas hídon, és elindultak lefelé a lépcsőkön Mithrill Csarnok legalsó szintjei, legmélyebb bányái felé. Halványan égő lámpák sorjázta a falon, bár egyre ritkásabban, és Drizzték időről időre törpe munkacsapatokba botlottak, akik értékes, ezüstös mithrillt fejtettek ki az alagutak falából.

Mire elértek a legkülső alagutakba, elfogytak a lámpák, és elfogytak a törpék. Drizzt levette a zsákját, hogy fáklyát vegyen elő, de aztán észrevette a félszerzet szemének árulkodó vörös izzását.

– Azért mégis jobban szeretem a fáklyafényt – jegyezte meg Regis, amikor a drow el akarta tenni a fáklyát.

– Jobb, ha takarékoskodunk vele – felelte Drizzt. – Nem tudjuk, mennyi időt kell majd eltöltenünk az új területen. Regis vállat vont. Drizzt derültséggel nyugtázta, hogy a félszerzet máris a kezében szorongatja kicsiny, de tagadhatatlanul hatásos buzogányát, pedig még biztonságos területen jártak. Egy kicsit pihentek, aztán újra útnak indultak, és újabb

két-három mérföldet tettek meg. Regis persze csakhamar lábfájásra kezdett panaszkodni, és csak akkor hallgatott el, amikor valahonnan a fejük fölül szerszámok csattogását hallotta.

Néhány kanyar után egy keskeny lépcsőhöz jutottak, ami a részleg utolsó őrhelyiségébe vezetett. Itt négy törpe tartózkodott, akik éppen kockáztak (felmordulva minden egyes dobásnál), és nem sok figyelmet szenteltek a hatalmas, vasalt kőajtónak, ami az új területre nyílt.

– Üdvözöllek benneteket – szakította félbe a játékot Drizzt.

– Van lent néhány társunk – mondta az egyik tömzsi, barna szakállú törpe, amikor észrevette Drizztet. – Bruenor király küldött benneteket, hogy megkeressétek őket?

– Ilyen szerencsések vagyunk – jegyezte meg Regis.

Drizzt bólintott. – Emlékeztetnünk kell a késlekedő törpéket, hogy a mithrill időben kifejtésre kerüljön – mondta közönyösen. Igyekezett súlytalanná tenni a témát, hogy ne ijessze meg a gyanútlan öröket rossz előérzetével.

Két törpe felkapta a fegyverét, míg másik kettő az ajtót lezáró nehéz acélrudat kezdte leemelni. – Ha vissza akartok jönni, kopogjatok hármat, aztán kettőt – mondta a barna szakállú törpe. – Nem nyitjuk ki, ha nem jó a jel!

– Három, aztán kettő – ismételte el Drizzt.

A rúd lekerült, és az ajtó cuppanva nyílt befelé. Mögötte csak az üres, fekete alagút ásított.

– Nyugalom, kis barátom – mondta Drizzt, amikor meglátta a hirtelen csillanást a félszerzet szemében. Alig néhány hete jártak erre, a goblin csatában, és bár a fenyegetés látszólag megszűnt, a fojtott hangulatú alagút most sem volt kevésbé baljós.

– Siessetek – mondta a barna szakállú törpe, aki szemmel láthatóan nem örült annak, hogy nyitva van az ajtó.

Drizzt meggyújtott egy fáklyát, és elindult a homályban, Regis szorosan a sarkában. A törpék azonnal bezárták az ajtót utánuk, és Drizzték hallották a visszahelyezett retesz koccanását.

Drizzt odaadta Regisnek a fáklyát, és előhúzta szablyáit. Csillám halványkéken izzott. – Végeznünk kell, amilyen hamar csak lehet – mondta a drow. – Hívd Guenhwyvart, és hagyd, hogy ő vezessen minket.

Regis letette a buzogányát, és keresgélni kezdte az ónix szobrocskát, aztán amikor megtalálta, lehelyezte a földre maga elé. Felszedte a többi holmiját, aztán barátja felé nézett, aki néhány lépést már előrement az alagútban.

– Hívhatod – mondta Drizzt némileg meglepve, amikor látta, hogy a félszerzet várakozóan néz rá. Ez furcsa volt, hisz Regis jóban volt a nagymacskával. Az állat mágikus entitás volt, az Asztrális Sík lakója, aki a szobrocska birtokosának hívására jött elő. Bruenort egy kissé mindig feszélyezte a macska (a törpék nem kedvelték a mágiát, kivéve ha fegyverekről volt szó), Regis és Guenhwyvar azonban közeli barátok voltak. A párduc egyszer még meg is mentette Regis életét, amikor asztrális utazásra vitte a félszerzetet egy összeomló torony alól.

Regis most mégis úgy állt a fáklyával a szobrocska fölött, mint aki nem tudja, mit csináljon.

Drizzt visszament hozzá. – Mi a gond? – kérdezte.

– Én... én csak arra gondoltam, hogy inkább neked kellene hívnod Guenhwyvart – felelte a félszerzet. – Végül is a te párducod, és ő a te hangodat ismeri a legjobban.

– Guenhwyvar a te hívásodra is jön – nyugtatta meg Drizzt Regis, és megveregette a félszerzet vállát. Mivel nem akarta tovább húzni az időt, a drow halkan kimondta a párduc nevét. Néhány pillanat múlva szürkés köd kavardott fel a figura körül, és fokozatosan felvette az állat alakját. Lassan formálódott, egyre megfoghatóbb lett, aztán már ott is volt Guenhwyvar izmos macskatest. A párduc fülei azonnal hátralapultak – Regis óvatosan hátralépett – aztán Drizzt megragadta a párduc állát, és játékosan megrázta.

– Eltűnt néhány törpe – magyarázta Drizzt a helyzetet a macskának, és Regis tudta, hogy Guenhwyvar minden szót ért. – Találd meg a szagukat, barátom! Vezess el hozzájuk!

A nagymacska egy ideig a közvetlen környéket vizslatta, aztán egy kicsit visszafordult Regis felé, és mély hangon felmordult.

– Menj csak tovább – biztatta a sötételf a macskát, mire a karcsú izmok megfeszültek, és könnyedén, tökéletesen zajtalanul lökték előre a ragadozót a fáklyafényben.

Drizték könnyed tempóban követték, a drow bízva abban, hogy a macska nem hagyja le őket nagyon, Regis pedig idegesen nézegetve ide-oda. Átmentek az ettincsonatokkal díszített elágazáson, aztán Guenhwyvar megint visszament hozzájuk, amikor elérték a legutóbbi harc színhelyét, a nagy barlangot.

A csatának nem sok nyoma maradt, eltekintve néhány 'vérfolttól és a terem közepén fogatkozó goblinhalomtól. A hullák körül tíz láb hosszú, féregszerű lények nyüzsögtek, és

hosszú csápjaikkal tapogatózva lakomáztak a holttesteken.

– Maradj mellettem! – figyelmeztette Drizzt Regis. A félszerzetnek nem kellett kétszer mondani.

– Ezek dögevő giliszták – magyarázta a drow. – A Mélysötét keselyűi. Most, hogy kel– □ ennyi ennivaló van előttük készen, valószínűleg nem bántanak minket, de amúgy veszedelmes ellenfelek. Ha megérintenek a csápjukkal, kiszívják belőled az erőt.

– Úgy gondolod, hogy a törpék túl közel merészkedtek hozzájuk? – kérdezte Regis, és hunyorogva keresgélt törpetesteket a halomban.

Drizzt a fejét rázta. – A törpék jól ismerik a gilisztákat – mondta. – Örülnek, hogy megszabadítják őket a goblin tetemek bűzétől. Nem hiszem, hogy hét veterán törpe áldozatul esne nekik–

A sötételf elindult lefelé a platóról, de a félszerzet a köpenyénél fogva visszahúzta. – Ott lent egy halott ettin van magyarázta Regis. – Jó sok hús.

Drizzt félrebillentett fejjel méregette a gyors észjárású félszerzetet, és arra gondolt, hogy Bruenor talán mégis jól tette, amikor őt is elküldte. Oldalra húzódtak, úgy mentek le a platóról. Valóban rengeteg giliszta dolgozott az ettin testén; a drow eredeti útvonala veszélyesen közel vitt volna hozzájuk.

Hamarosan megint egy alagútban voltak, és Guenhwyvar nesztelenül surrant előttük.

A fáklya hamarosan kezdett leégni, és Regis megrázta a fejét, amikor Drizzt újabb fáklya után nyúlt, hisz takarékoskodniuk kellett a fényforrással.

Így hát sötétben mentek tovább, csak Csillám derengése mutatta nekik az utat. A drow kezdte úgy érezni magát, mint a régi időkben, amikor Mélysötétet járta párducával, és érzékei éberen feszültek, hisz tudta, hogy minden forduló mögött veszedelem leselkedhet.

– Meleg a korong? – kérdezte Jarlaxle, látva Vierna elégedett arcát, ahogy a fémfelületet tapogatta. A drider hátán ült, útra készen. Dinin duzzadt arca kifejezéstelenül, rezzenetlenül bámult.

– Az öcsém nincs messze innen – felelte a papnő, és lehunytt szemmel koncentrált.

A zsoldos a falnak támaszkodott, és a szétlapított goblinok testével teli alagútba nézett. Körülötte sötét alakok, az ő csendes gyilkosai osontak némán.

– Tudhatjuk egyáltalán, hogy Drizzt itt van? – kockáztatta meg a kérdést a zsoldos, bár nem akarta szétzúzni az ingatag Vierna várakozásait – főleg nem így, hogy a papnő a hatalma és haragja ilyen gonosz emlékeztetőjén csücsült.

– Itt van – felelte Vierna nyugodtan.

– És biztos vagy benne, hogy a barátunk nem fogja megölni, még mielőtt megtaláljuk? – kérdezte a zsoldos.

– Benne megbízhatunk – felelte a nő higgadtan. – Lloth efelől megnyugtató.

Így végződnek a viták – gondolta Jarlaxle, bár nem nagyon bízott egyetlen emberben sem, főleg nem abban a gazfickóban, akihez Vierna vezette. Visszanézett az alagútban mozgolódó alakokra, ahogy a zsoldoscsapat óvatosan haladt előre.

Jarlaxle csak a katonáiban bízott, ebben az ütőképes csapatban. Ha Drizzt Do'Urden valóban erre kószál, akkor a Bregan D'aerthe képzett gyilkosai elkapják.

– Indítsam a Baenre-csapatot? – kérdezte a zsoldos Viernát.

A papnő egy pillanatra elgondolkodott, aztán megrázta a fejét, Határozatlansága elárulta Jarlaxle-nak, hogy azért nem olyan biztos öccse hollétében, mint állította. – Egy kicsit még maradjanak a közelben – mondta Vierna. – Ha megtaláltuk az öcsémet, ők fogják fedezni a távozásunkat.

Jarlaxle örömet engedelmeskedett. Még ha Drizzt itt van is, ahogy Vierna hiszi, nem lehet tudni, hogy hány barátja tart vele. Ötven drow harcossal az oldalán a zsoldos nem túlságosan aggódott.

Azt viszont nem tudta, mit fog szólni Triel Baenre ahhoz, hogy katonáit – még ha csak hímek is – áldozatnak használják.

– Ezeknek az alagutaknak sehol sincs végük – jajdult fel Regis újabb kétórányi unalmas kanyargás után a goblinok által tágitott természetes járatokban. Drizzt engedélyezett egy

rövidke vacsoraszünetet – még fáklyát is gyújtott –, és leültek egy kis, természetes fülke földjére, meredező cseppkövek és kőhalmok közé.

Drizzt úgy látta, hogy a félszerzet szavai akaratlanul is rátapintottak az igazságra. Mélyen a föld színe alatt voltak, és az alagutak céltalanul folytatódtak, barlangokat kötöttek össze, kereszteződésekbe futottak. Regis volt már a törpék bányában, de sosem lépett be a következő, mélyebb birodalomba, – s rettegett Mélysötétbe, ahol a drow elfek éltek, és ahol Drizzt Do'Urden született.

A fojtó levegő és a feje fölött tornyosuló sziklatömegek elkerülhetetlenül eszébe juttatták a drow-nak előző életét, azokat a napokat, amikor még Menzoberranzanban élt, vagy

Guenhwyvarral járta Toril föld alatti világának látszólag végtelen folyosóit.

– El fogunk veszni, mint a törpék – motyogta Regis egy darab kétszersültön rágódva. Kicsiket harapott, és ezerszer is megrágta a falatot, hogy minden értékes kis morzsát kiélvezzen.

Drizzt mosolya nem túlságosan nyugtatta meg, de a drow bízott benne, hogy ő, és még inkább Guenhwyvar, pontosan tudja, hol vannak: módszeresen körbejárják a csata színhelyét. Regis háta mögé mutatott, mire a félszerzet félig megfordult.

– Ha visszamennénk azon az alagúton, és lefordulnánk az első járaton jobbra, akkor percekben belül oda érünk, ahol Bruenor legyőzte a goblinokat – magyarázta Drizzt. – Nem voltunk nagyon messzire ettől a helytől, amikor találkoztunk Cobble-lal.

– Csak egy kicsit messzinek tűnik, ennyi az egész – motyogta Regis.

Drizzt nem erőltette a dolgot. Örült, hogy Regis ott van mellette, még ha a félszerzet nem is volt túl fényes hangulatban. A drow nem sokat látott Regisből azóta, hogy visszatért Mithrill Csarnokba; bár ami azt illeti, ezzel mindenki így volt, kivéve talán a szakácsokat a közös ebédlőkben.

– Miért jöttél vissza? – kérdezte váratlanul Drizzt. A félszerzetnek torkán akadt a kétszersült. Hitetlenkedve meredt a drowra.

– Örülünk, hogy megint köztünk vagy – folytatta Drizzt, hogy tisztázza meglehetősen nyers

kérdését. – És mindnyájan reméljük, hogy sokáig maradsz. De miért, barátom?

– Az esküvő... – hebegte Regis.

– Jó ok, de aligha az egyetlen – felelte Drizzt cinkos mosollyal. – Amikor utoljára láttunk, még céhmester voltál, és egész Calimport arra várt, hogy meghódítsd.

Regis elfordította a tekintetét, beletúrt göndör hajába, a gyűrűit babrálta, aztán a fülbevalóját kezdte húzkodni.

– Tudom, hogy Regis mindig erre az életre vágyott – jegyezte meg Drizzt.

– Akkor lehet, hogy nem értetted meg igazán Regist – felelte a félszerzet.

– Lehet – ismerte el Drizzt. – De ennél többről van szó. Elég jól ismerlek ahhoz, hogy tudjam: sok mindent megtennél, hogy a harcot elkerüld. Amikor meg kellett küzdeni a goblinokkal, mégis velem maradtál. ;:

– Hol lehet valaki nagyobb biztonságban, mint Drizzt Do'Urden mellett?

– Fent, az ebédlőben – vágta rá a drow, és mosolyában a barátság csillogott; bíbor szemében semmiféle neheztelés nem látszott a félszerzet esetleges hamissága miatt. – Bármilyen miatt jöttél is el, mindnyájan örülünk annak, hogy itt vagy – mondta Drizzt őszintén. – Bruenor talán még a többiekénél is jobban. De ha bajba kerültél, ha veszélyben vagy, jobb lesz, ha nyíltan elmondod, hogy közösen vehessük fel a harcot ellene.

A barátaid vagyunk és kiállunk melletted, bármilyenek is az erőviszonyok. De én tapasztalatból tudom, hogy mindig nagyobb az esély, ha ismerjük az ellenséget.

– Elvesztettem a céhet – vallotta be Regis. – Alig két héttel később, hogy elmentetek Calimportból.

A hírek nem okoztak különösebb meglepetést a drow-nak.

– Artemis Entreri – mondta Regis komoran, és kerubarcát egyenesen Drizztre emelte, úgy nézte a drow minden mozdulatát.

– Entreri átvette a céhet? – kérdezte Drizzt. Regis bólintott. – Nem volt túl nehéz dolga. A hálózata elért egészen a legbizalmasabb alárendeltjeimig.

– Ez volt a legkevesebb, amit a bérgyilkostól elvárhattál volna – felelte Drizzt, és aprót kacagott, mire Regis szemei a nyíltak a meglepetéstől.

– Te ezt mulatságosnak találod?

– A céh jobb helyen van Entreri kezében – felelte a drow, mire Regis még jobban elcsodálkozott.

– Ő jól beleillik annak nyomorúságos Calimport kettős játékaiba.

– Én azt hittem... – kezdte Regis. – Úgy értem, nem akarsz odamenni, hogy...

– Megöljem Entrerit? – kacagott fel halkán Drizzt. – Az én csatámnak a bérgyilkossal vége – tette hozzá, amikor Regis bólintása alátámasztotta a sejtését.

– Lehet, hogy ő nem így gondolja – mondta Regis sötéten.

Drizzt vállat vont – és észrevette, hogy nemtörődöm hozzáállása nem is kevésé zavarja a félszerzetet. – Amíg Entreri délen marad, engem nem aggaszt – Drizzt tudta, hogy Regis nem számít Entreri egy helyben maradására. Talán ezért nem akart a felső szinteken maradni a goblin csata alatt. Talán attól félt, hogy Entreri belopózik a Mithrill Csarnokba. Ha a bérgyilkos együtt találja meg Regist és Drizztet, valószínűleg inkább a drow után megy először.

– Megsebezted, tudod – folytatta Regis. – Úgy értem, a harcban. Nem az a fajta, aki megbocsátja az ilyesmit.

Drizzt tekintete hirtelen elkomolyodott; Regis hátrább húzódott, hogy távolabb kerüljön azoktól a tüzekről a drow bíbor szemében. – Azt hiszed, hogy követett téged északra? kérdezte Drizzt komoran.

Regis szenvedélyesen rázta a fejét. – Úgy rendeztem a dolgot, hogy balesetnek tűnjék, mintha meghaltam volna – magyarázta. – Amellett Entreri úgyis tudja, hol van Mithrill Csarnok. Úgy is megtalál, hogy téged követnie kellene.

– De nem fog – folytatta Regis. – Úgy hallottam, hogy használhatatlanná vált az egyik karja, és elveszítette a fél szemét is. Aligha lesz többé egyenlő ellenfeled.

– A szíve veszett el, azért nem tud harcolni – jegyezte meg Drizzt inkább magának, mint Regisnek. Közömbös viselkedése ellenére az elf azért nem tudta ilyen könnyen lerázni magáról régi keletű rivalizálását a bérgyilkossal. Entreri sok tekintetben az ő ellentéte volt: szenvtelen és erkölcs

nélküli, a küzdelemben azonban Drizzt egyenlő párja volt – legalábbis majdnem. Entreri filozófiája úgy tartotta, hogy az igazi harcosnak nincs szíve, csak hatékony, számító gyilkos. Drizzt hite ennek az ellenkezője volt. A drow szerint – aki a bérgyilkos véleményéhez hasonló nézeteket valló harcosok között nőtt fel – a jó ügy szolgálatának szenvedélye csak fokozta egy harcos hatékonyságát. Drizzt apja, Zaknafein, páratlan volt Menzoberranzanban, mert a kardja az igazsággal csattogott, mert abban a hitben küzdött, hogy csatái erkölcsileg helyesek.

– Afelől ne legyenek kétségeid, hogy gyűlöl – jegyezte meg Regis sötéten, megszakítva társa elmélkedését.

Drizzt valami csillanást látott a félszerzet szemében, és ezt úgy vette, mint Regis lángoló gyűlöletének jelét Entrerivel szemben. Barátja azt akarja, azt várja, hogy ő visszamenjen Calimportba, és fejezze be viadalát Entrerivel? – tűnődött a drow. Regis azt várja, hogy ő visszaszerezze neki a tolvajcédét azáltal, hogy megszabadítja a mestergyilkostól?

–Azért gyűlöl, mert ez én életem megmutatja neki, hogy az övé üres hazugság – mondta Drizzt szilárdan, és némileg hidegen. Esze ágában sem volt visszatérni Calimportba, és semmi szín alatt nem akart küzdeni Entrerivel. Ha ezt tette volna, azzal lealacsonyodik a bérgyilkos erkölcsi szintjére, és ettől a drow, aki hátat fordított saját amorális népének, mindennél jobban félt.

Regis elfordította a fejét; nyilvánvalóan észrevette Drizzt érzéseit. A csalódottság az arcára is kiült; a drow-nak azt kellett hinnie, hogy Regis valóban Drizzt szabályai révén akarta

visszakapni szeretett céhét. Az elf viszont barátjának abban a kijelentésében nem bízott, hogy Entreri nem fog északra jönni. Ha a bérgyilkos, de legalábbis az ügynökei, nem lennének a környéken, akkor miért ragaszkodott volna Regis annyira Drizzthez a harc alatt?

□n– Gyere – mondta a drow, mielőtt haragja úrrá lehetett volna rajta. – Nagy utat kell még megtennünk, mielőtt lepihenünk éjszakára. Nemsokára vissza kell küldenünk Guenhwyvart az Asztrális Síkra, és amíg velünk van, jobbak az esélyeink arra, hogy megtaláljuk a törpéket.

Regis a zsákjába gyömöszölte a maradék ennivalót, és felzárkózott a drow mögé. Drizzt gyakran nézett vissza rá. Részint döbbenettel, részint csalódottan látta a dühös izzást a félszerzet szemét jelző vörös pontokban.

NYOLCADIK FEJEZET

RÖPKÖDŐ SZIKRÁK

Gyöngyöző verítékcsíkok futottak le a barbár izmos karján; a kandalló táncoló árnyai határozott vonalakat húztak vállára és vastag alkarjára, kihangsúlyozva a hatalmas, duzzadó izmokat.

Wulfgar olyan döbbenetes könnyedséggel forgatta a tízfontos kalapácsot, mintha apró szerszámot emelgetne. Olvadt fémcseppek repültek szerteszét minden csapására, rátapadtak falra, a padlóra és vastag bőrkötényére, mert a barbár gondatlanul túlhevítette a fémét. A vér csak úgy buzgott erőteljes testében, de nem pislantott, nem is lankadt. Hajtotta a bizonyosság, hogy ki kell dolgoznia magából a démoni érzéseket, amik rátelepedtek a szívére.

Majd vigaszt talál az erőfeszítésben.

Wulfgar évek óta nem dolgozott az üllőnél, azóta nem, hogy Bruenor elbocsátotta őt a szolgaságból még a Jeges Szelek völgyében. Az a hely, az az élet mintha már milliómértöldnyi távolságban lett volna.

Nagyon kellett most a vas, kellett a gondolatlanul, ösztönös kalapálás, a testi erőpróba, hogy úrrá legyen azon az érzelmi zűrzavaron, ami nem hagyta nyugodni. A ritmikus kopácsolás egyenes vonalba kényszerítette a gondolatait; csak egyetlen egyet engedélyezett magának minden egyes ütés után.

Annyi dolgot akart megoldani ma; legfőképpen azokra az erényekre akart visszaemlékezni, amelyek eredetileg leendő menyasszonyához vonzották. De minden csapás után ugyanaz a kép villant eléje: Égisz–agyar, amint veszedelmesen közel pörög Drizzt fejéhez.

Megpróbálta megölni a legjobb barátját.

Újult lendülettel vágott újra és újra a fémre, szikracsíkok szökkentek fel a kicsi, magányos kamrában.

Mi a Kilenc Pokol történik vele? Újra felcsaptak a szikrák.

Hányszor mentette meg Drizzt Do'Urden? Milyen üres lett volna az élete ébenszín bőrű barátja nélkül?

Felmordult, amikor a kalapács lecsapott.

De a drow megcsókolta Catti-Brie-t – az ő Catti-Brie-jét! a Mithrill Csarnokon kívül, a visszatérése napján!

Wulfgar nehezen lélegzett, de a karja keményen dolgozott, átvitte dühét a kovácskalapácsba. A szemét épp oly szorosan hunyta le, mint ahogy a keze markolta a szerszám nyelét; izmai kidagadtak az erőfeszítéstől.

– Ezzel majd a kanyarokban fogunk dobni? – hallott egy törpe hangját.

Wulfgar szeme felpattant. A barbár megpördült, és Bruenor egyik törpéjét látta elmenni a félig nyitott ajtó előtt. A törpe nevetése visszhangot vert a köfolyosón. Amikor a barbár visszafordult a munkájához, megértette a derűtség okát: a lándzsa, amit kalapált, csúnyán meg volt hajolva középen a túlhevített fémre mért túlzottan kemény csapások miatt.

Hirtelen félrelökte az elrontott munkadarabot, és a padlóra ejtette a kalapácsot.

– Miért tetted ezt velem? – kérdezte fennhangon, bár jól tudta, hogy Drizzt messze jár, és nem hallhatja őt. Elméjében ott volt a kép, ahogy Drizzt és az ő Catti-Brie-je szenvedélyes csókban ölelkeznek össze, a kép, amitől nem tudott szabadulni, pedig igazából soha nem is látta ezt a jelenetet.

Megtörölte izzadt szemöldökét, amitől hamucsík kenődött a homlokára. aztán lerogyott egy kőasztal szélére. Nem várta, hogy a dolgok így összebonyolódjanak majd, nem számított kedvese vérlázító viselkedésére. Arra gondolt, amikor először pillantotta meg a szerelmét, amikor Catti-brie alig volt még több kislánynál, és a völgybéli törpebarlangokban szökdécselt –gondatlanul, mintha a kemény vidék örök veszedelmei és az éppen lezajlott háború Wulfgar népével egyszerűen lepergett volna szép vállairól, mint vörösbarna fűrtjei.

Az ifjú Wulfgarnak nem kellett sok idő ahhoz, hogy rájöjjön: Catti-brie rabul ejtette a szívét ezzel a gondtalan táncsal. Még sosem találkozott ilyen nővel; az ő férfiak uralta törzsében a nők

gyakorlatilag rabszolgák voltak, akik alávetették magukat a férfinép sokszor értelmetlen parancsainak. A barbár nők nem mertek kérdéseket feltenni a férjüknek, és zavarba hozni végképp nem merték, ahogy Catti-brie tette vele, amikor Wulfgar ragaszkodott hozzá, hogy ne kísérje el őket a goblinokhoz.

Wulfgar elég bölcs volt ahhoz, hogy most beismerje saját hibáit, és ostobának érezte magát, amiért így beszélt kedvesével. Mégis megmaradt benne valamiféle vágy egy olyan asszony – egy feleség – után, akit megvédelmezhet, aki meghagyja neki jog szerinti helyét.

A dolgok olyan bonyolultak lettek, aztán, csak hogy még súlyosabb legyen a helyzet, Catti-brie, az ő Catti-Brie-je csókolózott Drizzt Do'Urdennel!

Haragosan felpattant ültéből, és visszaroht a kalapácsához. Tudta, hogy még sok órát fog eltölteni itt az üllő mellett, órákig fogja pumpálni csomós izmainak dühét az izzó fémbe. Mert az anyag engedett neki, úgy, ahogy a lány sohasem fog, az acél engedelmeskedett nehéz kalapácsának parancsára.

Wulfgar teljes erőből lesújtott a pörölllyel, és az újonnan izzított vasrúd megremegett csapása alatt. Bang! Szikrák röpködtek Wulfgar magas pofacsontja mellett, az egyik a szeme sarkába pattant.

Forrt a vére, feszültek az izmai, de nem érezte a fájdalmat.

– Gyújtsd meg a fáklyát! – suttogta a drow.

– A fény felkelti az ellenség figyelmét – vitatkozott Regis hasonlóan fojtott hangon.

Mély, visszhangzó morgást hallottak a folyosó elejéből.

– A fáklyát! – rendelkezett Drizzt, és átnyújtott Regisnek egy tűzszerszámot. – Várj itt a fénnel! Guenhwyvarral majd körbej árunk.

– Most én vagyok a csali? – kérdezte a félszerzet.

Drizzt, akinek érzékei máris a veszély jeleire hangolódtak, meg sem hallotta a kérdést. Az egyik szabályát előretartva, Csillámot a maga áruló fényével a tokjába rejtve már hangtalanul lopózott előre, és hamarosan beleveszett a homályba.

Regis morogva ütötte a kovát a fémhez, és a fáklya hamarosan lángra lobbant. Társa már sehol sem volt.

A félszerzet morgást hallott, és riadtan fordult hátra, de csak Guenhwyvar volt az, az örök éber, aki visszakanyarodott egy oldaljáraton. A párdúc eltappogott a félszerzet mellett a drow után, és Regis fürgén a nyomába eredt, bár nem is reménykedett benne, hogy lépést tarthat a nyúlánk macskával.

Hamarosan megint egyedül volt, fáklyája baljós, megnyúlt árnyakat vetett az egyenetlen falakra. Regis hátát a falnak vetve araszolt előre, csendben, mint a halál.

Egy oldalfolyosó sötét szája ásított néhány lábnyira előtte. A félszerzet továbbment, a fáklyát hátrafelé, a buzogányt előre tartva. Valaminek a jelenlétét érezte a sarok mögött, valamit, ami a másik irányból kúszik felé.

Ekkor óvatosan a köré helyezte a fáklyát, és a melléhez szorította a buzogányt. Úgy tolta a lábát, hogy tökéletes egyensúlyban legyen.

Fereteges rohammal fordult be a sarkon, és lecsapott a buzogánnyal. Egy kék villanás állta a csapás útját: fém csendült fémen. Regis azonnal visszarántotta a fegyverét, és alacsonyabban, oldalról ütött.

Újra a hárítás jellegzetes csattanása hallatszott.

A buzogány kihúzódott, aztán ravaszul visszavágott, ugyanarra. A félszerzet ügyes ellenfele azonban nem vette be a cselt, és a hárító penge megint a helyén volt.

– Regis!

A buzogány már pörgött a félszerzet feje fölött, hogy lecsapjon, de gazdája mégis hirtelen leeresztette a fegyvert, mert felismerte a hangot.

– Mondtam, hogy maradj ott a fénnel – szidta Drizzt, kilépve az árnyékból. – Szerencséd, hogy nem öltelek meg.

– Vagy hogy én nem öltelek meg téged – felelte Regis szemrebbenés nélkül, és hideg hangja alaposan megdöbben tette Drizztet. – Találtál valamit? – kérdezte a félszerzet.

A drow megrázta a fejét. – Közel vagyunk – felelte halkan. – Guenhwyvar is biztos benne.

Regis felszedte a fáklyáját, aztán könnyen elérhető helyre, az övébe dugta buzogányát.

Ekkor a párduc morgása hallatszott visszahangozva, mire mindketten futásnak eredtek. – Ne hagyj itt! – könyörgött Regis, megragadta társa köpenyét, és a világért sem engedte volna el, így próbált pattogva, bukdácsolva, sőt, csúszva lépést tartani.

Drizzt lelassított, amikor Guenhwyvar sárgászöld szeme csillant vissza rájuk a fáklyafényen túlról, egy saroknál, ahol a folyosó éles kanyart vett.

– Azt hiszem, megtaláltuk a törpéket – motyogta komoran Regis. Átadta barátjának a fáklyát, elengedte a drow köpenyét, és követte Drizztet a kanyar mögé.

Az elf körülnézett – Regis látta, hogy megrezzen – aztán maga elé emelte a fáklyát, és megvilágította az egész rettenetes helyszínt.

Valóban megtalálták az eltűnt törpéket, szétvagdosva és leölve, szabálytalan távolságra egymástól; a falnak támasztva a rövid folyosóban.

– Ha nem akarod felvenni azt a kötenyt, akkor ne vedd fel! – mondta Bruenor. Catti-brie bólintott: végre megkapta a felmentést, amit elejétől fogva akart.

– De királyom... – ellenkezett Cobble. Csak ő tartózkodott Bruenorékon kívül a kis szobában. Őt is, Bruenort is kemény fejfájás gyötörte a szenteltvíz–kóstolgatásból kifolyólag.

– Bah – mordult fel a király, hogy elhallgattassa a jó szándékú papot. – Te nem ismered a lányomat úgy, mint én. Ha azt mondja, hogy nem veszi fel, akkor a Világ Hátának összes óriása sem tudja eltéríteni a szándékától.

– Bah neked! – hallatszott egy kiáltás kintről, döngő kopogás kíséretében. – Tudom, hogy bent vagy, Harcpöröly Bruenor, aki a Mithrill Csarnok királyának nevezed magad! Most pedig nyisd ki az ajtód, és találkozz valakivel, aki jobb nálad!

– Ismerjük mi ezt a hangot? – kérdezte Cobble, és zavartan összenéztek Bruenorral.

– Azt mondtam, nyisd ki! – hallatszott az újabb ordítás, éles kopogással. A fa darabokban pattant le, ahogy a tükésztyű egy olyan, különlegesen kialakított fémkesztyű, aminek az elejére nagy tuskét helyeztek – átfúrta magát a vastag ajtón. – Homokkő! – hallatszott egy halkabb kiáltás.

Bruenor és Cobble hitetlenkedve meredtek egymásra. Nem – mondták egyszerre, és csóválni kezdték fejüket.

– Mi ez? – kérdezte Catti-brie egyre türelmetlenebbül.

– Ez nem lehet – felelte Cobble, és a lány úgy látta, hogy a törpe teljes szívéből kívánja, hogy amit mondott, igaz legyen. Egy nagy mordulás jelezte, hogy az ajtó mögötti lény végül visszahúzza tuskéjét.

– Mi ez? – kérdezte Catti-brie határozottan az apjától.

Az ajtó kivágódott, és a legfurcsább törpe jelent meg, akit a lány valaha is látott. Tuskés acélkesztyűt viselt, és hasonló tövisek álltak ki a könyökénél, térdénél, és csizmája elején. Páncélban volt (amelyet hozzáigazítottak tömzsi, hordószerű termetéhez); másfél ujjnyi távolságban vízszintesen és függőlegesen fémtarékjok futottak rajta nyaktól combközépig, és válltól alkarig. Szürke sisakja elől nyitott volt, roppant fekete szakálla alatt vastag bőrszíjak tűntek el, és a sisak tetején megint csak egy fémtüske volt, majdnem feleakkora, mint a négy láb magas törpe maga.

– Ez – felelte Bruenor – egy harci tomboló.

– Nem csak "egy harci tomboló" – vágott közbe a fura fekete szakállú törpe. – A harci tomboló! A legvadabb harci tomboló! – Odalépett Catti-Brie-hez, és széles vigyorral feléje nyújtotta a kezét. A páncélja minden mozdulatnál reszelős, csikorgó hangokat adott, amitől a lánynak még a hátán is felmeredt a szőr.

– Thibbledorf Pwent, a szolgálatodra, szép hölgyem! – mutatkozott be a törpe fenségesen. – Mithrill Csarnok első harcosa! Te bizonyára Catti-brie vagy, akiről annyit hallottam még otthon Adbarban. Bruenor ember lánya, így mondták, de én mégis meglepődöm egy kicsit, ha egy Harcpöröly–nőt térdig érő szakáll nélkül látok!

A jelenés szaga szinte elárasztotta Catti-Brie-t. Levette ez egyszer is azt a páncélt ebben az évszázadban? – tette fel magának a kérdést a lány. – Majd megpróbálok én is növesztetni – ígérte.

– Remélem is! Remélem is! – huhogta Thibbledorf, és ! Bruenor elé pattant. Páncélja csikorgása mintha Catti-brie csontvelejét kapirgálta volna.

– Királyom! – bödült el a harcos. Mélyen meghajolt – közben kis híján kettészelte Bruenor hosszú, hegyes orrát a sisakja tuskéjével.

– Mi a Kilenc Poklot művelsz te itt? – kérdezte Bruenor. – Mindenesetre él – mondta Cobble, és tehetetlen vállvonogatással válaszolt uralkodója hitetlenkedő tekintetére.

– Én azt hittem, hogy elestél, amikor Shimmergloom sárkány elfoglalta az alsóbb szinteket – folytatta Bruenor.

– Halál volt a lehelete! – ordított fel Thibbledorf.

Nicsak, ki beszél – gondolta Catti-brie, de csendben maradt. Pwent tovább ordított, drámai karlengetés kíséretében, és megpördült a padlón. Szeme a semmibe meredt, mintha a távoli múltra emlékezne. – Ördögi lehelet. Mélységes feketeség, ami rátelepedett és kiszívta az erőt a csontjaimból.

– De kimásztam belőle, és megmenekültem! – kiáltott fel Thibbledorf váratlanul, Catti-brie felé perdült, és rászégezte tömzsi ujját. – Egy titkos ajtón keresztül, az alsó alagutakban. Pwentet még egy ilyen sárkány sem állíthatja meg!

– Még két napig tartottuk a csarnokokat az után, hogy Shimmergloom szolgálai kiűztek minket az Őrző Völgyébe – vetette közbe Bruenor. – Nem hallottam róla, hogy visszatértél

volna a harcba apám, és apám apja, a Mithrill Csarnok akkori ura mellé.

– Egy hétbe telt, mire visszanyertem az erőmet, és visszajutottam a hegyi utakon a nyugati kapuhoz – magyarázta Pwent. – Addigra már minden elveszett.

– Egy kicsit később – folytatta a tomboló, szétválasztva kesztyűs kezével hihetetlenül sűrű szakállát – hallottam, hogy a fiatalabbak egy csapata, köztük te is, nyugatra ment. Azt beszélték, hogy Mirabar bányáihoz mentek, de ott híreket sem hallottam. – Kétszáz év! – dörögte Bruenor Pwent arcába, lehervasztva a fekete szakállú állandónak tűnő mosolyát. – Kétszáz évod volt, hogy megkeress minket, de mi még csak a hírét sem hallottuk, hogy életben vagy.

– Visszajöttem keletre – magyarázta Pwent könnyedén. Éltem – jól éltem, főleg zsoldosként – Sundabarban, és Harbromm királynál Adbar Citadellájában. Ott történt három héttel ezelőtt – tudod, egy ideig délen jártam – hogy tudomást szereztem a visszatérésedről, arról, hogy a Harcpörölyök visszaszerezték a csarnokokat!

– Hát most itt vagyok, királyom – ereszkedett fél térdre. Mutass rá ellenségeidre – Otrombán Catti-Brie-re kacsintott, és mocskos, tömzsi ujjával a sisaktuskéjére bökött.

– A legvadabb vagy? – kérdezte Bruenor, némileg gúnyosan.

– Mindig is az voltam – felelte Thibbledorf.

– Akkor adok melléd kísért – mondta Bruenor –, hogy fel megfürödhess és egyél valamit.

– Az ételt elfogadom – mondta Pwent. – A fürdő és a kísérő nem kell. Épp olyan jól kiismerem magam ezekben a régi csarnokokban, mint te magad, Harcpöröly Bruenor. Sőt, jobban, mert te még csak csupasz állú siheder voltál, amikor engem kivertek innen – Bele akart csípni királya állába, de ő vertél félreütötte a kezét. Pwent élesen felnevetett, mintha egy sólyom vijjogna, páncélja úgy csikorgott, mint madárkarom a sziklán, azzal elcsörtetett.

– Kellemes jelenség – jegyezte meg a lány.

– Pwent él – tűnődött Cobble, és Catti-brie nem tudta eldönteni, hogy ez most jó hír, vagy sem.

– Sosem beszéltél róla – mondta Catti-brie Bruenor-nak.

– Higgy nekem, te lány – felelte atyja. – Erről nem érdemes beszélni.

A barbár kimerülten rogyott a priccsére, és aludni szeretett volna. De még le sem hunyta a szemét, érezte, hogy az álom visszatér. Hirtelen felült; nem akarta megint látni a Drizzttel összefonódó Catti-brie képét.

De a kép jött.

Ezernyi röpködő szikrát látott, milliónyi kis tüzet, ami lefelé kanyargott, és magával hívta őt.

Wulfgar dacosan felmordult, és megpróbált felállni. Több pillanatába telt, mire rájött, hogy a próbálkozás hiábavaló volt, még mindig a priccsén hever, és süllyed, követi a pattogó szikrák elkerülhetetlen útját le, a képekhez.

KILENCEDIK FEJEZET

TÚL TISZTA MUNKA

Goblinok? – kérdezte Regis. Drizzt lehajolt az egyik törpe holttestéhez, és már akkor csóválta a fejét, amikor még nem is vette szemügyre igazán a sebeket. Nem valószínű, hogy a goblinok ilyen állapotban hagyták volna a törpéket, ezt a drow vándor jól tudta, főleg, hogy az értékes páncélok és fegyverek is megmaradtak. Emellett a goblinok sosem hordták a saját halottaikat, a folyosóban mégis csak törpe testek voltak. Bármilyen nagy is lett volna a goblin erő, és bármekkora is volna a meglepetés ereje, Drizzt nem tartotta valószínűnek, hogy veszteség nélkül legyőzhették volna ezt a szívós csapatot. A legközelebbi törpe sebei megerősíteni látszottak a drow ösztönös sejtését.

Vékony és pontos vágások voltak, melyeket

nem durva goblin fegyverek ejtettek. Éles, finom és valószínűleg mágikus fegyver vágta el a törpe torkát. A vonal alig volt látható, mégis halálosnak bizonyult. .

– Mi ölte meg őket? – kérdezte Regis, egyre türelmetlenebbül. Egyik lábáról a másikra állt, és hol jobb, hol bal kezébe tette át a fáklyát.

Drizzt elméje nem volt hajlandó elfogadni a nyilvánvaló következtetést. Hányszor látott már Menzoberranzanban, fajtársai között harcolva ilyen sebet? A Birodalmakban – talán csak a felszíni elfek kivételével – senki más nem használhatott ilyen finom, éles fegyvert.

– Mi ölte meg őket? – kérdezte megint Regis, hangjában észrevehető remegéssel.

Drizzt megrázta fehér sörényét. – Nem tudom – felelte őszintén. Odalépett a következő testhez, ami félig összerogyva támaszkodott a falnak. A rengeteg vér ellenére Drizzt mindössze egyetlen, tiszta, keresztirányú vágást talált a szerencsétlen törpe torkán: nagyon vékonyat, de mélyet.

– Duergarok lehettek – mondta Regisnek, a szürke törpékre utalva. Ebben akár lehetett is volna némi igazság, mert a duergarok Shimmergloom, a sárkány szolgái voltak, és ők lakták a csarnokokat, néhány hónappal ezelőttig, amikor Bruenor erői kiűzték őket. Drizzt mégis sejtette, hogy érvelése inkább reményből, mint a valóságból fakad. A mohó duergarok kifosztották volna áldozataikat, főleg az értékes bányászfelszereléseket vinnék el, amellett a duergarok – a hegyi törpékhez hasonlóan – kedvelték az olyan nehezebb fegyvereket, mint a harci fejsze. Ezeket a törpéket pedig nem fejszével ülték meg.

– Ezt te magad sem hiszed – szólalt meg Regis a háta mögött. Drizzt nem fordult hátra; guggolva továbblépett a következő törpéhez.

Barátja hangja elhalkult, a kósza mégis olyan tisztán hallotta a félszerzet utolsó megjegyzését, mint semmi más életében.

– Azt gondolod, hogy Entreri tette.

Drizzt nem ezt gondolta. Nem hitte, hogy egyetlen magányos harcos, legyen akármilyen ügyes is, ilyen pontos és tiszta munkát végezhetett volna. Visszanézett Regisre, aki közömbösen álldogált a feltartott fáklya alatt, és a választ keresett Drizzt arcán, aki valóban furcsának találta a félszerzet érvelését, és csak arra a magyarázatra tudott gondolni, hogy Regis nagyon fél attól, hogy a bérgyilkos követte Calimportból.

A sötételf megrázta a fejét, és tovább vizsgálódott. A harmadik törpe holttestén olyan jelet talált, ami a szóba jöhető gyilkosok körét egyetlen fajra szűkítette le.

Apró lövedék állt ki a holttest oldalából, a köpenye alatt. Drizzt nagy levegőt vett, mielőtt összeszedte a bátorságát, hogy kihúzza a kicsiny lövedéket, mert felismerte, és ez a felismerés megmagyarázta, hogyan halhattak meg ilyen könnyen a harcedzett törpék. A kézi nyílpuskába való lövedék kétségtávol altatóméreggel volt bekenve, ez pedig a sötételfek kedvelt fegyvere volt.

Villámgyorsan felállt; szabályai már a kezében voltak. – El kell mennünk innen – suttopta.

– Mi az? – kérdezte Regis.

Drizzt, aki a járat sötétebb részei felé koncentrált, nem válaszolt.

Valahonnan a félszerzet mögül Guenhwyvar mordult. Drizzt visszahúzta a lábát, és lassan hátrálni kezdett, mert úgy érezte, hogy bármilyen hirtelen mozdulat támadást válthat ki. Sötételfek Mithrill Csarnokban! Minden szörnyűség közül, amire a vándor gondolni tudott – és Faerûnban számtalan

rettenet lakozott – egy sem ért a drow katasztrófa közelébe.

– Merre? – suttogta Regis.

Csillám izzása mintha felerősödött volna.

–Menekülj! – kiáltotta Drizzt, amikor megértette a kard figyelmeztetését. Megpördült, és csak egy pillanatra látta Regist, aztán a félszerzet eltűnt egy sötétséggömb alatt, és a varázsos feketeség egy szempillantás alatt kioltotta társa fáklyáját.

Drizzt elvetődött, és egy halott törpe falnak támasztott teste mögé bújt. Lehunyta a szemét, hogy visszakényszerítse látását a vörösön túli tartományba. Érezte, hogy a törpe teste egyszer, aztán megint megrándul. Tudta, hogy nyíllövedékek találták el a holttestet.

Fénylő csík bukkant fel mögötte a sötét gömbből; a folyosó egy árnyalatnyival világosabb lett, amikor Regis nyilván kibukkant a gömb másik oldalán, és fáklyája fénye átszűrődött a sötétség széle mellett.

De a félszerzet nem kiabált. Ez meglepte Drizztet, és tartott tőle, hogy Regist elkapták.

Guenhwyvar elosont mellette, és először bal felé, majd jobbra tért ki. Mérgezett lövedék röppent el néhány ujjnyira a párdúc fürgé mancsaitól. Egy másik célba is talált, de a macska nem lassúdott meg.

Drizzt két karcsú alak hőtől fénylő–körvonalait pillantotta meg több yardnyi távolságban. Mind a kettő előrenyújtva tartotta a karját, mintha újra céloznának gonosz fegyverükkel. Drizzt a saját mágikus képességeihez folyamodott, és sötétség– gömböt bocsátott a folyosóra Guenhwyvar előtt, hogy menedéket nyújtson a macskának. Aztán ő is futásnak eredt a ragadozó nyomában. Csak reménykedhetett benne, hogy Regis is elmenekült.

A legnagyobb gyorsasággal vetette bele magát a saját gömbjébe. Tökéletesen emlékezett a folyosó részeire, és ravaszul egy másik törpe teste mögé húzódott. Amikor kibukkant a másik oldalon, egy oldaljáratot pillantott meg a bal oldalon. Guenhwyvar elszaladt a nyílás előtt, és éppen a két drow alakra támadt rá, Drizzt azonban, ismerve a drow taktikát, tudta, hogy a járat nem lehet üres.

Csattogó hangot hallott, mintha sok kemény láb kopogna, és ekkor riadtan húzódott hátra, mert egy nyolclábú, félig drow, félig pók szörnyalak mászott elő a kanyar mögül, lábaival ügyesen kapaszkodva a falba és a padlóba egyszerre. Két fejszét lengetett baljósan a kezében, amelyek viszont finom drow kezek voltak.

A világon semmi sem volt, amitől az elfek – Drizzt Do'Urdent is beleértve – jobban undorodtak volna, mint a drider.

Guenhwyvar ordítása és nyílpuskák kattanása térítette magához Drizztet, még időben ahhoz, hogy hárítsa a drider első támadását. A szörnyeteg elülső lábait fölemelve rugdalózott – hogy kibillentse az egyensúlyából ellenfelét – fejszéivel pedig gyors, kettős csapást mért kiszemelt áldozata feje felé.

Dr'izzt épp idejében perdült el a lábaktól, hogy elkerülje a lecsapó fejszéket, de ahelyett, hogy még messzebbre húzódott volna vissza, megragadta az egyik póklábat, átfordult a másik oldalára, és visszafelé indult. Csillám megvillant, elcsapott egy másik lábat, így elég nagy nyílás támadt ahhoz, hogy Drizzt térden becsússzon a szörnyeteg alá.

A drider sziszegve hátrálni kezdett, és fejszéivel ellenfele háta felé csapkodott.

De a vándor másik szablya már a helyén volt, és vízszintesen védte a sebezhető nyaki részt. Félreacsapta az egyik fejszét, a másikat pedig ott akasztotta meg, ahol a fegyver feje a

nyelével találkozott. Drizzt maga alá húzta a lábát, és oldalra fordult, miközben felfelé szűrő szablyaival felállt. Hárító kardjával folytatta a mozdulatot, megcsavarta a beakadt fejszét a drider kezében, aztán kirántotta. Csillámmal egyenesen fölfelé döfött, rést talált a lény páncélszerű külső vázán, és mélyen a pókhúsba mélyesztette kardját. Forró folyadék lövellt a karjára; a drider pedig felvisított kínjában, és vadul megrándult.

Lábak kaptak Drizzt felé minden oldalról. Csillám majdnem kiszakadt a kezéből; ki kellett húznia a pengét a testből, hogy megtarthassa. A póklábak börtönrácsán túl Drizzt további fekete alakokat látott kibukkanni egy oldalfolyosóból drow elfeket, ebben biztos volt – akik kinyújtott karral feléje céloztak.

Vadul megpördült, amikor az első lőtt. Vastag köpenye szerencsésen úgy lebbent mögötte, hogy ártalmatlanul megfogta a lövedéket sűrű ráncai között. De amikor befejezte a mozdulatot, Drizzt

látta, hogy félig kint van a drider alól, és a teremtmény már eléggé megfordult ahhoz, hogy rásújthasson megmaradt fejszéjével. És ami még rosszabb, a második drow pontosan ekkor célba vette őt a nyílpuskájával.

A fejsze furcsán csapott le – a tompa végével – és neki hárítania kellett. Már várta a nyílpuska kattanását, de helyett mélyhangú morgás ütötte meg a fülét, ahogy háromszáz fontos párdúc maga alá temette a drow támadót.

Drizzt az egyik pengéjével félrecapta a fejszét, és kiugrott. Aztán ösztönösen elpördült a drider elől, és éppen csak hárítani tudta a legközelebbi drow ellenfél kardjának döfését.

– Dobd el a fegyvered, úgy neked is könnyebb lesz! – kiáltotta a két kardot szorongató támadó azon a nyelven, amit Drizzt már több mint tíz éve nem hallott, azon a nyelven, ami egy csapásra felidézte benne a csodálatos, furfangos, rettenetes Menzoberranzan képeit. Hányszor állt így előtte az apja, Zaknafein, ugyanilyen fegyverekkel, párbajukat várva?

Szinte önkéntelen mordulás tört fel Drizzt torkából; olyan támadássorozatba kezdett, ami meglepte, és kibillentette egyensúlyából ellenfelét egy pillanatra. Az egyik szablya alacsonyan, oldalról vágott, a másik magasan, egyenesen előre, aztán megint jött az első, vállmagasságból lefelé.

Az ellenfél szeme kitágult, mintha csak most ismerné fel, kivel áll szemben.

Guenhwyvar elsurrant mellettük, rávetette magát a driderre, és csapkodó karmok, kalimpáló póklábak erdejében gurultak tova.

Újabb sötételfek közeledtek, előről és az oldaljáratból. Csillám és Jégahalál vitézül hadakozott; a gazdájuk mindent megtett, hogy ne szoruljon védekezésbe.

Egyszer szabadon maradt a másik harcos nyaka, de Drizztnek nem volt szíve hozzá, hogy megölje. Most nem goblinnal, hanem drow-val állt szemben, a saját fajtájával, talán valaki olyannal, mint Zaknafein. Drizztnek eszébe jutott az a fogadalom, amit a szülőváros elhagyásakor tett. Nem törődött az ellenfél védtelenül maradt nyakával, inkább alacsonyan vágott, megütve annak kardját. Csillám is azonnal követte a támadást, és lecsapott ugyanerre a kardra, aztán az első penge vágott visszafelé, a másik oldalról ütötte meg az ellenséges kardot, és elröpítette. A gonosz drow hátraszökkent, aztán alacsony szúrással tört előre, remélve, hogy megmaradt kardjával elég gyors lesz ahhoz, hogy hátraszorítsa Drizztet, és visszaszerezhesse elveszett fegyverét.

Csillám vakító gyorsasággal vágott vissza, és Drizzt, aki egy pillanatig sem kételkedett mozgulata hatékonyságában, már indult is előre, amikor fegyvere még célba sem ért.

Bárhol megvághatta volna a drow-t, egy tucatnyi kritikus helyen is, de Drizzt Do'Urden újra felidézte magában fogadalmát, ezt az önmagának tett ígéretet: soha többet nem fogja a saját népét gyilkolni.

Szablyája lecsapott ellenfele térdkalácsa fölé. A gonosz drow felordított, és hátratántorodott. A földre rogyva kapott szétzúzódtól ízületéhez.

Guenhwyvar az álló drider alatt volt. A párdúc oldala csupaszon meredt elő egy helyen, ahol leszakadt róla a fekete

– Menj, Guenhwyvar! – kiáltotta Drizzt, ahogy a fal mellett szaladt, és ugrálva, vagdalkozva támadt a feléje eső póklábaknak. Hallotta, ahogy a szörnyeteg felvisít, amikor az egyik szablya a lábába vág, aztán kivágta magát a másik oldalra.

Az állat újabb fejszezsapást kapott, de nem tett semmit. Nem követte gazdáját, és nem viszonzta a támadást.

– Guenhwyvar! – kiáltotta Drizzt, és a párdúc feje lassan feléje fordult. Drizzt akkor értette meg a párdúc tétovázásának okát, amikor a macska újra és újra megrezzent a folytatódó lövedékszaporban.

Drizzt ösztönei azt súgták, hogy küldje haza szeretett állatát, mielőtt valami baj érné – de nem volt nála a szobrocska! Guenhwyvar! – kiáltott fel újra, amikor látta, hogy több

alak közeledik a driderhez. Drizzt úgy döntött, hogy visszamegy a párdúchoz, és mellette fog küzdeni a keserű végig.

A nyolclábú lény diadalmasan felszisszent, amikor fejszéjét fölemelte, hogy a tehetetlen, remegő áldozat nyakára sújtson. A penge lecsapott, de csak anyagtalan ködöt talált, és a drider kiáltása csalódottságba csapott át.

– Gyerünk! – hallotta Drizzt Regis hangját a háta mögül. Most értette meg, mi történt, és nagyon

megkönnyebbült. De ekkor a drider szembefordult vele, és most, hogy a járatban megint volt fény, Drizzt alaposabban megnézhetné a teremtmény szívemarkolóan ismerős arcát.

De nem volt ideje a tüzetesebb tanulmányozásra. Megpördült, hogy a köpenye magasra lebbenjen (és elkapja a nyílpuskalövedéket, ami hátulról jött), és elszaladt.

A folyosó hirtelen sötétbe borult, majd kivilágosodott kissé, és újra elsötétült, ahogy Regis bement a sötétséggömbbe, aztán kibukkant a másik oldalon. Drizzt oldalra vetődött, és alighogy beért a saját gömbjébe, már hallotta, ahogy egy lövedék süvít el nem messze tőle. Villámsebesen rohanva a másik gömb mögött érte utol Regist, aztán együtt szaladtak tovább a törpék holtteste között, és csak futottak, futottak, Drizzt vezetésével.

TIZEDIK FEJEZET

EGY CSODÁS ÉKKŐ LAPJAI

A két barát egy apró mellékfülkébe húzódott, melynek mennyezete nagyjából mentes volt az errefelé szokásos függő cseppkövektől, és alacsony, védhető, bejáratattal.

– Kioltsam a fáklyát? – kérdezte a félszerzet. Drizzt mögött állt, aki lekuporodott a bejárat előtt, és hallgatózott a főfolyosó felé.

Barátja egy darabig gondolkodott, aztán megrázta a fejét. Tudta, hogy ez úgysem számít; nincs esélyük rá, hogy újabb harc nélkül jussanak ki ezekből a járatokból. Nem sokkal utána, hogy maguk mögött hagyták a harcot, Drizzt további ellenfeleket vett észre, akik velük párhuzamosan haladtak az oldaljáratokban. Elég jól ismerte a sötételfek vadászati módszerét ahhoz, hogy tudja: a csapdát nem állítják fel nyilvánvaló rések nélkül.

– Azt hiszem, fényben jobban harcolok, mint a rokonaim vélte Drizzt.

– De legalább nem Entreri volt az – mondta Regis könnyedén, és az elf kissé furcsállotta a bérgyilkos emlegetését. Lenne csak Artemis Entreri! – gondolta a drow. Akkor most nem volnának körülvéve egy egész sereg drow harcossal!

– Jól tetted, hogy elküldted a párducot – jegyezte meg Drizzt. – Elpusztulhatott volna? – kérdezte Regis.

Drizzt igazából nem tudta a választ, de nem hitte, hogy Guenhwyvar élete veszélyben lett volna. Láta már, hogyan vonszolja be a párducot a tömör kőbe egy földementál, és látta Guenhwyvart tömény savtóba esni, de mindkétszer visszatért hozzá, és minden sebe begyógyult.

– Ha hagyjuk, hogy jobban megsebesítsék – tette hozzá – akkor valószínűleg több időre lett volna szüksége az Asztrális Síkon, hogy begyógyuljanak a sebei. Nem hinném, hogy meg lehetne ölni őt az otthonán kívül, legalábbis amíg a szobor megvan – Drizzt őszinte hálával nézett Regisre. – De azért nagyon jól tetted, hogy elküldted, mert egészen biztos, hogy szenvedett.

– Örülök, hogy Guenhwyvar nem halhat meg – jegyezte meg Regis, amikor Drizzt visszafordult a bejáratához. – Egy ilyen értékes varázstárgyat nem illik csak úgy elveszteni.

Drizzt sem Regis visszatérése óta, sem azelőtt nem hallott még ennyire oda nem illő dolgot a félszerzet szájából. Nem, ennél többről van szó – gondolta guggoltában. Megdöbbenette a barátja érzéketlen megjegyzése. Guenhwyvar és Regis nem egyszerűen bajtársak voltak, hanem barátok is, évek óta. Regis sosem hivatkozott volna a macskára varázstárgyként.

Hirtelen minden kezdett érthetővé válni a sötételf előtt: a félszerzet Artemis Entrerire vonatkozó megjegyzései most, a halott törpék mellett, és akkor, amikor a Calimportban történekről beszéltek. Most már értette Drizzt, miért mérlegelte olyan gondosan Regis a válaszait a bérgyilkosra vonatkozó megjegyzésekre.

És megértette a gonoszságot is Wulfgarral vívott harcában – hisz a barbár említette, hogy Regis mesélt neki a lánnyal történt találkozásáról.

– Mit mondtál még Wulfgarnak? – kérdezte Drizzt, de meg se rezzen, hátra sem fordult. – Miről győzted meg meg a rubinfüggővel, ami a nyakadban lóg?

A kicsiny buzogány zajosan hullott a padlóra a drow mellett. Azután egy másik dolog esett a földre: egy maszk, amit maga Drizzt viselt a déli utazáson, a maszk, ami felszíni elf külsőt kölcsönzött neki.

Wulfgar gyanakodva méregette a különös törpét; nem egészen tudta, mit kezdjen ezzel a különleges harcossal. Bruenor alig egy perce mutatta be őket egymásnak, és Wulfgarnak az volt a benyomása, hogy a király nem túlságosan kedveli a fekete szakállú, büzlő törpét. Bruenor sietve magukra hagyta őket, és visszament a fogadóterem másik végébe.

Thibbledorf Pwent ellenben teljesen fesztelennek tűnt.

– Akkor hát te harcos vagy? – kérdezte a barbár udvariasan, hogy valami közös témát találjon.

Pwent kirobbanó nevetése gúnyt üzött belőle. – Még hogy harcos? – bömbölte a törpe. – Úgy érted, olyan, aki becsülettel küzd?

Wulfgar vállat vont; fogalma sem volt, mire céloz Pwent. – Te harcos vagy, nagyfiú? – kérdezett Pwent.

A barbár kidüllesztette hatalmas mellkasát. – Wulfgar vagyok, Beornegar fia... – kezdte ünnepélyesen.

– Erre számítottam – ordított át Pwent a termen a többiekhez. – Ha valakivel harcolsz, és az illető elejti a fegyverét, akkor hagyod, hogy fölvegye, mert tudod, hogy úgyis te nyersz – vélte Pwent.

Wulfgar vállat vont; nyilvánvaló volt a felelete.

– Pwent meg fogja sérteni a fiút – súgta oda Cobble a törpekirálynak.

– Akkor aranyat ezüst ellenében a fiúra – mondta Bruenor halkan. – Pwent ügyes és vad, de ezzel a kölyökkel nem bánik el.

– Én nem fogadnék erre – felelte Cobble – de ha Wulfgar kezét emel rá, kétségtelenül kap egy-két szúrás.

– Az jó – mondta váratlanul Catti-brie. Bruenorék csodálkozva pillantottak a lányra. – Wulfgarnak elkel egy-két szúrás – folytatta a lány rá nem jellemző érzéketlenséggel.

– Akkor tessék! – dörögte Pwent Wulfgar arcába, és vezetni kezdte a barbárt a teremben. – Ha én valakivel harcolnék, ha veled harcolnék, és elejtenéd a fegyveredet, hagynám, hogy lehajolj és felvedd.

Wulfgar egyetértően bólintott, de hátraugrott, amikor a törpe az orra alá dugta mocskos ujjait. – Aztán egyenesen átszúrnám azt a vastag koponyádat a tuskémmel! – fejezte be a harci tomboló. – Én nem vagyok holmi ostoba harcos, te eszement! Én harci tomboló vagyok, és soha ne feledd, hogy Pwent a harci tomboló mindig győzelemre játszik! – csettintett ujjáival Wulfgar felé, aztán odacsörtetett Bruenorhoz.

– Elképesztő barátaid vannak, és ez nem lep meg – dörögte Pwent Bruenorak. Catti-Brie-re villantotta csorba fogó mosolyát. – De a lányod csinos teremtes lenne, ha volna egy kis szőr az állán.

– Ezt vedd bóknak – mondta Cobble halkan Catti-Brie-nek, aki csak vállat vont, és derűsen mosolygott.

– A Harcpörölyök mindig tartogattak helyet a szívükben a nem-törpe fajzatoknak – folytatta Pwent, Wulfgarra célozva, aki melléje lépett. – Mégis hagyjuk, hogy a királyaink legyenek. Ezt sosem értettem.

Bruenor ujjai elfehéredtek, olyan szorosan markolta a széke karfáját, hogy visszatartsa magát. Catti-brie a király öklére tette a kezét, és amikor Bruenor a lány szemébe nézett, a vihar gyorsan elmúlt.

– Ha már itt tartunk – folytatta Pwent – egy csúnya pletyka szerint egy sötételfet tartasz magad mellett. Igaz ez?

A király első válasza a düh volt – a törpe mindig kényes volt arra, ha sokat szenvedett drow barátját bántották.

Catti-brie szólalt meg elsőnek, és szavait inkább az apjának szánta, mint Pwentnek. Emlékeztette Bruenort, hogy Drizzt bőre megvastagodott, és már tud vigyázni magára. Hamarosán találkozhat is a drow-val – mondta a harci tombolónak. – Ő aztán igazán olyan harcos, amilyet te elképzelsz.

Pwent védekező nevetésben tört ki, de kacaja elhalt, amikor Catti-brie folytatta.

– Ha harcolnál vele, de leesne a hegyes sisakod, ő felvenné neked, és visszatenné a fejedre – magyarázta. – Persze aztán visszavenné, és benyomná a nadrágod hátuljába, majd belerúgna egyet-kettőt, hogy lásd, ki a harcos.

A harci tomboló szája mintha szoros csomóba dermedt hogy volna. Wulfgar napok óta először tudott teljesen egyetérteni kedvese érvelésével, és a fejbólintása, ahogy Bruenoré és Cobble-é is, kifejezetten elismerő volt, amikor Pwent semmit sem válaszolt.

– Mennyi időre ment el Drizzt? – kérdezte a barbár, hogy témát váltson, mielőtt Pwent magára talál.

– Hosszúak az alagutak – felelte Bruenor.

– Visszaér a szertartásra? – kérdezte Wulfgar, és Catti-Brie-nek úgy tűnt, mintha valami ellentmondás lenne a hangjában, valami bizonytalanság, amire választ várt.

– Biztos lehetsz benne – vetette közbe Catti-brie. – Mert addig nem lesz esküvő, amíg Drizzt vissza nem ér az alagutakból – Bruenorra meredt, és beléfojtotta a törpéből kikíváncozó tiltakozást.

– És nem érdekel, ha akár egy hónapig is várakoztatom Észak királyait és királynőit!

Wulfgarból majdnem kirobbant a düh, de elég esze volt ahhoz, hogy növekvő haragját elterelje az érzékeny Catti-Brie-től. – Vele kellett volna mennem! – mordult Bruenorra. – Miért Regist küldted el vele? Mire megy a félszerzettel, ha ellenségbe ütköznek?

A fiú hirtelen kitörése készületlenül érte a királyt.

– Igaza van – morogta Catti-brie, nem mintha bármiben is egyet kívánt volna érteni vőlegényével, mert ő is, csak úgy, mint Wulfgar, ebben látta a lehetőséget, hogy haragját nyíltan kieresse.

Bruenor visszasüppedt a székébe, sötét tekintetét egyikről a másikra emelte. – Csak néhány törpe veszett el – mondta. – Még ha ez is az igazság; mit tehet Regis azon kívül, hogy

lassítja a drow-t? – kérdezte vádlón Catti-brie.

– Azt mondta; hogy mindent megtesz – ellenkezett Bruenor

– Ki mondta ezt? – kérdezte Catti-brie. – Bendőkorgi! – ordította az apja.

– De hisz nem is önként ment! – vágott vissza Wulfgar

– Dehogynem! – dörögte Bruenor, felpattant a székéből, és két lépéssel hátrébb taszajtotta Wulfgart. – Ő maga kérte, hogy küldjem el az elffel!

– Regis itt volt veled, amikor megkaptad a hírt az eltűnt törpékről – mondta Catti-brie. – Semmit sem szóltál arról, hogy megkért: küldd el az alagutakba.

– Előtte mondta – felelte Bruenor. – Még előtte mondta, hogy... – A törpe hirtelen elhallgatott: rájött, hogy milyen zavaros az egész. Valahol az elméje hátuljában emlékezett rá ahogy Regis megmagyarázza, hogy neki és Drizztnek kell mennie az eltűnt törpék után, de hát az meg miként lehetséges, amikor Bruenor csak később tudta meg a törpék eltűnését?

– Megint a szenteltvizet kóstolgattad, királyom? – kérdezte Cobble tiszteletteljesen, de határozottan.

Bruenor kinyújtotta a kezét, és mindnyájukat csendre intette, amíg összeszedte az emlékeit.

Határozottan rémlettek neki Regis szavai, és tudta, hogy nem képzelődik, de képek nem kísérték az emléket, semmilyen helyszínre nem tudta elhelyezni a félszerzetet, hogy feloldja az időellentmondást.

Aztán pörgő, kavargó drágakölapok jelentek meg Bruenor előtt, és magukkal rántották egy csodás rubint mélyébe.

– Bendőkorgi mondta, hogy a törpék el fognak veszni mondta Bruenor lassan, csukott szemmel, ahogy előkényszerítette az emléket elméjéből. – Azt mondta, hogy küldjem őt meg Drizztet a keresésükre, mert csak ők ketten tudják biztonságban visszahozni a törpéket a csarnokokba.

– Regis ezt nem tudhatta – vélte Cobble, nyilvánvalóan kételkedve Bruenor szavaiban.

– Még ha tudta is, akkor sem akart volna utánuk menni. – tette hozzá Wulfgar hasonló kétkedéssel. – Ez valami álom...?

– Nem álom! – mordult fel Bruenor – Azzal a... rubintjával mondta – Bruenor arca eltorzult az erőfeszítéstől, ahogy megpróbált visszaemlékezni, a törpe mágiával szembeni ellenálló képessége küzdött a makacs mentális fallal.

– Regis nem tenne... – kezdte Wulfgar, de most Catti-brie szakította félbe, aki belátta, hogy az apja igazat mond.

– Nem is, kivéve akkor, ha valójában nem is Regis – mondta, és saját magának is tátva maradt a szája attól a borzalomtól, amit ez jelentett. Sok mindenben mentek keresztül ők hárman Drizzt mellett, és mindnyájan jól tudták, hogy a drownak számos erős ellenfele van, különösen egy, akinek megvannak az eszközei is egy ilyen aljas tervhez.

Wulfgar is hasonlóan villámsújtottnak látszott, nem tudta, „mit tegyen, Bruenor azonban azonnal cselekedett. Leugrott trónjáról, és elrohant a barbár meg Pwent között, kis híján mindkettőt leverve a lábáról. Catti-brie követte, jövendőbelije is fordult utánuk.

– Mi a goblin nyavalyáról beszélnek ezek hárman? – kérdezte Pwent Cobble-től, amikor a pap is rohanvást utánuk eredt.

– Harc lesz – felelte Cobble, aki jól tudta, hogyan verje amit vissza Pwent hosszas magyarázatot követelő kérdéseit. –

Thibbledorf Pwent fél térdre ereszkedett, kihúzta magát és győzedelmesen maga elé ütött a levegőbe. – Igeeeen! – ordította elragadtatottan. – De jó is újra a Harcpörölyök szolgálatában!

– Együtt vagy velük, vagy pusztán szörnyű egybeesésről van szó? – kérdezte Drizzt szárazon. Még mindig nem volt hajlandó hátrafordulni, hogy megadja Artemis Entrerinek a kínlódás örömét.

– Én nem hiszek az egybeesésekben – jött a kiszámítható nincs válasz. Drizzt végül mégiscsak megfordult. Rettegett riválisa, Artemis Entreri ott állt készenlétben, karddal az egyik kezében, az ékköves törrel a másikban. Az égő fáklya ott hevert a lábai maga előtt. A varázssos átalakulás félszerzetből emberré teljes volt, a nem ruhát is beleértve, és ez némileg zavarba ejtette Drizztet. Mikor ő használta a maszkot, az csak a bőre és a haja színét változtatta meg. Döbbenete most jól látható volt az arcán.

– Jobban tennéd, ha kiismernéd a mágikus tárgyak értékét, hogy mielőtt eldobod őket – mondta a bérgyilkos, helyesen értelmezve a pillantást.

Entreri szavaiban volt némi igazság, ő mégsem bánta meg soha, hogy Calimportban hagyta a varázsmaszkot. Annak védő álcája alatt a sötételf szabadon járhatott a többi faj között. De ugyanakkor hazugságban is járt.

– Megölhettél volna a legutóbbi harcban, vagy száz más alkalommal, amióta visszajöttél Mithrill Csarnokba – mondta Drizzt. – Miért ez a bonyolult játszadozás? – Annál édesebb a győzelem.

– Azt akarod, hogy fegyvert rántsak, és folytassuk a harcot, amit elkezdtünk Calimport csatornáiban.

– A mi harcunk már jóval azelőtt elkezdődött, Drizzt Do'Urden – ingerkedett a bérgyilkos. Hirtelen Drizzt felé szúrt a kardjával, aki meg sem rezzent, és nem is nyúlt a szablyái után, amikor Entreri kardja finoman megkarcolta az arcát.

– Te és én – folytatta Entreri, és elkezdte megkerülni Drizztet – halálos ellenségek vagyunk attól a naptól kezdve, amikor megismertük egymást. Mindketten sértjük a másik harci kódexét. Én kigúnyolom a te elveidet, te sérted az én fegyelmemet.

– A fegyelem és az üresség nem ugyanaz – felelte Drizzt. – Te csak üres kagylóhéj vagy, ami tud fegyverrel bánni, de nincs benne anyag.

– Nagyon jó – dorombolta Entreri, és megütögette Drizzt csípőjét a kardjával. – Érzem a dühödet, drow, bármilyen kétségbeesetten próbálsz is elrejtetni. Ránts fegyvert, és engedd szabadjára! Tanítsd meg nekem tettel azt, amit szóval nem tudsz!

– Még mindig nem érted – felelte Drizzt higgadtan, félrebillentett fejjel, és őszinte mosoly ült ki az arcára. – Én nem akarok neked semmit sem tanítani. Artemis Entreri nem éri meg, hogy időt pocsékoljak rá.

Entreri szeme fellobbant hirtelen haragjában, és magasra emelt karddal előreszökött, mintha le akarná vágni az elfet, de Drizzt meg se rezdült.

– Vedd elő a fegyvereidet, és folytassuk azt, ami a sorsunk – hörögte Entreri hátrahúzódva, és kardját a drow szeme magasságában tartva.

– Dölj a saját kardodba, és érj olyan véget, amit mindig is érdemeltél – felelte Drizzt.

– Nálam van a macskád! – vakkantotta Entreri. – Harcolnod kell velem, különben Guenhwyvar az enyém lesz.

– Elfelejtetted, hogy hamarosan mindkettőnket elfognak vagy megölnék – érvelt Drizzt. – Ne becsüld alá a népem vadász képességeit.

– Akkor harcolj a félszerzetért! – mordult fel Entreri. Drizzt arca elárulta, hogy a bérgyilkos érzékeny pontot talált. – Hát elfeledkeztél Regisről? – ingerkedett Entreri. – Nem öltem meg, de meg fog halni ott, ahol most van, és csak én tudom, hol az a hely. És csak akkor mondom el, ha győzöl. Harcolj, Drizzt Do'Urden, ha másért nem is, azért, hogy meg mentsd a nyomorult félszerzet életét! Entreri kardja lustán Drizzt arca felé vágott megint, de ez

úttal hirtelen félrecsapódott, amikor egy szablya fölemelkedett, és elütötte. A gyilkos megint dőött, és a törrel is szúrt; kis híján rést talált Drizzt védelmében.

– Azt hittem, használhatatlan lett az egyik karod és szemed – mondta a drow.

– Hazudtam – felelte Entreri. Hátralépett, és széttárta fegyvereit. – Büntetést érdemlek? Drizzt hagyta, hogy a szablyái válaszoljanak helyette gyors, ismételt csapásokkal, bal és jobb, bal és jobb, aztán harmadszor is a bal pengéje emelkedett a feje fölé, és csapott le vakító gyorsasággal.

A bérgyilkos karddal és törrel felváltva háritotta a támadásokat. A harc lassan tánccá alakult. A

mozdulataik túl egyidejűek, túl összehangoltak voltak ahhoz, hogy bármelyik fél is előnybe kerülhessen. Drizzt, mivel tudta, hogy fogy az ideje, és főleg Regisé fogy, a lassan leégő fáklya mellé oldalazott, aztán rátaposott, és kioltotta a lángokat.

Arra gondolt, hogy hőlátásával így előnybe kerül, de amikor Entrerire pillantott, látta, hogy a bérgyilkos szeme is vörösen izzik.

– Azt hitted, hogy csak a maszk tette? – mondta Entreri. Láthatod, hogy nem így van. Egy sötételf üzlettársam ajándéka, egy zsoldosé, aki sokban hasonlít hozzám – A mondat végét támadás követte, Entreri magasra emelt karddal rontott ellenfelére, hogy a drow-nak el kellett hajolnia. Drizzt elégedetten vigyorogva emelte fel Csillámot, és csengve csapta félre Entreri törét. Egy ravasz csavarintással ismét övé lett a kezdeményezés. Csillám megkerülte Entreri törös kezét, és a bérgyilkos védtelen mellkasa felé vágott.

Entreri már vetődött is, egyenesen hátra, és Drizzt pengéje meg sem közelítette.

Csillám izzásának halvány derengésében bőrük színe azonos szürkévé tompult, hasonlóan látszottak; szinte testvéreknek. Entrerinek tetszett ez a gondolat, Drizztnek már jóval kevésbé. A renegát drow számára Artemis Entreri a lelke sötét tükre volt, az a kép, amivé ő is lett volna, ha Menzoberranzanban marad erkölcs nélküli népe között.

Az elfet haragja most újabb sorozat cikázó szúrásra és ravasz vágásra ragadtatta, ívelt pengéi vonalakat húztak egymás fölé, minden támadásnál más szögből találva Entrerit.

A kard és a tör egyformán jól táncolt, hárított és viszonzta a ravasz támadásokat, aztán hárította az ellenfél ellentámadását, majd könnyedén ki tudott számítani.

Drizzt az idők végeztéig küzdhetett volna így vele, és sosem fáradt volna el. De aztán szúrást érzett a lábikrájában, és égető, aztán zsibbasztó érzés áradt szét a lábában.

Hamarosan érezte, hogy a reflexei lelassulnak. Szerette volna elkiáltani az igazságot, hogy megfossza Entrerit a diadal pillanatától, mert a bérgyilkos, aki becsületes küzdelemben akarta

legyőzni Drizztet, semmire sem tartott volna egy olyan győzelmet, amit rejtőzködő szövetségesek mérgezett lövedékével ér el.

Csillám hegye a padlóra konyult, és Drizzt rádöbbsent, hogy veszedelmesen sebezhető.

Először Entreri rogyott össze: őt is eltalálták. Drizzt érezte, hogy a sötét alakok besorjáznak a nyíláson, és azon tűnődött, lenne-e ideje bezúzni a fekvő bérgyilkos koponyáját, még mielőtt ő maga is a földre roskad.

Hallotta, ahogy az egyik, majd a másik pengéje csendül a földön, de nem volt tudatában annak, hogy elejtette őket. Aztán már a földön is volt, csukott szemmel, és halványuló tudata próbálta felmérni a katasztrófa nagyságát, és azt, hogy mindez mivel jár a maga és a barátai számára.

Gondolatait nem tette könnyebbé az utolsó néhány szó, amit drow nyelven hallott, egy régről ismert hangon.

– Aludj jól, elveszett öcsém.

HARMADIK RÉSZ

ÖRÖKSÉG

Micsoda veszedelmes ösvényeken jártam életemben; milyen kanyargó ösvényeket tapodtak ezek a lábak, otthonomban, Mélysötét alagútjaiban, észak földjén, vagy akár a barátaim nyomában.

Csodálkozva csóválom a fejem – hát a széles világ minden sarkát olyan öntelt népek lakják, akik nem engednek át másokat a saját életük ösvényén? Akik annyira telve vannak gyűlölettel, hogy üldözőbe kell venniük mindent, amit rossznak látnak, még ha az a rossz nem is más, mint becsületes védekezés az ő tolakodó gonoszságuk ellen?

Calimportban hagytam Artemis Entrerit, mind testben, mind kielégített bosszúvággal. Útjaink összetalálkoztak, aztán elváltak, mindkettőnk épülésére. Neki nem volt nyomós oka arra, hogy hajszoljon engem, semmit nem nyerhetett azzal, hogy megtalál, csak sértett büszkesége lehetséges helyreállítását.

Milyen ostoba.

Elérte a test tökéletességét, szinte kifogástalanra csiszolta harci képességeit. Az a vágya, hogy engem üldözzön, mégis gyengeségről árulkodik. Ahogy feltárjuk a test rejtélyeit, úgy kell kibontanunk a lélek harmóniáját is. De Artemis Entreri minden testi ügyessége dacára sem fogja megtudni soha, milyen dalokat zenghetne a lelke. Mindig mások harmóniáit fogja hallgatni irigyen, készen arra, hogy legyűrjön bármit, ami fenyegeti gyáva felsőbbrendűségét.

Nagyon hasonlít a népemre, és sok másra is, akikkel találkoztam, mindenféle fajból: barbár hadurakra, akiknek ereje abban rejlik, hogy háborúkat indítanak olyan ellenségek ellen, akik nem is ellenségek; törpekirályokra, akik elképzelhetetlen kincseket halmoznak fel, amikor kincsük egy töredékének megosztásával is jobbá tehetnék a körülöttük élők életét, és még örökös védekezésükről, mindent átható üldözési mániájukról is lemondhatnának; döllyfös elfekre, akik elfordítják fejüket minden szenvedőtől, aki nem elf, mert az "alacsonyabb fajok" valamiképp saját maguk a szenvedésük okozói.

Ezektől elmenekültem; elmentem mellettük, és számtalan történetet hallottam róluk utazóktól minden ismert vidékről. És most már tudom, hogy harcolnom kell ellenük, nem fegyverrel vagy sereggel, hanem azzal, hogy hű maradok ahhoz, amiről a szívem mélyén tudom, hogy a harmónia helyes útja.

Az istenek kegyelméből nem vagyok egyedül. Mióta Bruenor visszaszerezte trónját, a szomszédos népek reménykedhetnek ígéretében, hogy Mithrill Csarnok törpe kincsei az egész környék javát szolgálják majd. Catti-brie semmivel sem kevésbé elkötelezett az elvei mellett, mint én, Wulfgar pedig megmutatta harcos népének a barátságot, a harmónia útját.

Ők az én páncélom, a reményem abban, ami eljön majd hozzám, és az egész világhoz. És ahogy az Entrerihez hasonló elveszett keresők elkerülhetetlenül újra és újra összefutnak velem, eszembe jut Zaknafein, testi és lelki rokonom. Eszembe jut Montolio, és az a bátorító tudat, hogy mások is vannak, akik ismerik az igazságot, hogy én elpusztulok, az eszmém nem halnak velem. A barátaim miatt, a becsületesen élők miatt tudom, hogy nem elveszett eszme magányos katonája vagyok. Amikor meghalok, tudni fogom, hogy az, ami fontos, tovább él.

Ez az én örökségem; az istenek kegyelméből, nem vagyok egyedül.

– Drizzt Do'Urden

TIZENEGYEDIK FEJEZET

CSALÁDI ÜGY

Ruhák szálldostak vadul, kacatok repültek a szoba falának, válogatott fegyverek lendültek a levegőbe és hulltak vissza a padlóra, némelyik Bruenor hátáról lepattantában. A törpe azonban, aki derékig eltűnt a ládájában, megérezte, még csak fel sem mordult akkor, amikor főlegyenesedve egy eldobott fejsze épp egytülkü sisakján koppant.

– Itt kell lennie! – morogta makacsul, és egy félíg kész láncling repült ki a válla fölött, kis híján leterítve a szobában tartózkodókat. – Moradinra, itt kell lennie annak az átkozottak!

– Mi a Kilenc... – kezdte Thibbledorf Pwent, de Bruenor örvendező ordítása félbeszakította.

– Tudtam! – jelentette ki büszkén a rőt szakállú törpe, és felegyenesedett. A kezében egy kicsi, szív alakú, aranyláncon függő medált tartott.

Catti-brie azonnal felismerte a tárgyat: Alustriel Úrnő mágikus ajándéka volt Bruenornak, hogy megtalálja a barátait, akik délre indultak. A medálban a drow apró képmása rejtőzött, és birtokosának megmutatta, merre van Drizzt Do'Urden.

– Ez majd elvezet minket az elfhez – jelentette ki Bruenor, és felemelte a medált.

– Akkor add ide nekem, királyom – mondta Pwent. Majd én megtalálom azt a te furcsa... barátodat.

– Én is elboldogulok majd vele – morogta válaszul Bruenor Megigazgatta sisakját, kézbe kapta rovátkolt fejszéjét és aranyos pajzsát.

– Te Mithrill Csarnok királya vagy! – ellenkezett Pwent. Nem rohanhatsz bele az ismeretlen veszélybe az alagutak mélyén.

Catti-brie már válaszolt is, mielőtt Bruenor kinyithatta volna a száját.

– Fogd be a szád, harci tomboló! – mondta a lány. – Az apám inkább odadobná az összes csarnokot a goblinoknak, mint hogy cserbenhagyja Drizztet!

Cobble megragadta Pwent vállát (közben jól felsértette az ujját a tarajos páncélon), hogy alátámassza Catti-brie kijelentését, és némán figyelmeztette Pwentet: ne erőltesse a dolgot.

Bruenor úgysem hallgatott volna semmiféle érvre. A rőt szakállú király lángoló tekintettel megint csak elviharzott Wulfgar és Pwent között, és kirohant a szobából.

A kép lassan élesedett ki. Mire Drizzt Do'Urden teljesen magához tért, tisztán felismerte a nővérét, Viernát, aki föléje hajolt, hogy megnézzze.

– Bíbor szemek – mondta a papnő drow nyelven.

Az, az érzés, hogy ugyanez a jelenet ifjúkorában százszor és százszor lejátszódott, szinte maga alá gyűrte a csapdába esett sötét elfet.

Vierna! A család egyetlen tagja, akit Drizzt valaha is kedvelt a halott Zaknafein mellett, ő állt most előtte.

Ő volt Drizzt szoktató anyja, az ő feladata volt, hogy, Drizztet felnevelje a Do'Urden ház hercegévé, a drow társadalom szokásai szerint. De ahogy visszagondolt a régi dolgokra, azokra az időkre, amelyekből oly kevés emléke volt, ha maradt egyáltalán, Drizzt tudta, hogy valami megváltozott Viernában, a lappangó gyengeség eltemetődött a Pókkirálynő papnőjének gonosz köpenye alá.

– Milyen régen is volt, elveszett öcsém? – kérdezte Vierna, még mindig a sötételfek nyelven. – Majdnem három évtizede? És milyen messzire mentél, mégis milyen közel vagy most oda, ahonnan indultál, ahová tartozol.

Drizzt megkeményítette a pillantását, de nem tudott előállni semmilyen visszavágással – így, hogy a keze hátra volt kötve, és tucatnyi drow katona nyüzsgött a kis szobában. Entreri is ott

volt, és egy nagyon különös sötételffel beszélgetett, aki vérlázító, tollas kalapot viselt, és rövid, kigombolt inget, ami látni engedte lapos hasát és feszes izmait. A bérgyilkos övén ott lógott a bűvös maszk, és Drizzt félni kezdett, hogy milyen gaztetteket hajthat végre majd Entreri a Mithrill Csarnokba visszatérve. – Mit gondolsz majd, ha újra Menzoberranzanban jársz? – kérdezte Vierna

Drizttől, és bár a kérdés merőben szónoki volt, Drizzt figyelmét megint magára vonta.

– Úgy fogok gondolkozni, ahogy egy rab – felelte Drizzt. És ha elvisznek a... gonosz Malice elé...

– Malice Anya! – sziszegte Vierna.

– Malice – ismételte meg Drizzt dacosan, mire Vierna feléje keményen pofon vágta. Több sötételf is odafordult az incidens, halkán felkuncogtak, aztán mentek tovább a dolguk után.

Vierna is hosszú, vad kacagásban tört ki. Hátravetette a fejét, lobogó fehér fűrtjei kilebbentek az arcából.

Drizzt némán figyelte Viernát. Fogalma sem volt róla, hogy mi váltotta ki ezt a vad rohamot.

– Malice Anya halott, te ostoba! – mondta váratlanul nővére, és fejét egészen közel tolta öccse arcához.

Drizzt nem tudta, hogyan válaszoljon. Épp most tudta meg, hogy az anyja halott, de fogalma sem volt róla, milyen hatással kellene, hogy legyen rá mindez. Távoli szomorúságot érzett, de hamar el is hessegette magától, mert rájött, hogy ez az igazi anya hiányának érzéséből fakad, nem pedig Malice Do'Urden elvesztéséből. Amikor megemésztette a híreket és lecsillapodott, Drizzt valami nyugalmat kezdett érezni, valami belenyugvást, amiben nem volt semmi gyász. Malice a természetes szülője volt, nem igazi anyja, és Drizzt Do'Urden úgy vélte, hogy a halála egyáltalán nem rossz dolog.

– Ugye nem is tudtad? – nevetett Vierna. – Régen elmentél, te elveszett!

Drizzt kíváncsi arcot vágott, mert sejtette, hogy újabb világraszóló bejelentések következnek.

– Tetteid miatt elpusztult a Do'Urden Ház, és még csak nem is tudsz róla! – recsegte Vierna hisztérikusan.

– Elpusztult? – kérdezte Drizzt meglepetten, de megint csak nem túl aggodalmasan. A renegát drow valójában nem érzett többet a saját háza iránt, mint akármelyik más menzoberranzani ház iránt. Ami azt illeti, semmit sem érzett.

– Malice Anya azt a feladatot kapta, hogy keressen meg téged – magyarázta testvére. – És amikor nem sikerült neki, amikor kicsúsztál a keze közül, Lloth kegyét is elvesztette.

– Kár – vetette közbe Drizzt gúnytól csöpögő hangon. Vierna még keményebben vágta pofon, de öccse ragaszkodott sztoikus fegyelmezettségéhez, és meg sem rezzent.

Vierna megfordult, ököibe szorította karcsú, de erős kezét, és rájött, hogy alig kap levegőt.

– Elpusztult – ismételte, látható fájdalommal. – Lesújtott rájuk a Pókkirálynő akarata. Miattad haltak meg – kiáltott fel, és vádlón a fogolyra mutatott – a nővéreid, Briza, Maya, és az anyád. Az egész ház miattad halt meg, Drizzt Do'Urden!

Drizzt nem mutatott semmilyen érzelmet a hihetetlen hírekre, ami jól tükrözte fegyelmezettségét. – És mi van a bátyánkkal? – kérdezte, inkább azért, hogy megtudjon egyet s mást a támadó csapatról, nem pedig a Dinin miatti aggodalomból.

– Ugyan, Drizzt – mondta Vierna láthatóan tettetett zavarral. – Magad is találkoztál vele. Majdnem levágtad az egyik lábát.

Drizzt zavara valódi volt – amíg Vierna be nem fejezte a gondolatot. – A nyolc közül.

Drizztnek most is sikerült kifejezéstelen arcát megőriznie, pedig a megdöbbenő hír, hogy Dininből drider lett, valóban meglepetésként érte.

– Ez is miattad van! – vicsorogta a nő, és hosszan nézte fivérét. A mosolya aztán lassan lehervadt, amikor Drizzt nem válaszolt.

– Zaknafein helyetted halt meg! – kiáltott fel a papnő hirtelen, és bár Drizzt tudta, hogy Vierna ezt csak a hatáskeltés miatt mondta, ezúttal nem tudta megőrizni hidegvérét.

– Nem! – ordított vissza dühösen, és felpattant, csak hogy gyorsan visszanyomják a helyére. Vierna ördögien elmosolyodott. Tudta, hogy Drizzt elevenébe talált.

– Ha nem lettek volna Drizzt Do'Urden bűnei, Zaknafein még mindig élne – szurkálódott tovább.

– A Házunk elérte volna a legmagasabb dicsőséget, és Malice Anya ott ülné a kormányzótanácsban.

– Bűnök? – fröcsögte vissza Drizzt, bátorságot merítve elvesztett apja emlékéből. – Dicsőség? – kérdezte. – Összekevered a kettőt.

Vierna keze fölemelkedett, mintha megint ütni akarna, de amikor a hidegvérű Drizztnek a szeme sem rebtent, a papnő leeresztette a karját.

– Nyomorult istenséged nevében fetrengsz a drow világ gonoszságában – folytatta a

legyűrhetetlen Drizzt. – Zaknafein hamis eszmék keresésében halt meg... vagy inkább öletett meg. Nem győzhetsz meg arról, hogy én vagyok a bűnös. Én fogtam talán az áldozati tört?

A papnő a dühkitörés szélén állt, a szeme parázslott, és az arca forrón sütött Drizzt hőlátó szeme előtt.

– Ő a te apád is volt – mondta Drizzt, és nővére megrezzent, pedig nagyon igyekezett fenntartani a haragját. Ez igaz volt. Zaknafein két, és csak két gyermeket nemzett Malice-nak.

– De persze te ezzel nem törödsz – folytatta Drizzt. Zaknafein végül is csak hím volt, és a hímek a drow világban nem számítanak.

– De hát az apád volt – tette hozzá Drizzt. – És többet adott neked, mint amit valaha is bevallasz magadnak.

– Hallgass! – vicsorogta Vierna összeszorított foggal. Megint megütötte Drizztet, többször is gyors egymásutánban. Drizzt érezte a saját vérének melegét az arcán.

Ekkor egy ideig nyugodtan maradt, lefoglalták nővérel kapcsolatos gondolatai, és az a szörnyeteg, amivé lett. Vierna kezdett nagyon hasonlítani Brizára, Drizzt legidősebb és leggonoszabb nővére: magával ragadta az, az örület, amit a Pókkirálynő mindig pártolni látszott. Hol van az a Vierna, aki titokban megkönyörült a kis Drizzten? Hol van az a Vierna, aki járta a sötét utakat, ahogy Zaknafein, de úgy tűnt, hogy mégsem fogadja el igazán azt, amit Lloth ajánl neki?

Hol van Zaknafein lánya?

Meghalt, eltemetődött – gondolta Drizzt, amikor a hőtől izzó arcra nézett. Eltemetődött a hazugságok és a torz dicsőség üres ígéretei alá, ami a romlott drow világban mindent megfertőzött.

– Visszatérítelek – mondta Vierna lecsillapodva, és a hő lassan elenyészett finom arcélú, szép arcáról.

– Ezt már más gonoszok is megpróbálták – felelte Drizzt, félreértve a szándékot. Vierna kacagása elárulta, hogy a papnő észrevette Drizzt tévedését. – Odaadlak Lloth-nak – magyarázta a papnő. – És cserébe több hatalmat kapok, mint amennyiben a becsvágyó Malice Anya valaha is reménykedhetett. Örülj, elveszett öcsém, és tudd, hogy nagyobb tekintélyt és hatalmat hozol a Do'Urden háznak, mint amivel egykor rendelkezett.

– Az a hatalom semmivé lesz – felelte Drizzt higgadtan, és a hanghordozása még a szavainál is jobban felingerelte

Viernát. – A hatalom olyan magaslatra fogja emelni a házat, ahonnan egy másik ház, Lloth kegyével újra letaszíthat.

Vierna mosolya egyre szélesebb lett.

– Ezt nem tagadhatod – vicsorogta Drizzt, és most ő maradt alul a szavak harcában, ő látta úgy, hogy érvelése, bármilyen józan is, nem helytálló. – Menzoberranzanban nincs állandóság a Pókkirálynő szeszélyein kívül.

– Nagyon jó, öcsém – dorombolta Vierna. – Lloth átkozott!

Vierna bólintott. – Szentségtörésed többé már nem árthat nekem – mondta a papnő halálos nyugalommal. – Mert már nem tartozol hozzám. Nem vagy más, csak háztalan csavargó, Lloth megfelelőnek ítélt áldozatnak.

– Szórd csak tovább átkaidat a Pókkirálynőre – folytatta Vierna. – Mutasd meg Lloth-nak, milyen jó is lesz ez az áldozatot! Milyen furcsa is ez, mert ha visszatértél volna örökséged igazságához, akkor legyőznél engem.

Drizzt beharapta az ajkát, mert látta: jobb, ha csendben marad, amíg jobban ki nem fürkészi a váratlan találkozást

– Hát nem érted? – kérdezte Vierna. – Az irgalmas Lloth szívesen látná fürge kardodat, és az én áldozatom megszűnne.

Akkor én élnék számkivetettként, háztalan csavargóként, ahogy most te.

– Ne félsz ezt elmondani nekem? – kérdezte Drizzt. Vierna azonban jobban értette renegát öccsét, mint ahogy Drizzt gondolta. – Nem fogod beadni a derekad, ostoba, becsületes Drizzt Do'Urden – felelte. – Nem fogsz hazudni, nem fogsz hűséget fogadni a Pókkirálynőnek, még az életedért sem. Milyen haszontalanok ezek az elvek, amiket te oly nagyra tartasz!

Vierna megint pofon csapta, minden látható ok nélkül, aztán elfordult, forró alakja itt-ott kivillant

az óvó papi köpeny alól. Drizzt nagyon találónak látta ezt a képet: nővére körvonalai elrejtőznek a megrontó Pókkirálynő köpönyege alatt.

A furcsa külsejű drow, aki eddig Entrerivel beszélgetett, odament Drizzthez. Magas szárú csizmája hangosan kopogott a kövön. Majdhogynem együtt érző pillantást vetett Drizztre, aztán vállat vont.

– Kár – jegyezte meg, és előhúzta az izzó Csillámot köpenye alól.

– Kár – ismételte meg még egyszer, és elment. A csizmája ezúttal a legkisebb zajt sem ütötte.

A döbbszent örök feszes vigyázzállásba dermedtek, amikor királyuk váratlanul berontott a helyiségükbe, a lánya, Wulfgar, Cobble, és egy ismeretlen, furcsa törpe kíséretében.

– Van valami híretek a drow-ról? – kérdezte Bruenor az öröket, és egyenesen a súlyos ajtó felé indult.

Az strázsák hallgatása mindent elárult Bruenornak. Menj Dagna generálishoz – mondta az egyik őrszemnek. Mondd meg neki, hogy szedjen össze egy csapatot, és jöjjön le az új alagutakba!

A törpe ör engedelmesen összeütötte a bokáját, és elrohant.

Bruenor mellé felsorakozott négy társa, amikor a retesz lehullt az ajtóról. Wulfgar és Cobble vitte a fáklyákat.

– Három, aztán kettő a drow jele – mondta a maradék ör Bruenornak.

– Három, aztán kettő – ismételte Bruenor, és eltűnt a homályban, kényszerítve a többieket – főleg Thibbledorfot, aki még mindig nem tartotta jó ötletnek, hogy Mithrill Csarnok királya lejön ide – hogy utána siessenek.

Cobble, de még a kemény Pwent is grimaszolva nézett hátra, amikor a súlyos ajtó becsukódott, míg a másik három – barátja elvesztésének súlya alatt görnyedezve – meg sem hallotta a hangot.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

LEGYEN ISMERT AZ IGAZSÁG

Vér – morogta Catti-brie komoran, és fáklyájával a vércseppek sora fölé hajolt a folyosóban, egy kis kamra bejárata mellett.

– Talán még a goblinok elleni harcból maradt – mondta Bruenor reménykedve, de Catti-brie a fejét rázta.

– Még tapad – felelte. – Azon csata vére már rég megszáradt volna.

– Akkor a gilisztáktól van, amiket láttunk – vélte Bruenor. Akik széttépik a goblin testeket.

Catti-brie még most sem volt meggyőzve. Lekuporodott, előrenyújtotta fáklyáját, és bemászott a kicsi nyíláson a kamrába. Wulfgar is benyomakodott mögötte, és meg is előzte, amikor a járat kiszélesedett.

Ez nem nagyon tetszett Catti-Brie-nek. Wulfgar talán egyszerűen csak a józan ész útját követte, amikor beállt egy olyan valaki elé, akinek a kezében fáklya van, és a földre figyel. De Catti-brie ebben kételkedett, úgy érezte, hogy Wulfgar azért sietett annyira, hogy ő legyen a vezető, hogy megvédelmezze kedvesét minden lehetséges veszélytől. Ez inkább sértő, mint hízelgő volt a büszke és harcedzett lánynak.

Ezen kívül aggódott is, mert Wulfgar az ő biztonságára gondolt ugyan, de esetleg taktikai hibát követhetett el. A társaságuk eddig azért élt túl annyi veszedelmet, mert mindenki megtalálta a maga helyét a csapatban, mert mindenki kiegészítette a többiek képességeit. Catti-brie világosan látta, hogy ennek a helyzetnek a felbomlása végzetes lehet.

Visszatolakodott Wulfgar elé, és félrelökte a barbár karját, amikor az vissza akarta fogni. A férfi dühösen meredt rá, de a lány állta a tekintetét.

– Mi van ott bent? – hallatszott Bruenor kiáltása, megszakítva a néma párbajt. Catti-brie visszanézett, és apja alacsony alakját látta guggolni az alacsony bejáratnál, Cobble és Pwent pedig a fáklyával mögötte álltak a folyosón.

– Üres – felelte Wulfgar szilárdan, és megfordult, hogy kimenjen.

Catti-brie guggolva maradt, és tovább keresgélt, legalább annyira azért, hogy megcáfolja a barbárt, mint azért, hogy valóban nyomot találjon.

– Nem üres – jelentette ki egy pillanat múlva, és magabiztos hangjára Wulfgar visszafordult, Bruenor pedig bemászott a kis fülkébe.

Odaálltak Catti-brie mellé, aki lehajolt egy aprócska tárgy fölé: nyílpuska-lövedék volt, de kisebb, mint Bruenor lövészei, vagy bármilyen ismert fegyveré. Bruenor tömzsi ujjai közé fogta, és gondosan tanulmányozni kezdte.

– Vannak pixik ezekben az alagutakban? – kérdezte. Azokra az apró, de gonosz manókra gondolt, akik inkább az erdőségekben voltak gyakoriak. – Egy fajta... – kezdte Wulfgar.

– Drow-k – vágott közbe Catti-brie. Wulfgar és Bruenor feléje fordultak. Wulfgar szeme lángolt a dühtől, amiért félbeszakították, de csak egy pillanatig tartott, amíg megértette annak a súlyát, amit Catti-brie mondott.

– Az elfnek volt olyan íja, amibe ez illik? – kérdezte Bruenor

– Drizztnek nem – mondta Catti-brie komoran. – Egy másik drow-nak – Wulfgar és Bruenor arcán világosan látható volt a kételkedés, de Catti-brie biztos volt a sejtésében. Még a Jeges Szelek Völgyében, Kelvin Halmának sziklás lejtőin Drizzt sokat mesélt neki a hazájáról, és a sötételfek különleges fegyvereiről, egzotikus tárgyairól. Az egyik ilyen tárgy a drow elfek legkedvesebb fegyvere, a kézi nyílpuska volt, melynek lövedékét általában méregbe mártották.

Wulfgar és Bruenor egymásra néztek, és mind a kettő reménykedett benne, hogy talál valami érvet, amivel megcáfolhatja Catti-brie komor bizonyosságát. Bruenor azonban csak a vállát vonogatta, és kifelé indult. Wulfgar visszanézett a lányra, az arcáról sütött az aggodalom.

Egyikük sem szólt semmit – nem is kellett – mert mindketten ismerték a sötételfekről szóló rémes történeteket. Ez rettenetes dolgokat jelentett, ha Catti-brie sejtése igaznak bizonyul, és valóban drow elfek jöttek Mithrill Csarnokba.

De Wulfgar arckifejezésében volt még valami más is, ami zavarta Catti-Brie-t, valami birtokló védelem, amiről a lány egyre jobban hitte, hogy mindnyájukat bajba sodorja majd. Elment a nagy barbár mellett, lehajolt, és kimászott a barlangból, magára hagyva Wulfgart a belső zűrzavarával.

A csapat lassan, de biztosan haladt az alagutakban, a járatok egyre inkább természetes eredetűek voltak. Drizzten még rajta volt a páncélja, a fegyvereit azonban elvették, a keze pedig szorosan össze volt kötve a háta mögött valamilyen mágikus kötéllel, ami a legkisebb mértékben sem engedett, bárhogya is mozgatta a kezét.

Dinin vezette a menetet nyolc kopogó lábával, mögötte Vierna és Jarlaxle. A húszfős drow csapat tagjai mögöttük haladtak, ketten Drizztet őrizték. Egyszer találkoztak a Baenre Ház nagyobb, oldalról érkező csapatával. Jarlaxle halk parancsokat osztogatott, mire a második sereg elsurrant a sötétben.

Drizzt csak most kezdte felfogni a támadás jelentőségét Mithrill Csarnokra nézve. Ha jól számolta, olyan két-három húszas létszámú drow csapat érkezett Menzoberranzanból: valóban nagyon ütőképes sereg.

És mindez miatta.

Mi a helyzet Entrerivel? – tűnődött Drizzt. Hogyan jön ehhez az egészhez a bérgyilkos? Úgy tűnt, nagyon jóban van a sötételfekkel. Hasonló stílusa és vérmérséklete okán a bérgyilkos könnyedén, észrevétlenül beleolvadt a drow csapatba.

Túlságosan is jól – gondolta Drizzt.

Entreri egy kicsit a tar fejű zsoldos és Vierna mellett haladt, de aztán egyre jobban hátra maradt, és egyre közelebb került gyűlölt ellenfeléhez.

– Üdv – mondta alattomosan, amikor Drizzt mellé ért. A két drow ór egyetlen pillantására tiszteletteljesen errébb húzódott.

Drizzt egy darabig a bérgyilkost méregette, valami jelet keresett rajta, aztán tünetően elfordult.

– Mi az? – faggatta Entreri. Megragadta a drow vállát, és visszafordította. Drizzt hirtelen megtorpant, mire a többi drow – különösen Vierna – aggodalmas pillantást vetett rá.

Drizzt váratlanul újra elindult. Nem szerette ezt a nagy figyelmet, mire a többi drow elf is lassan visszazökkent az eddigi menettempóba.

– Nem értem – jegyezte meg Drizzt könnyedén Entrerinek. – Nálad van a maszk, nálad van Regis, és tudod, hol találhatsz meg. Miért kellett összeszövetkezned Viernával és a bandájával?

– Szóval azt hiszed, hogy én akartam így – felelte Entreri. – A nővéred talált meg engem – nem én kerestem őt.

– Akkor fogoly vagy – vélte Drizzt.

– Aligha – felelte Entreri tétovázás nélkül, halk kacagással. – Először mondtad jól. Szövetséges vagyok.

– Ha az én fajtámról van szó, ez a kettő nagyjából ugyanaz. Entreri megint kuncogott; nyilvánvalóan átlátott a csalin. Drizzt beleborzongott a bérgyilkos kacajának őszinteségébe, mert ekkor döbbsen rá az ellenségei közti kötelék erősségére, pedig ennek a szétszakításában reménykedett.

– Valójában Jarlaxle-lal üzletelek – magyarázta a bérgyilkos. – Nem a nővéreddel. Jarlaxle-lal, a gyakorlatias, haszonleső zsoldossal. Őt megértem. Sokban hasonlítunk egymáshoz.

– És ha már nem lesz szükség rád... – kezdte Drizzt baljósan. – De most szükség van, és szükség is lesz! – vágott közbe Entreri. – Jarlaxle, az opportunist – mondta hangosan, mire a zsoldos helyeslően bólintott. Ő is értette a felszíni közös nyelvet. – Mi haszna lenne neki abból, ha megöl engem? Értékes kapcsolatot jelentek a felszín felé. Egy tolvajcéh feje vagyok az egzotikus Calimportban, olyan szövetséges, aki a jövőben hasznosnak bizonyulhat. Egész életemben a Jarlaxle-hoz hasonlókkal üzleteltem, a Kardpart tucatnyi városának céhmestereivel.

– A drow-k közismertek arról, hogy a gyilkolás öröméért is ölnek – ellenkezett Drizzt, mert nem akarta ilyen könnyen ennyiben hagyni a dolgot.

– Valóban – felelte Entreri. – De ha hasznót remélhetnek attól, hogy nem ölnek, akkor nem ölnek. Gyakorlatiasak.

Nem tudod megbontani ezt a szövetséget, nyomorult Drizzt. Láthatod, hogy mindkét fél számára

előnyös, és a te pusztulásodhoz vezet.

Drizzt sokáig hallgatott, amíg megemésztette ezt, és amíg azon gondolkozott, hogyan oldja meg ezt a köteléket, hogyan találja meg azt a laza szálvéget, ami hite szerint mindig létezett, ha aljasok szövetkeznek, bármilyen ügyben.

– Nem kölcsönös az előny – mondta halkán, mire Entreri kíváncsian rásandított.

– Magyarázd meg! – mondta Entreri hosszú hallgatás után. – Tudom, miért jöttél utánam – mondta Drizzt. – Nem azért, hogy megölless, hanem, hogy te magad ölj meg. És nemcsak megölni akarsz, de harcban le is győzni. Ez a lehetőség egyre kevésbé tűnik valószínűnek most, ezekben az alagutakban, a könyörtelen Vierna mellett, aki egyszerűen fel akar áldozni engem.

– Veszélyes vagy még most is, amikor minden elveszett – jegyezte meg Entreri, és magabiztos hangja megint csak elrántotta Drizzt elől azt a bizonyos laza szálát. – Le foglak győzni harcban – tudod, ez az alku. Egy teremben nem messze innen, a fajtád és az én útjaim elválnak, de csak akkor, ha rendeztük kettőnk ügyét.

– Vierna nem fogja hagyni, hogy megölj – vágott vissza Drizzt.

– De azt megengedi, hogy legyőzzelek – felelte Entreri. Éppen erre vágyik, arra, hogy megaláztatásod teljes legyen. Miután elintéztük az ügyünket, átad téged Lloth-nak... az én áldásommal.

– Ugyan, barátom – dorombolta Entreri, mikor látta, hogy Drizzt nem reagál, csak az ajkát biggyeszti.

– Nem vagyok a barátod – mordult vissza Drizzt.

– Akkor rokonom – ingerkedett Entreri, és öröme teljes volt, amikor Drizzt dühösen rámeredt.

– Soha.

– Harcolunk – magyarázta Entreri. – Mindketten nagyon jól harcolunk, és azért küzdünk, hogy győzzünk, bár céljaink különbözőek lehetnek. Már megmondtam neked, hogy nem menekülhetsz előlem, nem menekülhetsz az elől, ami vagy.

Drizztnek erre nem volt mit válaszolnia, így, hogy az alagút tele volt ellenségekkel, és hátra volt kötve a karja. Entreri már valóban elmondta mindezt, és Drizzt magában el is rendezte ezeket a dolgokat. Megnyugodott élete döntéseivel és azzal az úttal, amit magának választott.

Az ördögi bérgyilkos nyilvánvaló elégedettségének látványa mégis zavarta a becsületes drow-t. Bármit tehet is látszólag reménytelen helyzetében, Drizzt Do'Urden eltökélte, hogy nem fogja megadni Entrerinek a beteljesülés örömét.

Egy oldaljáratokkal teli részhez érkeztek, ahol kanyargó alagutak, féreglyukak indultak ki minden irányba. Entreri azt mondta, hogy az a helyiség, ahol útjaik majd elválnak, már közel van, és Drizzt tudta, hogy fogy az ideje.

Fejjel előre a padlóra vetődött, behúzta a lábait, áthúzta alattuk összekötött kezét, és a bukfenc végén talpra állt. Mire visszafordult, az örökké éber Entrerinek már a kezében volt a kardja és a töre, de Drizzt mégis nekirontott. Fegyvertelenül gyakorlatilag semmi esélye sem volt, de gondolta, hogy Entreri nem fogja levágni, nem fogja hirtelen felindulásból elpusztítani az egyenlő kihívás lehetőségét, amire annyira vágyott, azt a pillanatot, amiért egész eddig dolgozott.

Entreri valóban tétovázott, és Drizzt egy pillanat alatt túljutott tessék-lássék védelmén, a levegőbe szökkent, kétlábás rúgást vitt be Entreri arcába és mellébe, amitől a bérgyilkos elszállt, mint a sóhaj.

Drizzt talpra esett, és visszasietett a legközelebbi oldalfolyosó bejáratához, amit egyetlen drow őr biztosított. Drizzt megint csak félelem nélkül rohamozott, abban a reményben, hogy Vierna rettentő kínokat helyezett kilátásba annak, aki elrontja áldozatát – és reménye beigazolódni látszott, amikor visszanézett Viernára, aki lefogta Jarlaxle tördobásra készülő kezét.

A kijáratban álló harcos, aki ügyes volt, mint egy macska, kardmarkolattal csapott ki Drizztre, aki még gyorsabb volt, felemelte a kezét, és a kezét összefogó kötélen elkapta a harcos kardját. Drizzt nekirohant, fölrántotta a térdét, és pontosan ellenfele hasába fúrta. A harcos kétrét görnyedt, és Drizzt, akinek nem volt vesztegetni való ideje, elrohant mellette, de előbb még odalökte a következő katona és Entreri elé.

Befordult egy sarkon, végigrohant egy rövid folyosón, aztán újabb oldaljárat következett. Alig tudott üldözői előtt maradni – sőt, azok olyan közel jártak, hogy amikor befordult a legközelebbi kanyarban, nyíllövedék fűtyült el füle mellett.

És ami még rosszabb volt, más sötét alakokat is látott ki-be járni a fal nyílásain a járat oldalában. Alig hét sötételf volt vele együtt a folyosón, de tudta, hogy legalább kétszer ennyi kísérte Viernát, nem is beszélve arról a nagyobb csapatról, ami nem olyan rég vált el tőlük. Drizzt tudta, hogy a többi katonának itt kell lennie körülötte. Kémlelnek, és jelentéseket küldözgetnek vissza a néma nyelven.

Újabb kanyarba fordult be, aztán egy következőbe, az ellenkező irányba. Felmászott egy alacsony falon, aztán elkeseredetten látta, hogy a fent folytatódó járat visszaereszkedik az előző szintjére.

Egy újabb kanyar mögött hőt látott villanni, és tudta, hogy jelzőtükröt lát, azt az egyik oldalán mágikusan melegített fémlapot, amit a drow elfek jeladásra használnak. A meleg oldal a hőlátó szemnek úgy ragyogott, mint a tükör a napon. Drizzt kitért egy oldalfolyosóba. Látta, hogy a háló egyre szorosabbra húzódik körülötte, és tudta, hogy nem járhat sikerrel.

Ekkor bukkant fel előtte a drider. Drizztet olyan undor fogta el, hogy a háta mögött leselkedő veszélyek dacára is hátrálni kezdett. Ilyen állapotban látni a bátyját! Dinin felpuffadt teste egyszerre mozgott a nyolc póklábbal, arca kifejezésten halotti maszk.

Drizzt lecsendesítette feltámadó érzelmeit, és nem kiáltott fel. Valami gyakorlati megoldást keresett arra, hogy átjusson az akadályon. Dinin a tompa felével lengette a fejszéit, nyolc lába pedig vadul kaszált. Drizzt nem látott sehol nyílást.

Nem volt választása; megpördült, hogy visszameneküljön. Vierna, Jarlaxle és Entreri éppen akkor fordultak be, hogy elébe álljanak.

Halkan beszélgettek a közös nyelven. Entreri valami olyasmit mondott, hogy egyszer s mindenkorra rendezi az ügyét, de láthatólag meggondolta magát.

Ehelyett Vierna jött előre, kezében baljóslatúan tekergett az eleven kígyókorbács.

– Ha legyőzöl, visszakapod a szabadságod – mondta drow nyelven, amikor Drizzt lába elé lökte Csillámot. Drizzt lehajolt a fegyverért, és Vierna lecsapott, de Drizzt számított erre, és gyorsan visszahúzódott, a földön hagyva szablyáját.

A drider előremászott, és a fejszéjével a fogoly vállába vágott; visszalökte Vierna felé. Drizztnek most már nem volt választása; egyenesen a kardja felé vetette magát. Éppen hogy elérte.

Kígyófejek martak a csuklójába. Majd az alkarját érte egy csapás, aztán három másik az arcát és a kezét, amivel a karért nyúló ujjait védte. A harapások iszonyúak voltak, de Drizztnek nem ez volt a legnagyobb baja. Ott volt a kezében Csillám, de mégsem lehetett biztos ebben, mert zsibbadt ujjai nem érezték a fegyver súlyát.

Vierna gonosz korbácsa újra és újra lendült, öt kígyófej kapott mohón öccse húsába, zsibbadt hullámokat terjesztve szét a drow testében. A könyörtelen istennő könyörtelen papnője tucatnyiszor sújtott le a szerencsétlen fogolyra ördögi örömmel.

Drizzt makacsul kapaszkodott öntudatába, és megvetéssel méregette Viernát, de ez csak tovább bősztette a nővérét, és Vierna talán halálra korbácsolta volna, ha Jarlaxle, de főleg Entreri, le nem csillapítják.

Drizztnek sajgó testével és örökre megghiúsult menekülési reményeivel ez csak az ítélet elodázása volt.

– Á! – jajdult fel Bruenor. – A törpéim!

Thibbledorf Pwent válasza a lemészárolt törpék látványára, ha lehet, még drámaibb volt. A harci tomboló az alagút falának tántorodott, és elkezdte a falba verni a fejét. Bizonyára az idők végezetéig verdeste volna magát, ha Catti-brie nem figyelmezteti, hogy a döngés mérföldekre elhallatszik.

– Gyorsan és tisztán ölték meg őket – jegyezte meg Catti-brie, hogy megpróbáljon józan maradni, és alátámassza sejtését. – Entreri – morogta Bruenor.

– Ha valóban ő viseli Regis arcát és testét, ahogy sejtjük, akkor a törpék már azelőtt hiányoztak, mielőtt ő lejt – vélte a lány. – Úgy tűnik, hogy hozott segítséget is – Az apró nyíllövedék képe jelent meg a fejében, és remélte, hogy gyanúja alaptalannak bizonyul majd.

– Az a segítség halott, ha egyszer a kezem közé kerül! – fogadkozott Bruenor. – Aztán térdre esett, és ráborult az egyik törpére, aki közeli barátja volt.

Catti-brie nem bírta elviselni a látványt. Elfordította a fejét, és Wulfgarra nézett, aki nyugodtan

állt a fáklyával a kezében. A barbár neheztelő pillantása meglepetésként érte. Catti-brie figyelte egy darabig. – Mondd hát, mire gondolsz? – bökte ki, amikor már kezdett kellemetlenné válni Wulfgar állhatatos pillantása.

– Nem lett volna szabad ide lejönnöd – felelte a barbár nyugodtan.

– Nekem nem a barátom Drizzt? – kérdezte a lány, és megint meglepődött azon, hogyan torzul el a haragtól vőlegénye arca a drow pusztá említésére.

– Dehogynem a barátod, efelől semmi kétség – felelte Wulfgar méregtől csöpögő hangon.

– De te az én feleségem leszel. Semmi keresnivalód ezen a veszedelmes helyen.

Catti-brie szeme hitetlenkedve tágra nyílt, és visszatükrözte a fáklyák fényét saját belső lángolásával. – Ezt nem te döntöd el! – kiáltott fel hangosan – olyan hangosan, hogy Cobble és Bruenor aggódalmasan nézett össze. A király felállt halott barátja mellől, és a lányához lépett.

– Te az én menyasszonyom leszel! – emlékeztette a lányt Wulfgar nem kevésbé aggasztó hangon.

Catti-brie meg sem rezzent, nem is pislogott. Elszánt tekintete meghátrálásra készítette Wulfgart. Az eltökélt lány majdnem elmosolyodott haragja dacára, mert tudta, hogy a barbár lassan kezdi érteni a dolgot.

– Neked nem lenne szabad itt lenned – mondta Wulfgar megint, hogy erőt merítsen a kijelentéséből.

– Akkor menj Telepesköbe – vágott vissza Catti-brie, és az ifjú roppant mellkasába bökte az ujját.

– Mert ha úgy gondolod, hogy nekem nem kellene segítenem Drizztet keresni, akkor nem nevezheted magad a drow barátjának!

– Hát annyira nem, mint te! – vicsorgott vissza Wulfgar dühösen izzó szemmel, ökölbe szorult kézzel.

– Miről beszélsz? – kérdezte Catti-brie őszinte zavarral. Nem értette a férfi maró szavait és vad viselkedését.

Bruenor már eleget hallott. Közéjük lépett, Catti-Brie-t gyengéden hátrébb tolt, és egyenesen szembefordult a barbárral, aki mintha a fia lett volna.

– Miről beszélsz, fiú? – kérdezte a törpe, és nyugalmat erőltetett magára, pedig a legszívesebben szájon vágta volna

Wulfgar egyáltalán nem is nézett Bruenorra, hanem a törpe széles válla fölött vádlóan Catti-Brie-re mutatott. – Hányszor csókolóztatok a drow-val? – bömbölte.

Catti-brie kis híján elájult. – Micsoda? – visította. – Neked elment az eszed. Én soha...

– Hazudsz! – dörögte Wulfgar.

– A mindenségit! – ordította Bruenor, és előrántotta fejszéjét. Meglengette, hogy fogadott fia kénytelen legyen hátraugrani, aztán megint vágott, hogy a barbár oldalra szökkenjen. Wulfgar próbált hárítani a fáklyával, de Bruenor kiütötte a kezéből. A barbár Égisz-agyar után nyúlt, amit a zsákja alá erősített, amikor rátaláltak a halott törpékre, de Bruenor folyamatosan támadott. Sosem csapott rá igazán, mindig csak kitérésre kényszerítette.

– Hadd öljem meg neked, királyom! – bödült el Pwent, aki félreértette uralkodói szándékát.

– Vissza! – mordult rá Bruenor a harci tombolóra, és mindenkit – magát Pwentet is beleértve – elképesztett a király hangjának pusztá ereje.

– Most már hetek óta benne vagyok az ostoba játékaidban – mondta Bruenor Wulfgarnak. – De nincs több időm rád. Vagy itt és most elmondod, mi a bajod, vagy befogod a szád, és ki sem nyitod, amíg meg nem találjuk Drizztet és ki nem jutunk ezekből a bűdös alagutakból!

– Én próbáltam nyugodt maradni – vágott vissza Wulfgar, és ez inkább könyörgésnek hangzott, mert a barbár még mindig térdre esve kerülgette Bruenor veszedelmesen közeli suhintásait. – De nem tűrhetem, hogy a becsületembe gázoljanak! – Mintha csak akkor vette volna észre alázatos helyzetét, a barbár talpra ugrott. – Drizzt találkozott Catti-Brie-vel, mielőtt a drow visszaért volna Mithrill Csarnokba.

– Ki mondta ezt neked? – kérdezte Catti-brie.

– Regis! – ordította vissza Wulfgar – És azt is mondta, hogy nem csak beszélgetéssel töltöttétek az időt!

– Ez hazugság! – kiáltotta Catti-brie.

Wulfgar már majdnem bömbölt volna vissza, amikor meglátta Bruenor széles vigyorát, és hallotta

a törpe gúnyos kacaját. A fejsze feje a padlóra koppant, a király mindkét kezét csípőre tette, és látható hitetlenkedéssel csóválta a fejét.

– Te ostoba... – morogta a törpe. – Miért nem használod a fejed, és nem az izmaidat, amikor olyanokat mondasz, mint az előbb? Hisz azért vagyunk itt, mert arra gyanakszunk, hogy Regis nem Regis.

Wulfgar arcára zavart kifejezés költözött. Csak ekkor döbbsent rá, hogy nem is gondolta át a félszerzet ingatag vádjait a legújabb fejlemények fényében.

– Ha olyan ostobán is érzed magad, mint ahogy nézel, akkor jól teszed – jegyezte meg Bruenor szárazon.

A hirtelen megvilágosodás olyan erővel sújtott le Wulfgarra, ahogy Bruenor fejszéje sem tudott volna. Hányszor beszélt vele Regis négyszemközt az elmúlt napokban? És mi volt ezeknek a beszélgetéseknek a témája? Wulfgar talán most először jött rá, mit követett el a drow ellen a szobájában, csak most ébredt rá, hogy meg is ölte volna Drizztet, ha nem a barátja győz. – A félszerzet...Artemis Entreri a saját gonosz terveihez akart felhasználni – mondta lassan Wulfgar. Hirtelen milliónyi szikrázó fénypont jutott az eszébe, egy ékkő lapjai, amelyek lehúzzák a mélybe. – A függőt használta ellenem...nem vagyok biztos benne, de mintha úgy emlékeznék... azt hiszem, azt használta...

– Biztos lehetsz benne – mondta Bruenor. – Régóta ismerlek, fiam, és még sosem láttalak ilyen ostobán viselkedni. De magamat sem. Hogy elküldeni a félszerzetet Drizzttel egy ismeretlen helyre!

– Entreri megpróbált engem rávenni, hogy öljem meg Drizztet – folytatta Wulfgar. Igyekezett mindent tisztázni magában.

– Pontosabban Drizztet arra, hogy öljön meg téged – javította ki Bruenor. Catti-brie szipogott. Képtelen volt magában tartani örömét és háláját, hogy apja végre a helyére tette a nagyszájú barbárt.

Wulfgar rávicsorgott Bruenor válla fölé. – Találkoztál a drow-val – vakkantotta.

– Az az én dolgom – felelte a lány. Nem akart egy kicsit sem engedni Wulfgar sóvárgó féltékenységeinek.

A feszültség megint fokozódni kezdett – Catti-brie látta hogy míg a Regisszel kapcsolatos fejlemények elvették Wulfgar dühének életét, a védelmező barbár még mindig nem akarja, hogy ő itt legyen, hogy leendő menyasszonya veszélye: helyzetbe kerüljön. A büszke és makacs Catti-Brie-t ez továbbra is jobban bántotta, mint melengette.

De nem volt alkalma kiadni a dühét, mert Cobble érkezett vissza a csapathoz, és mindnyájukat csendre intette. Bruenor és a többiek csak ekkor vették észre, hogy Pwent eltűnt.

– Zajt hallottam – magyarázta a pap halkán – valahonnan a mélyebb alagutak felől. Imádkozzunk Moradinhoz, hogy bármi is van ott, nem hallotta meg ostoba zajongásunkat!

Catti-brie a halott törpékre pillantott, és látta, hogy Wulfgar is ezt teszi. Tudta, hogy a barbár, akárcsak ő maga, arra gondol, hogy Drizzt komoly bajban van. Egyszeriben nagyon kicsinyesnek látta a vitájukat, és elszégyellte magát.

Bruenor érezte a kétségbeesését. Odament hozzá, és átölelte a lánya vállát. – Ezt ki kellett mondani – mondta megnyugtatólag. – Ennek ki kellett jönnie, és tisztázódnia kellett mielőtt még a harc elkezdődik.

Catti-brie beleegyezően bólintott, és remélte, hogy a harc, ha lesz, hamarosan elkezdődik.

Abban is reménykedett, teljes szívével, hogy a következő csatát nem Drizzt Do'Urden halálának emlékeként fogja megvívni.

TIZENHARMADIK FEJEZET

MEGSZEGETT FOGADALMAK

Egyetlen fáklya égett; Drizzt tudta, hogy ez az alku része. Entreri valószínűleg még nem mozgott elég otthonosan újonnan szerzett hőlátásával ahhoz, hogy mindenféle fény nélkül szálljon szembe Drizztel.

Amikor a szeme átállt a megszokott fénytartományra, Drizzt szemügyre vette a közepesen nagy helyiséget. Míg a falak és a mennyezet meglehetősen természetes alakzatnak tündek, kiálló darabokkal, apró cseppkövekkel, volt két faajtó amit Drizzt szerint nemrégiben építhettek be, valószínűleg Vierna parancsára, az Entrerivel kötött alku részeként. Egy–egy drow katona állt az ajtók mindkét oldalán, és közöttük, az ajtókkal szemben további egy–egy harcos állt.

Tizenkét sötételf tartózkodott a helyiségben, köztük Vierna és Jarlaxle, a drider azonban nem volt látható. Entreri éppen Viernával beszélgetett; Drizzt látta, hogy a papnő átadja neki az övet Drizzt két szablyájával.

A szobában volt egy különös fülke is, egy lépéssel beljebb a főteremtől, derékig érő párkánnyal, a tetején lefüggönyözve. Egy katona támaszkodott rá, kivont karddal és törrel.

Lejtakna? – tűnődött Drizzt.

Entreri azt mondta, hogy itt válik majd el a sötételfektől, de Drizzt kételkedett benne, hogy a bérgyilkos dolga végeztével arrafelé akar visszamenni, amerre jött: Mithrill Csarnokon keresztül. Mivel a helyiségből csak két ajtó nyílt, elképzelhetőnek tűnt, hogy a függöny mögött valóban egy csúszda van, ami a Mélysötét nyílt alsó, kanyargós járataiba vezet.

Vierna mondott valamit, amit Drizzt nem hallott jól, aztán Entreri odajött, kezében a szablyákkal. Egy drow katona a fogoly mögé lépett, és eloldotta kötelékeit, aki lassan előrenyújtotta a kezeit, a válla fájt a hosszantartó, kicsavart tartástól és Vierna korbácsának utóhatásától.

Entreri ellenfele lába elé dobta a kardövet, és elővigyázatosan hátralépett. Drizzt kíváncsian pillantott le fegyvereire; nem volt biztos benne, mit kéne tennie.

– Vedd fel – mondta Entreri.

– Miért?

A kérdés mintha arcul ütötte volna a bérgyilkost. Egy pillanatra elvicsorodott, de aztán megint felöltötte jellegzetes, kifejezéstelen arcát.

– Azért, hogy megtudjuk az igazságot – felelte.

– Én tudom, mi az igazság – felelte Drizzt nyugodtan. Csak te akarod eltorzítani, hogy rejtve tartsd, még önmagad elől is, nyomorult léted hiábavalóságát.

– Vedd fel! – vakkantotta a bérgyilkos. – Vagy itt helyben megöllek.

Drizzt tudta, hogy ez nem több üres fenyegetésnél. Entreri nem fogja megölni, amíg meg nem vívott vele egyenlő küzdelemben. De még ha Entreri le is csapna, Vierna megállítaná, hiszen ő túlságosan fontos volt Vierna számára; a Pókirálynőnek szánt áldozatokat csak papnők hajthatták végre.

Drizzt végül lehajolt, és felvette fegyvereit. Kissé nagyobb biztonságban érezte magát, amikor felcsatolta az övet. Tudta, hogy ebben a teremben nincs semmi esélye, akár nála vannak a szablyái, akár nincsenek, de elég tapasztalt volt már ahhoz, hogy tudja: a lehetőségek illékonyak, és sokszor épp akkor jönnek, amikor a legkevésbé lehet számítani rájuk.

Entreri előhúzta vékony kardját és törét. Keskeny ajka mohó mosolyra húzódott.

Drizzt könnyed tartásban állt, megroggyant vállakkal, a szablyái a tokjukban.

A bérgyilkos kardja bevágott, és megsebezte Drizzt orra hegyét, mire a drow arrébb rándult, aztán hüvelyk- és mutatóujja közé csipentette a vércsíkot.

– Gyáva – ingerelte Entreri egyenes támadást színlelve, de közben oldalra kerülve.

Drizzt megfordult, hogy szemben maradjon vele. Egy csöppet sem vette fel a nevetséges inzultust.

– Most igyekezz, Drizzt Do'Urden – szólt közbe Jarlaxle, mire mindkét küzdőfél ránézett. –

Tudod, hogy véged, de nem okozna örömet a számodra megölni ezt az embert, aki oly sokat ártott neked és a barátaidnak?

– Mi vesztenivalód van? – kérdezte Entreri. – Meg nem ölhetlek, csak legyőzhetlek – így állapodtam meg a nővéreddel. Vierna biztosan nem lépne közbe, sőt, még élvezné is egy emberi élet kioltását.

Drizzt nem mozdult. Azt állítják, nincs vesztenivalója. Csak éppen azt nem értik, hogy Drizzt Do'Urden nem akkor harcol, ha nincs vesztenivalója, hanem akkor, ha valamit nyerhet, ha a helyzet szükségessé teszi a harcot.

– Kérlek, vedd elő a fegyvereidet! – mondta Jarlaxle. Nagy a híred, és szeretnélek harcolni látni, hogy megnézzem, valóban jobb vagy-e Zaknafeinnél.

Drizzt hiába igyekezett higgadt maradni, hiába ragaszkodott elveihez, mégis megrezzent apja említésére, aki Menzoberranzan legjobb fegyvermesterének hírében állott. Akarata ellenére kardot rántott. Csillám dühödt kék izzása hűen tükrözte azt a növekvő haragot, amit Drizzt Do'Urden most már nem tudott teljesen elfojtani.

Entreri hirtelen támadott, és Drizzt harcos ösztönből válaszolt. Szablyái összecsendültek a karddal és a törrel, háritottak minden támadást. Drizzt ösztönösen vette át a kezdeményezést is, körözni kezdett, és pengéi minden alkalommal más szögéből, más magasságból csaptak le ellenfelére.

Entrerit megrázták a szokatlan támadássorozat, és nem egy háritást elhibázott, de gyorsasága megmentette. – Mindig meglep – morogta komoran a bérgyilkos, és féltékenyen összerezszent, amikor meghallotta a teremben tartózkodó drow elfek helyeslő sóhajait és megjegyzéseit.

Drizzt megpördült, és pontosan a bérgyilkossal szemben állt meg, készenlétben tartott szablyákkal.

– Látványos, de nem sokra mész vele – kiáltotta Entreri, és előrevetette magát, alacsonyan tartott karddal és magasán döfő törrel. Drizzt elfordult, egyik szablyája a kardot csapta félre, a másik pedig olyan akadályt állított, amin a tör nem tudott átjutni, ha csak nem emelkedik veszedelmesen magasra.

Entreri törforgató keze teljes kört írt le – Drizzt észrevette, hogy a bérgyilkos fogást váltott a fegyveren – míg a kardja erre–arra döfködött, hogy lekösse Drizzt figyelmét.

A bérgyilkos törös keze, ahogy az előre látható volt, leereszkedett az egyik oldalon, és elszabadult. Csillám úgy ütötte el a repülő tört, mint egy kalapács. A fegyver átrepült a termen.

– Ügyes! – gratulált Jarlaxle, és Entreri is őszinte elismeréssel bólintott. Most már csak egy puszta karddal a bérgyilkos óvatosabban mozgott, és kimérten döfött.

Alaposan meglepődött, amikor Drizzt nem háritott, és nem egy, de két alkalommal is elment a szűrő fegyver a szablyák védelme mellett. A kard mindkétszer visszahúzódott, és nem vágott bele a védtelen ellenfélbe. Entreri aztán újra támadott, újabb egyenes szúrást színlelt, de aztán félrerántotta a fegyverét.

Drizzt ott állt védtelenül, egyetlen vágással el lehetett volna találni a nyakát vagy a vállát. Drizzt mindentudó mosolya mégis megállította. Entreri elfordította a kardját, és a lapos felével csapott a sötét vállára.

Drizzt mindkétszer fölékerekedett, most pedig a tehetetlenség színlelésével rontotta el a bérgyilkos harcát.

Entreri legszívesebben felordított volna tiltakozásul, hogy bevonja a harcba a drow elfeket, de aztán úgy döntött, hogy ez a küzdelem túl személyes, ezt maguk között kell elintézniük, nem Vierna vagy Jarlaxle bevonásával.

– Megvagy – ingerkedett törpe nyelven, hogy a körben álló drow-k – persze Drizzt kivételével – ne értsék.

– Akkor abba is hagyhatjuk – felelte Drizzt nyugodtan a felszíni közös nyelven, pedig tökéletesen beszélt törpéül is. Nem adta meg azt az elégtételt Entrerinek, hogy személyes szintre vigye a dolgot. Azt akarta, hogy a harc nyílt, közérdekű esemény maradjon.

– Jobban kellett volna harcolnod – vágott vissza Entreri, a közös nyelven. – Legalább a félszerzet barátodért, ha magadért nem is. Ha megölsz, Regis szabad lesz, de ha én elmegyek innen... – Hagyta a fenyegetést a levegőben lógni, de a hatás szertefoszlott, amikor Drizzt hangos kacajra fakadt.

– Regis halott – következtetett a drow. – Vagy az lesz, függetlenül a harc kimenetelétől.

– Nem... – kezdte Entreri.

– De igen – vágott közbe Drizzt. – Jobban ismerlek annál, minthogy elhiggyem az állandó hazugságaidat. Túlságosan elvakított a dühöd. Nem számítottál minden eshetőségre.

Entreri megint támadott, könnyedén, feltűnő mozdulatok nélkül, hogy a drow elfek ne figyeljenek fel a folytatódó vitára.

– Halott – mondta Drizzt félig kérdezve.

– Mit nem gondolsz? – acsarogta Entreri, nyilvánvalóvá téve a választ.

Drizzt érzékelte, hogy ellensége taktikát változtatott: fel akarja dühíteni, azt akarja, hogy haragból harcoljon.

Ezért közönyös maradt, néhány lusta támadással próbálkozott csupán, amelyeket Entreri könnyedén hárított – és amelyek ellen pusztító ellenrohamot intézhetett volna, ha akar.

Vierna és Jarlaxle suttogóra fogták a hangjukat, és Drizzt; aki úgy vélte, hogy már kezdi untatni őket a párbaj, erőteljesebb stílusra váltott, bár továbbra is kimért és hatástalan csapásokkal. Entreri haloványan, de határozottan bólintott, mutatva, hogy érti. A játék a maga néma, mély áramaival és sajátos üzenet váltással kezdett személyessé válni, és Drizzt Entrerihez hasonlóan – nem akarta, hogy Vierna közbeavatkozzék.

– Kiélvezheted majd a győzelmedet – mondta Entreri, rá nem jellemző stílusban, nyitó mondatként.

– Nem lesz belőle semmi hasznom – felelte Drizzt, és a bérgyilkos most már számított erre a válaszra. Entreri akarta ezt a harcot, és még inkább győzni akart azért, mert a drow-t látszólag nem érdekelte a dolog. Drizzt azonban tisztában volt vele, hogy Entreri nem ostoba, és bár képességeik hasonlóak voltak, indítékaik elválasztották őket egymástól. Ellenfele teljes szívével harcolt volna Drizzt ellen, csak hogy bebizonyítson valamit, Drizzt viszont úgy érezte, hogy nincs semmi bizonyítani valója, főleg a bérgyilkos előtt nem.

Drizzt sorozatos hibázása a harcban nem színlelés volt, amit Entreri számon kérhetett volna. Valójában veszíteni akart, mert jobban esett neki, hogy nem adja meg Entrerinek a becsületes győzelem örömét.

És most, hogy a terve kiderült, a bérgyilkost nem igazán lepte meg az események ilyen fordulata.

– Ez az utolsó esélyed – mondta Entreri. – Itt a mi útjaink elválnak. Én kimegyek a túlsó ajtón, a drow-k pedig visszamennek, "le" a maguk sötét világába.

Drizzt bíbor szeme egy pillanatra a fölkére vetült, és mozdulata elárulta Entrerinek, hogy a drow nem figyelmét nem kerülte el a "le" szócskára helyezett hangsúly, ami a lefuggönyözött aknára utalt.

Entreri hirtelen elvetődött, miután elég közel sikerült araszolnia elrepült töréhez. Ez merész manőver volt, és megint csak áruló mozdulat az ellenfél felé, mert Drizzt nyilvánvaló kelletlensége mellett Entrerinek nem kellett volna vállalnia a fegyver visszaszerzésével járó kockázatot.

– Adhatok új nevet a macskádnak? – kérdezte Entreri, és egy csípőmozdulattal az övének függő zsebre irányította a figyelmet, aminek a tetején világosan látszott a szobrocska.

A bérgyilkos gyors, kemény négyecsapásos támadással rontott előre. Ha igazán igyekszik, bármelyik szúrással eltalálhatta volna Drizztet.

– Gyere csak – mondta Entreri hangosan. – Ennél sokkal többre vagy képes! Túl sokszor láttam, mit tudsz – épp ezekben az alagutakban. Nem hiszem el, hogy ilyen könnyen le lehet téged győzni!

Drizzt először meglepődött, hogy Entreri ilyen nyilvánvalóan feltárja mindenki előtt privát közlendőiket, de Vierna és a többiek ekkorra már nyilván rájöttek, hogy fajtársuk nem küzd teljes szívvél. Mégis különösnek tűnt ez a megjegyzés amíg Drizzt meg nem értette a rejtett tartalmat, a bérgyilkos csaliját. Entreri az itteni alagutakban vívott harcról beszélt, pedig ezt a harcot nem egymás ellen vívták. Itt történt meg az a különös eset, hogy Drizzt Do'Urden és Artemis Entreri nem egymással szemben küzdött, hanem egymás mellett, váll váll mellett, azért, hogy életben maradjanak a közös ellenséggel szemben.

Vajon most is ez a helyzet? Entreri annyira akarná a becsületes harcot Drizzt ellen, hogy felajánlja Vierna és bandája eltávolítását? Ha ez a helyzet, és győznek, akkor a rákövetkező harcban Drizzt és Entreri közül a drow-nak már lesz mit nyernie, lesz miért küzdenie. Ha Entrerivel együtt sikerül győznie, vagy elmenekülnie, akkor kettejük későbbi párbajában Drizzt szeme előtt már a szabadság

lebeghet, aminek csak Artemis Entreri az akadály.

– Tempus! – A kiáltás mindkét felet kizökkentette elmélkedéseiből, és azonnali cselekvésre készítette őket.

Tökéletes harmóniában mozdultak. Drizzt suhintott a szablyájával, Entreri nem védekezett. Hátraesett, és úgy fordult, hogy szabadon maradjon az övében lévő zseb. Csillám felhasította a zsebet, és a mágikus szobrocska a földre gurult.

Az ajtó – ugyanaz, amin ők is bejöttek – szilánkjaira robbant a nekirepülő Égisz–agyar súlyától. Az ajtónálló drow is a földre hanyatlott.

Drizztnek az első ösztöne azt súgta, hogy menjen az ajtóhoz, és próbáljon csatlakozni barátaihoz, de látta, hogy a kavargó drow elfek miatt ez nem lehetséges. A másik ajtó sem kecsegtetett sok reménnyel, mert kitárult, és a drider Dinin vezetésével egy csapat drow rohant be a terembe.

Mágikus fény villant fel; nyögések hallatszottak mindenfelől. Ezüstcsíkot húzó nyílvessző röppent be a szétvert ajtón, és épp a szerencsétlen, feltápáskodó ajtónállót kapta el. Hátradobta a szemközti falhoz, és oda is szegezte.

– Guenhwyvar!

Drizzt nem várhatta meg, hogy lássa a párducot valóban megjelenni; egyáltalán nem várhatott. A fülkéhez ugrott. A magányos őr meglepett védekezéssel kapta maga elé fegyvereit.

Vierna felkiáltott; Drizzt érezte, hogy egy tör akad ledőlni köpenyébe, és ott lóg alig egy ujjnyira a derekától. Egyenesen előre vetette magát, de az utolsó pillanatban úgy rántotta meg a vállát, mintha oldalra akarna elugrani.

A drow őr vele együtt ugrott, de Drizzt már fel is egyenesedett, és szablyái nyakmagasságban kereszteződtek.

A drow strázsa nem tudta elég gyorsan felkapni a fegyvereit ahhoz, hogy hárítsa a villámszerű támadást, és a lendületét sem tudta visszavenni, hogy kitérjen a veszedelem elől.

Drizzt pengeéles szablyái keresztezték a torkát.

Drizzt megrándult, összehúzta kardjait, és fejjel előre a függöny felé vetődött. Remélte, hogy tényleg nyílás van mögötte, és csúszda, nem pedig függőleges akna.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

AKIK ALULMARADTAK

Thibbledorf Pwent végigrohant egy oldaljáraton, párhuzamosan, húszlábnyi távolságban attól az alagúttól, ahol elvált a társaitól, hogy bölcs oldalsó fedező manőverbe kezdjen. Hallotta a kalapáccsal bevert ajtó reccsenését, Catti-brie nyilainak süvítését, és a kiáltásokat, néha egy–egy mordulást is. Átkozta balszerencsáját, amiért kimaradt a mulatságból.

Fáklyáját előretartva a harci tomboló mohón fordult be egy bal kanyarba, hogy még a csata vége előtt csatlakozhasson a többiekhez. De megtorpant, mert egy különös alakot pillantott meg, aki láthatóan épp úgy meglepődött, mint ő.

– Hé, te – kérdezte a harci tomboló. – Te vagy Bruenor kedvenc drow-ja?

Pwent látta, hogy a karcsú drow kéz felemelkedik, és hallotta a nyílpuska kattanását. A lövedék áthatolt Pwent páncéljának egyik részén, és megsebesítette a törpe vállát.

– Úgy tűnik, nem – ordított fel boldogan Pwent, és fáklyáját elhajítva vad rohamra indult. Lehajította a fejét, előreszegezte sisaktüskéjét, a sötételf pedig, aki meglepődni látszott a törpe támadásán, nagy nehezen előszedte kardját.

Pwent, aki látni nem nagyon látott, de számított a védekezésre, ide-oda kapkodta a fejét, ahogy közeledett, hogy félrecsapja a kardot. Aztán anélkül, hogy lelassult volna, felegyenesedve ellenfelére vetette magát, és kegyetlenül nekirohant.

A falnak ütődtek. A drow még állt, Pwent pedig ott csüggött rajta. A sötételf nem tudta, mit kezdjen ezzel a szokatlan, ölelő harcmodorral.

Valahogy kiszabadította a kardját, míg Pwent egyszerűen rázni kezdte, tarajos páncélja vonalakat vésett a drow mellkasába. Az elf vadul hányta–vetette magát, de ezzel csak a törpe támadását segítette. Pwent is kiszabadította az egyik karját, és vadul csapkodni kezdett, lyukakat ütve a sima, ébenszínű bőrbe. A törpe térdel, könyökkel is küzdött, orrbavágta és oldalba vert a drow-t.

– Hrrrr! – mordult fel Pwent, és csapkodott tovább. Megérezte ellenfele kiömlő vérének melegét, és ez az érzés csak még jobban hajtotta őt, a harci tombolók legvadabbikát.

– Hrrrr!

A drow összerogyott, Pwent pedig tovább rángatózva esett rá. Néhány pillanat múlva áldozata nem mozdult többé, de Pwent nem dőlt be az előnyének.

– Alattomos elf népség! – dörögte, és homlokával a sötételf arcába fejtelt.

A harci tomboló éles páncélja és tüskés izületei segítségével szó szerint szétcincálta a szerencsétlen drow-t.

Egy idő után aztán abbahagyta, felállt, és otthagya a tetemet a fal mellett. Fájdalmat érzett a hátában, és rájött, hogy a drow nem egyszer megszúrhatta a kardjával. De aggasztóbb volt a karjában terjedő zsibbadás, ami a nyílpuskatalálat következménye volt. Pwentben megint feltámadt a düh; leszegte tüskés fejét, és egy rohammal felnyársalta halott ellenfelét.

Amikor visszahátrált, a halott elterült a padlón, és meleg vér terjengett a szétmarcangolt test alatt.

– Remélem, nem te voltál Bruenor kedvenc drow-ja mondta a tomboló, mikor rádöbbsz, hogy tévedhetett is. De most már úgyis mindegy.

Cobble, aki mágia segítségével csapdákat kutatott elől, ösztönösen összerezszent, amikor egy újabb nyílvevő suhant el a válla fölött ezüstös csíkkal a fényesen kivilágított terem felé. A törpe pap visszakényszerítette magát a munkájához. Szeretett volna gyorsan végezni, hogy csatlakozhasson Bruenorék rohamához.

Nyílpuskalövedék fúródott a lábába, de a pap nem túlságosan aggódott a csípős mérég miatt, mert olyan varázst bűvölt magára, ami lassította a mérég hatását. Lődözzenek csak rá a sötételfek; Cobble még óráig nem alszik el.

Teljesen átfésülte a folyosót, és nem talált egyetlen csapdát sem. Visszakiáltott a többieknek, akik már türelmetlenkedtek, és el is indultak feléje. De mikor a pap megint előrefodult, a teremből kiszűrődő halvány fénynél valami fureszt vett észre a padlón: fémforgácsot.

– Vas? – suttogta. Ösztönösen a zsebe felé kapott, ami tele volt bűvös kavicsbombákkal, és védekezően lekuporodott, miközben kezével intett a többieknek, hogy maradjanak hátra.

Amikor a szeme hozzászokott a homályhoz, női drow hangot hallott kántálni, varázsszavakat mondott.

A törpe szeme kitágult a rémülettől. Hátrafordult, és ordítva figyelmeztette társait, hogy fussanak, meneküljenek. Ő is futni próbált; csizmája szinte csúszott a sima kövön, ahogy apró lába mozogni kezdtek.

A varázslatot kántáló női hang éles crescendóba csapott. A fémforgácsból egyszeriben tömör vasfal lett, ami támasz híján a szerencsétlen Cobble-ra dőlt.

Hatalmas léglökés következett, ahogy a tonnányi vas a kőpadlóra csattant. Vércseppek vágódtak a három megkövült társ arcába. Száznyi apró robbanás hallatszott tompán a ledőlt vasfal alól.

– Cobble – lehelte tehetetlenül Catti-brie.

A távoli terem mágikus fénye kialudt. Sötét gömb jelent meg hirtelen az ajtaja előtt, és elállta a folyosó végét. Az első előtt egy másik sötétséggömb támadt, aztán az előtt is egy, eltakarva a vasfalon túli részt.

– Rohamra! – ordította a hátulról váratlanul befutó Thibbledorf Pwent, és elviharzott dermedten álló bajtársai mellett.

Ekkor egy újabb fekete gömb jelent meg éppen a tomboló előtt; Pwent megtorpant. Egyik kézi nyílpuska a másik után kattant a sötétségben, és szúrós kis lövedékek kezdtek röpködni.

– Vissza! – bödült el Bruenor Catti-brie nyilazott, Pwent pedig, akit tucatnyi találat ért, kezdett elalélni. Wulfgar a sisaktüskéjénél fogva megragadta, és vonszolni kezdte a rőt szakállú törpe után.

– Drizzt – jajdult fel halkán Catti-brie. Fél térdre ereszkedett, ismét kilőtt egy vesszőt, aztán még egyet, és remélte, hogy barátja nem épp errefelé menekül ki a teremből.

Egy méregtől csöpögő lövedék koppant az íján, és pattant le ártalmatlanul.

Nem maradhatott tovább.

Még egyet lőtt, aztán megfordult, és futásnak eredt apja és a többiek után, el a barátjától, akinek a megmentésére jött.

Drizzt több tucat lábnnyit zuhant, neki-nekiütődött az akna oldalának, aztán kanyargó, meredek lejtőre került. Szorosan markolta a szablyáit. Attól félt a legjobban, hogy valamelyiket elengedi, és aztán a kard a hánykolódásban őt magát szeli ketté.

Egy teljes hurkot írt le, és egy szaltóval sikerült maga elé húznia a lábát, de hirtelen megfordította a következő függőlegesen zuhanó szakasz. A becsapódásnál majdnem eszméletét

Alighogy összeszedte magát annyira, hogy ismét megforduljon, az akna rézsútosan egy alacsonyabb járatba torkolt.

Drizzt kirepült, de volt annyi lélekjelenléte, hogy oldalra eldobja mindkét szablyáját, nehogy megsérüljön.

Kemény csattanással érkezett a földre, továbbgurult, aztán a hátával egy kiálló kőnek ütközött.

Drizzt Do'Urden mozdulatlanul feküdt.

Nem törődött a fájdalommal – ami gyorsan zsibbadássá változott – a lábában, nem vizsgálta a rázós utazás okozta sebeket.

Még csak Entrerire sem gondolt, és ebben a rettenetes pillanatban egy gondolat még a barátai iránti aggodalmát is elnyomta.

Megszegte a fogadalmát.

Amikor az ifjú Drizzt elhagyta Menzoberranzant, miután megölte Masoj Hun'ettet, sötételf fajtársát, megfogadta, hogy soha többet nem öl drow-t. Ehhez tartotta is magát – még akkor is, amikor a családja utána eredt Mélysötét vadonjába, de még akkor is, amikor a nővérével csatázott. Zaknafein halála akkor még élénken élt az emlékezetében, és nem volt más vágya, mint megölni Brizát. Félőrlten bár a fájdalmas gyásztól és a könyörtelen vadonban eltöltött évektől; Driztnek mégis sikerült betartania a fogadalmát.

De most nem. Kétség nem férhetett hozzá, hogy megölte azt az őrt az akna bejáratánál; szablyái finom, tökéletes X-et rajzoltak a drow torkára.

Ez azonban védekezés volt – emlékeztette magát Drizt –, szükséges lépés, ha meg akart

szabadulni Vierna bandájától. Nem ő kezdeményezte az erőszakot, nem ő akarta a harcot. Nem lehet hibáztatni semmiféle olyan tettért, ami ahhoz szükséges, hogy elmeneküljön nővére igazságtalan ítélőszéke elől, és segítsen a barátainak ilyen hatalmas ellenfelekkel szemben.

Drizztet a józan ész alapján semmiképp nem lehetett hibáztatni, de ahogy ott feküdt, és zsibbadt lábaiba lassan visszatért az érzés, lelkiismerete nem tudta túltenni magát a dolog egyszerű igazságán.

Megszegte a fogadalmát.

Bruenor vakon vezette őket a zezugos folyosókban, mögötte Wulfgar vonszolta a hortyogó Pwentet (és viselte a tarajos páncél okozta horzsolásokat). Catti-brie ott ment mellette, és valahányszor az üldözők nagyon közeledni látszottak, megállt, és hátraküldött egy–egy nyilat.

A csarnokok hamarosan elcsendesedtek, csak a saját zajuk hallatszott – úgy érezték, mintha túlságosan is nagy csend lenne. Tudták, milyen zajtalanul tud mozogni Drizzt, tudták, hogy a hangtalan lopózás a sötételfek erőssége.

De hová meneküljenek? Azt is alig látták, hol vannak ebben a kevésbé ismert részben, és meg kellett volna állniuk ahhoz, hogy megtanácskozzák, miként juthatnának vissza az ismert területekre.

Végül Bruenor egy kisebb oldaljára bukkan, ami háromfelé ágazott, és az ágak is tovább oszlottak egy kicsivel beljebb. Mindenféle előzetes terv híján a törpe ötletszerűen bevezette őket ide, először bal felé fordult, aztán jobbra, és hamarosan egy kis, goblin vájta helyiségbe jutottak, ahol egy nagy kögerenda volt épp az alacsony bejárat után. Amint mindnyájan bent voltak, Wulfgar nekítámasztotta a gerendát az ajtónak, és nekidőlt.

– Drow-k! – suttogta Catti-brie, mint aki maga sem akarja elhinni. – Hogyan kerültek Mithrill Csarnokba?

– Az nem kérdés, hogy hogyan – mondta Bruenor csendesen. – Hanem miért? Mit keres az elf fajtája az alagútjaiban?

– Tényleg, mit? – folytatta a király komoran. A lányára, imádott Catti-Brie-jére nézett, aztán Wulfgarra, akiből részben ő faragott ilyen remek embert. A tekintetében őszinte aggodalom látszott. – Mibe csöppentünk bele?

Catti-brie nem tudott felelni neki. Sok szörnyeteget győztek le együtt, és hihetetlen akadályokat, de itt most sötételfekkel álltak szemben, veszedelmes, gonosz, hírhedt drow-kal, akik ráadásul a markukban tartják Drizztet, ha egyáltalán él még. Hirtelen és nagy erővel csaptak le, hogy megmentsék barátjukat, és sikerült is meglepniük a sötételfeket. De egyszerűen alulmaradtak, és visszavonulásra kényszerültek úgy, hogy mindössze egyetlen futó pillantást vethettek valamire, ami vagy a barátjuk volt, vagy nem.

Catti-brie Wulfgarra nézett támogatásért, de a barbár épp olyan tehetetlenül meredt rá, mint Bruenor.

A lány elfordította a fejét. Sem ideje, sem kedve nem volt, hogy kioktassa az őt védelmező barbárt. Tudta, hogy Wulfgar továbbra is jobban aggódik miatta, mint önmagáért ezért nem lehetett megróni – de Catti-brie, a harcos azt is tudta, hogy ha Wulfgar rá figyel, akkor nem az előttük leselkedő veszélyekre koncentrálna.

Ebben a helyzetben teher volt a barbár számára, nem mintha nem lett volna elég ügyes és képzett, hanem Wulfgar saját gyengesége következtében, azért, mert a barbár képtelen volt őt egyenlő szövetségesként elfogadni.

Pedig a sötételfek gyűrűjében nagyon nagy szükségük volt szövetségesekre.

Veleszületett lebegési képességét alkalmazva az üldöző drow leereszkedett az aknában. Azonnal észrevette a vastag köpenyben heverő alakot a folyosón.

Előrántotta nehéz husángját, és odasietett. Felkiáltott örömeiben, amikor eszébe jutott, milyen jutalmat fog kapni Drizzt elfogásáért. A husáng lecsapott, de furcsán, keményen koppant, amikor nekiütődött a Drizzt köpenyével leterített kódarabnak.

Az üldözött hangtalanul, mint a halál, leereszkedett leshelyéről az akna kijárata fölül, éppen ellenfele mögé.

A gonosz drow szeme elkerekedett, amikor rájött a cselre, aztán eszébe jutott az aknával szemben

heverő kő.

Drizzt első ösztöne azt diktálta, hogy a szablya markolatával sújtson le; a szíve azt parancsolta, hogy tartsa be fogadalmát, és ne vegyen el több drow életet. Egy jólirányzott ütéssel leterítheti ellenfelét, aztán megkötheti, és megfoszthatja fegyvereitől.

Ha Drizzt egyedül lett volna itt az alagutakban, ha egyszerűen csak arról van szó, hogy el kell menekülnie Vierna és Entreri elől, akkor követte volna irgalmas szíve parancsát. De törődnie kellett a barátaival is, akik nyilván most is azokkal küszködnek, akiket ő hátrahagyott. Nem kockáztathatja meg, hogy ez a katona magához térve ártson Bruenoréknak.

Csillám döfésre lendült, átszúrta a szerencsétlen harcos szívét, és elől a mellkasából bukkant ki, vérvörösre festve. Amikor visszahúzta a szablyáját, Drizzt Do'Urdennek újra véres lett a keze.

Megint veszélyben forgó barátaira gondolt, és összeszorította a fogát, elszántan – ha nem is biztosan – hogy lemossa magáról ezt a vért.

NEGYEDIK RÉSZ

MACSKA–EGÉR JÁTÉK

Milyen zűrzavar támadt bennem, amikor először szegtem meg ünnepélyes, elveimből fakadó fogadalmamat: azt, hogy soha többet nem ölök meg senkit a saját népemből. Fájdalom, a kudarc érzése öntött el, amikor láttam, milyen gonosz munkát végeztek a szablyáim.

De a bűntudat hamar elenyészett – nem mintha felmentettem volna magam bármiféle hiba alól, hanem azért, mert megértettem, hogy nem azzal követtem el a hibát, amikor megszegtem, hanem azzal, amikor megtettem ezt a fogadalmat. Amikor elhagytam a szülőföldemet, ártatlanságból mondtam ki ezeket a szavakat, az ifjúság naivitásával, és amikor kimondtam, komolyan is gondoltam. Most már tudom, hogy ez a fogadalom elrugaskodott a valóságtól, és ha úgy élem az életemet, hogy a számomra oly fontos eszméket védelmezem, akkor nem vonhatom ki magam az ehhez szükséges tettek alól sem, még ha történetesen sötételfek is az ellenfeleim.

Egyszerűen szólva a fogadalmam megtartása olyan helyzeteken múltott, amiket nem tudtam irányítani. Ha Menzoberranzan elhagyása után soha többé nem találkozom drow elffel harcban, sosem kellett volna megszegni a fogadalmam. De ettől még nem lettem volna tiszteletreméltóbb. A szerencsés körülmények nem azonosak a magasrólú elvekkel.

De amikor előállt az a helyzet, hogy sötételfek fenyegették a legjobb barátaimat, és harcot indítottak olyanok ellen, akik semmit sem ártottak nekik, hogyan tehettem volna meg jó lelkiismerettel, hogy ne vegyem elő a szablyáimat? Mit ért a fogadalmam Bruenor, Catti-brie és Wulfgar, vagy sok más ártatlan életével szemben? Ha utazásaim során véletlenül drow rajtaütést tapasztaltam volna a felszíni elfek vagy egy kis falu ellen, pontosan tudtam volna, hogy melyik oldalra kell állnom a harcban, hogy teljes erőmmel küzdjek a kegyetlen támadók ellen.

Nem kétséges, hogy akkor is fájó kudarcot éreztem volna, de hamarosan túltettem volna magam rajta, ahogy most.

Ezért nem is siratom már fogadalmam megszegését – bár fáj, mindig is fáj, hogy ölnöm kell. De azt sem bánom, hogy megtettem ezt a fogadalmat, mert ifjonti meggondolatlanságomnak ez a megfogalmazása nem okozott bajt. De ha megpróbáltam volna ragaszkodni hozzá, ha hamis büszkeségből visszatartottam volna a pengéimet, és ha tétlenségem ártatlanok kárához vezetett volna, akkor sokkal nagyobb, és sosem múló lett volna Drizzt Do'Urden fájdalma.

Van még egy dolog, amire rájöttem ezzel a kijelentéssel kapcsolatban, még egy igazság, ami, úgy hiszem, segít továbbmenni életem választott ösvényén. Azt mondtam, hogy soha többet ölök drow elfet. Amikor ezt kijelentettem, nem sokat tudtam a széles nagyvilág, a felszín és Mélysötét többi fajáról, szinte a létezésükről sem volt fogalmam. Sosem ölök drow-t, ezt mondtam, de mi a helyzet a svirfneblikkel, vagy a mélységi gnómmal? Ugye hogy ugye? Vagy a félszerzetekkel, elfekkel, törpékkel? És az emberekkel?

Sokszor volt alkalmam embert ölni, amikor Wulfgar népe előzőnlötte Tízvárost. Az ártatlanok védelme akkor harcot jelentett, sok esetben az agresszor emberek gyilkolását. Ezek a tettek azonban, bármilyen kellemetlenek is voltak, egyáltalán nem érintették ünnepélyes fogadalmamat, annak ellenére sem, hogy az emberek híre messze jobb, mint a sötételfeké.

Ezek után azt a kijelentést, hogy soha többet nem ölök drow-t, csak és kizárólag azért, mert az én fajtámba tartozik, most már helytelennek tartom. Ha egy élőlényt többre értékelnék egy másiknál csak azért, mert a bőre ugyanolyan színű, mint az enyém, megcsúfolnám a saját elveimet. Azoknak a hamis értékeknek, amik ebben a régi fogadalomban megtestesülnek, már nincs helye a világomban, a testi és kulturális változatosságnak ebben a világában. Éppen ezek a különbségek teszik izgalmassá az utazásaimat, ezek a különbségek adnak új színt és formát a szépség egyetemes fogalmának.

Ezért most új fogadalmat teszek, amit nyitott szemmel járva, számos tapasztalattal a hátam mögött dolgozom ki: nem emelem szablyámat, csak védelemre: elveim, életem és mások védelmére, akik magukat nem tudják megvédeni. Nem harcolok továbbá hamis próféták ügyéért, királyok kincséért, vagy sértett büszkeségem megbosszulásáért.

És azoknak az aranyat gyűjtő zsoldosoknak – legyenek akár vallásosak, akár hitetlenek – akik elrugaszkodottnak, gyakorlatiatlannak, sőt, nevetségesnek tartják fogadalmam, keresztezem a karomat a mellem előtt, és meggyőződéssel mondom: Én sokkal gazdagabb vagyok!

– Drizzt Do'Urden

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A JÁTÉK A LÉNYEG

Csend! – jelezték Vierna ujjai folyamatosan a drow-k néma kézjelével.

Két kézi nyílpuska kattant, amikor húrjaik készenlétbe feszültek. A drow lövések lekuporodva figyelték a betört ajtót.

Mögülük, a kis kamrából halk szisszenés hallatszott, amikor egy mágikus nyílvevő szertefoszlott, és eleresztette falhoz szegezett drow áldozatát. Dinin, a drider ellépett az elesett drow-tól, kemény lábai kopogtak a kövön.

“Csend!” – Jarlaxle a szétvert ajtó széléhez kúszott, és befülett az áthatolhatatlan sötétség gömbbe. Halk suhogást hallott, mire tört rántott, és jelzett a nyílpuskásoknak, hogy álljanak készen.

Jarlaxle aztán leintette őket, amikor egy alak: a saját felderítője bukkant ki a sötétből, és lépett be a terembe.

– Elmentek – mondta, amikor Vierna odasietett a zsoldosvezérhez. – Kevesen vannak, és most még jobban megfogyatkoztak, hogy az egyik szétlapult a te csodálatos falad alatt – Az ör és Jarlaxle egyaránt tiszteletteljesen hajoltak meg Vierna felé, aki gonosz mosollyal fogadta a katasztrófa hírért.

– Mi van Iftuuval? – kérdezte Jarlaxle. Arra az örré gondolt, akit azon a folyosón hagytak, ahol a csetepaté elkezdődött.

– Meghalt – felelte a felderítő. – Széttépték.

Vierna Entreri felé perdült. – Mit tudsz az ellenfeleinkről? – kérdezte.

A bérnyilkos veszedelmes pillantást vetett Viernára, és eszébe jutottak Drizzt figyelmeztetései a fajtájával kapcsolatban. – Wulfgar, az a nagy ember dobta a kalapácsot, ami betörte az ajtót – felelte Entreri magabiztosan. Aztán a két gyorsan hűlő foltra nézett a padlón. – Ezt a kettőt Catti-brie ölte meg, ő is ember, méghozzá nő.

Vierna Jarlaxle felderítőjéhez fordult, és lefordította neki drow nyelvre azt, amit Entreri mondott. – Nem került valamelyikük a fal alá? – kérdezte a papnő.

– Csak egy törpe volt alatta – felelte a drow örszem. Entreri felismerte a szakállas nép drow elnevezését. Bruenor? – kérdezte. Arra gondolt, hogy talán örökre elpusztították Mithrill Csarnok uralkodóját.

– Bruenor? – visszahangozta Vierna. Nem értette a dolgot. – A Harcpöröly klán feje – magyarázta Entreri. – Kérdezd csak meg őt – mutatott a felderítőre, és megdörzsölte borotvált állát, mintha szakálla lenne. – Vörös?

Vierna fordított, aztán visszanézett, és a fejét rázta. – Sötét volt, nem tudja.

Entreri átkozta magát, amiért ilyen ostoba volt. Egyszerűen nem tudott még hozzászokni ehhez a hőlátáshoz, az elmosódott alakokhoz, és a hő, nem pedig a visszavert fény szerinti színekhez.

– Elmentek, többet nem kell törődni velük – mondta Vierna.

– Futni hagynád őket, miután hármat megöltek a katonáid közül? – ellenkezett Entreri, látva, hová vezethet ez az érvelés – és ez nem nagyon tetszett neki.

– Négyen haltak meg – helyesbített Vierna, és Entreri tekintetét követve észrevette Drizzt áldozatát az akna mellett.

– Ak'hafta az öcséd után ment – vetette közbe gyorsan Jarlaxle.

– Akkor öt halott van – felelte Vierna sötéten. – De az öcsém alattunk van, és át kell mennie rajtunk ahhoz, hogy csatlakozzon a barátaihoz.

Anyanyelvén beszélt tovább a másik drow-hoz, és Entreri, bár nem beszélte a drow nyelvet, annyit ki tudott venni, hogy Vierna Drizzt üldözését szervezi lefelé az aknába.

– Mi lesz a megállapodásunkkal? – vágott közbe.

Vierna válasza lényegre törő volt. – Megkaptad a harcod, és most szabadon elmehetsz, ahogy megbeszéltük.

Entreri úgy tett, mintha kielégítené a válasz; elég esze volt ahhoz, hogy tudja: ha kimutatja haragját, könnyen ő is a padlón hűlő alakok mellé kerülhet. Mégsem szándékozott ilyen könnyen feladni. Körülnézett, hogy kitaláljon valamit a láthatóan lezárt megállapodás megváltoztatására.

Entreri eddig tökéletesen tervezte meg a dolgokat, kivéve, hogy a nagy zűrzavarban nem tudott bejutni az aknába Drizzt után. Ott lent magukban lett volna idejük egyszer s mindenkorra lerendezni a dolgukat, most azonban a zavartalan párharc lehetősége nagyon távolinak tűnt, és minden másodperccel messzebbre sodródott.

A ravasz bérgyilkos azonban volt már ennél rosszabb helyzetben is – csak éppen, emlékeztette magát, most sötét elfekkel, az intrika mestereivel áll szemben.

– Psssszt! – sziszegte Bruenor Wulfgarnak és Catti-brienek, pedig Thibbledorf Pwent – aki mélyen aludt, és úgy horkolt, ahogy csak egy törpe tud – elég zajt csapott. – Mintha hallottam volna valamit!

Wulfgar a fal felé fordította a tomboló sisaktüskéjét, egyik kezével felnyomta a törpe állát, hogy befogja a száját, a másikkal pedig az orrát csippentette össze. Pwent orcája néhányszor furcsán felfúvódott, és különös, sípoló hang hallatszott. Wulfgar és Catti-brie összenéztek; Wulfgar még meg is nézte, hogy a különös törpe nem a fülén keresztül hortyog-e.

Bruenor összerezte a hirtelen hangra, de nem fordult hátra, hogy megszidja a többieket. A folyosóból megint halk, suhogó hang hallatszott alig észrevehetően, aztán megint, közelebből. Bruenor tudta, hogy hamarosan rájuk találnak; hogyan menekülhetnének, amikor Wulfgarnak és Catti-Brie-nek is fáklyafény kell ahhoz, hogy kiigazodjanak az alagutakban?

Újabb zaj hallatszott, éppen az ajtó elől.

– Gyere elő, te hegyes fülű orkcimbora! – ordította a tehetetlen, ijedt törpe király, és kiugrott a nyíláson a kőgerenda, mellett, amivel Wulfgar elbarikádozta az ajtót. A törpe a feje fölé emelte fejszéjét.

Meg is pillantott egy sötét alakot, épp ahogy várta, és megpróbált lecsapni rá, de figura túl gyors volt, és szinte zajtalanul ugrott be az ajtón.

– Micsoda? – vakkantotta a döbrent törpe még mindig magasra emelt fejszével, és megpördült.

– Guenhwyvar! – hallotta Catti-brie hangját a nyílás mögül.

Épp akkor csörtetett be a kamrába, amikor a hatalmas párduc kinyitotta a száját, és egy értékes szobrocskát pottyantott a földre – egy szerencsétlen sötételf ébenszín kezével együtt, aki éppen a figuráért nyúlt, amikor Guenhwyvar elmarta tőle.

Catti-brie undorral rúgta arrébb a tehetetlen kezét.

– Átkozottul ügyes ez a macska – ismerte el Bruenor, és valóban megkönnyebbült, hogy ilyen erős új szövetségesre tettek szert.

Guenhwyvar válaszul felmordult, és hangja több yardnyira visszhangzott minden irányba. Pwent felnyitotta álmos szemét, és igencsak nagyot nézett, amikor megpillantotta a háromszáz kilós párducot, alig háromlábnyira magától!

A vad tombolóban felébredt a harci láz. Egyszerre tizenhat szót hadart el, és küszködve próbált lábra állni (közben szerencsétlenül sípcsonton rúgta magát, és vérezni kezdett). Már majdnem ott volt a párducnál, amikor Guenhwyvar felismerte a szándékát, és visszahúzott körmű mancsával arcon legyintette Pwentet.

A törpe sisakja hatalmasat csendült, amikor visszapattant a falról, és úgy érezte, hogy jól esne még egy kis szundikálás. De harci tomboló volt, és úgy vélte, hogy itt most nagy harc van kilátásban. Egy nagy flaskát varázsolt elő a köpenye alól, jóízűen húzott belőle, aztán cuppogva megrázta a fejét. Mintha új életre kelt volna, úgy vetette meg a lábát, hogy rohamra induljon.

Wulfgar elkapta a tüskéjénél fogva, és lerántotta a földre. Pwent tömzsi lábai tehetetlenül rugdalóztak.

– Mire készülsz? – viczorogta a tomboló, de még neki is inába szállt a bátorsága, amikor Guenhwyvar morogva, hátracsapott füllel, kimeresztett körmökkel nézett rá.

– A párduc a barátunk – magyarázta Wulfgar.

– Ki a...ki ez az...átkozott macska? – dadogta Pwent. – Átkozottul jó macska – helyesbített Bruenor, véget vetve a vitának. Visszament leshelyére, és örült, hogy Guenhwyvar ott van mellette, mert tudta, hogy mindenre szükségük lesz, amit az állat nyújthat, de talán még annál is többre

Entreri egy sebesült drow-t vett észre a falnak támasztva. Ketten ápolták, és a vastag kötéseket

máris melegen átáztatta a vér. Láta, hogy a sebesült egyike azoknak a drow-knak, akik a szobrocskáért nyúltak nem sokkal azután, hogy Drizzt hívta a macskát. Guenhwyvar gondolata egy új tervet juttatott a bérnyilkos eszébe.

– Drizzt barátai üldözni fognak, akár le az aknába is – jegyezte meg Entreri sötéten, megint félbeszakítva Viernát.

A papnő feléje fordult. Láthatóan aggasztotta Entreri érvelése – ahogy a zsoldost is, aki mellette állt.

– Ne becsüld alá őket – folytatta Entreri. – Én ismerem őket, és hűségesebbek, mint bárki a sötételfek világában – talán csak a papnőket kivéve a Pókkirálynő felé – tette hozzá hízelgésül, mert nem akarta, hogy a bőrét trófeaként elnyúzzák róla. – Te most azt tervezed, hogy az öcséd után mész, de ha el is kapod, és villámsebesen Menzoberranzan felé indulsz vele, a barátai akkor is utánad erednek.

– Alig páran vannak – vélte Vierna.

– De sokkal többen jönnek vissza, főleg ha az a törpe a fal alatt Harcpöröly Bruenor volt – vágott vissza Entreri.

Vierna a zsoldos felé fordult, hogy mit szól Entreri véleményéhez, de a ravasz sötételf csak a vállát vonogatta, és tehetetlenül csóválta a fejét.

– Jobban felszerelve és felfegyverkezve jönnek vissza – folytatta Entreri, egyre jobban lendületre kapva. – Talán varázslókat is hoznak magukkal. Meg azt a rettentő íjat.... – pillantott az egyik holttestre – ...és a barbár hatalmas harci kalapácsát.

– Nagyon sok itt az alagút – mondta Vierna, látszólag elutasítva az ember érveit. – Nem tudnak követni minket – Elfordult, mintha megunt volna a vitát, és tovább csiszolgatta eredeti tervét.

– Velük van a párduc is! – mordult rá Entreri. – A párduc, aki az öcséd legeslegjobb barátja. Guenhwyvar egész az Abyssig üldözne, ha nálad lenne Drizzt.

Vierna megint aggodalmasan pillantott Jarlaxle-ra. – És te mit mondasz? – kérdezte a zsoldost.

Jarlaxle megdörgölte hegyes állát. – A párducot jól ismerték a felderítő csapatok, amikor az öcséd még a városban élt – vallotta be. – A mi csapatunk nem nagy – és most még meg is fogyatkozott.

Vierna éles mozdulattal a mestergyilkos felé fordult. – Te, aki, úgy tűnik, olyan jól ismered őket – mondta nem kevés gúnnyal – te mit tanácsolsz?

– Menj a menekülő csapat után – felelte Entreri, és a bezúzott ajtó mögött sötétlő alagútba mutatott. – Kapd el, és öld meg őket, mielőtt visszajutnának a törpék közé, és erősítést hoznának. Az öcsédet majd én megkeresem.

Vierna gyanakodva méregette, olyan pillantással, ami csöppet sem tetszett Entrerinek.

– De hisz jár nekem egy harc Drizzt ellen – mondta Entreri, hogy némileg hihetővé tegye javaslatát.

– Amikor majd újra összehaláloztunk – tette hozzá Vierna

– Ez természetes – hajolt meg mélyen a férfi, és az akna felé indult.

– De nem mész egyedül – mondta Vierna. Jarlaxle-ra pillantott, és intett két harcosnak, hogy kísérjék a bérnyilkost.

– Én egyedül dolgozom – erősködött Entreri.

– Egyedül halsz meg – helyesbített Vierna. – Úgy értem, ha találkozol az öcsémmel – tette hozzá lágyabb, incselkedő hangon, de szövetségese jól tudta, hogy a papnő döntésének semmi köze az öccséhez.

Mindazonáltal nem látta értelmét a további vitának, és intett az egyik sötételfnek, hogy menjen előre.

A bérnyilkos úgy gondolta, hogy ha egy lebegő drow megy alatta, akkor neki is kényelmesebb lesz a veszedelmes út.

Az első drow bukkant ki először az alsó folyosóra, aztán fürgén Entreri, majd lassabban a másik drow. Az első sötét elf látható zavarban csóválta a fejét, és kissé belerúgott a fekvő testbe, de Entreri, aki már jobban ismerte Drizzt trükkjeit, félretolta kísérőjét, és kardjával lesújtott a nyilvánvalóan élettelen testre. Aztán óvatosan felfordította a halott drow-t, és akkor már világosan látszott, hogy nem Drizzt rejtőzik a ravasz álca alatt. Elégedetten tette el a kardját.

– Ellenfelünk ravasz – mondta az egyik elfnek, aki értette a felszíni nyelvet, és a társának is

fordított.

– Ez Ak'hafta – mondta a drow Entrerinek. – Halott, ahogy Vierna megmondta.

Entreri egy csöppet sem volt meglepve azon, hogy a halott katonát rögtön az akna alatt találja. Vierna csapatából talán ő tudta a legjobban, hogy ellenfelük milyen veszedelmes és milyen ügyes. Entreri nem kételkedett abban, hogy két társa képzett harcos ugyan, de az ellenfelet illetően tapasztalatlan, és nem sok esélye van rá, hogy elfogja Drizztet. Entreri úgy vélte, ha ezek a drow-k egyedül jöttek volna le az aknán, Drizzt már őket is levágta volna.

Magában elmosolyodott a gondolatra, és vigyora még szélesebb lett, amikor rájött, hogy ez a kettő még a saját szövetségesét sem érti, nemhogy az ellenségét.

A kardja kidőött oldalra, amikor az első drow elment mellette, és pontosan átszúrta az elf mindkét tüdejét. A másik drow, aki gyorsabb volt, mint Entreri gondolta, megpördült, és célra emelte nyílpuskáját.

Egy ékköves tör röppent el elsőnek, és eléggé megsebezte a drow fegyvert tartó kezét ahhoz, hogy a lövés ne találjon célba. A sötételf felhördült, és két kardot kapott elő.

Entrerit mindig is lenyűgözte az a könnyedség, amivel ezek a sötételfek forgatták két, egyenlő hosszú pengéjüket. Lekapta magáról vékony bőrvét, kétrét hajtotta, és megpörgette maga előtt a kardjával együtt, hogy távol tartsa magától ellenfelét.

– Te Drizzt Do'Urdennel vagy! – vádolta a drow.

– Veled nem vagyok – helyesbített Entreri. A drow keresztezett karddal rárohant, szélesen kicsapott, aztán megint összekeresztezett, hártásra készítve az embert, aztán azonnal visszavonult. A támadás ügyes és alattomosan gyors volt, de Entreri azonnal látta a fő különbséget az itteni drow és Drizzt között, azt az eltérést, ami Drizztet – és valójában Entrerit is – a többiek fölé emelte. A kétszer keresztező támadás végrehajtása remek volt, de a támadás néhány másodpercéig a sötételf védelme gyengült. Mint annyian mások, ez a drow is egyirányú harcos volt, aki tökéletesen támad, tökéletesen védekezik, de egyszerre mind a kettőre képtelen.

Ez azonban mellékes volt; a drow gyorsasága annyira ellensúlyozta, hogy a legtöbb ellenfél sosem vette volna észre. Entreri azonban nem volt közönséges ellenség.

Megint a drow támadott. Az egyik kard egyenesen Entreri arca felé döfött, de a bérgyilkos az utolsó pillanatban elütötte. A másik kard alacsonyan szúrt, de Entreri visszafordította a saját fegyvere lendületét, és a földhöz nyomta a támadó kardot. A drow most már vadul rohamozott, lecsapott minden látható részre, csak hogy Entreri kardjába vagy megpörgetett bőrvébe ütközzön.

Eközben a bérgyilkos végig hátrált, húzta az időt, várta a biztos alkalmat.

A kardok kereszteződtek, széttáruhtak, aztán megint kereszteződtek, ahogy Entreri törzsére támadtak. A sötételf első támadását ismételte meg.

De most más volt a védekezés: a bérgyilkos hirtelen, rettentő gyorsasággal válaszolt.

Entreri öve ráhurkolódott a drow jobb kardjának hegyére, ami a másik alatt volt keresztezve, aztán a bérgyilkos balra rántotta az övet, és erősen összehúzta bal oldalon a két kardot.

A szerencsétlen sötételf azonnal hátrálni kezdett, és mindkét kardját kiszabadította a hurokból, de védekezésbe szorulva egy pillanatra kibillent a ritmusból, amíg visszanyerte egyensúlyát.

Entreri villanó kardja nem várta ki ezt a pillanatot. Mohón csapott le a drow védtelen bal oldalára, és bedöfött a borda alá.

A sebesült harcos csúnyán felsértett hassal hátratántorodott, de Entreri nem ment utána, hanem kényelmes harci alapállásba helyezkedett.

– Halott vagy – mondta tárgyilagosan, amikor a drow küszködve felállni próbált.

Az elf nem vitatkozhatott ezzel az állítással, és nem is reménykedhetett rettentő kínjában, hogy a bérgyilkos következő támadásának ellenállhat. Elejtette fegyvereit, és bejelentette: – Megadom magam.

– Helyes – mondta Entreri, és az ostoba drow szívébe mártotta kardját.

Beletörölte a pengét ellenfele piwafwijába, fölszedte drága törét, aztán szembefordult az üres alagúttal, ami mindkét irányba egyenesen futott, ameddig csak hőérzékelő szeme ellátott. – Most pedig, kedves Drizzt – mondta hangosan – minden úgy fog történni, ahogy elterveztem – Entreri elmosolyodott, és gratulált magának, amiért ilyen tökéletesen oldotta meg a veszedelmes helyzetet.

– Nem felejtettem a calimporti csatornákat, Drizzt Do'Urden! – kiáltotta, hirtelen felfortyanó

dühvel. – És nem, is bocsátottam meg!

Aztán egy csapásra lecsillapodott, amikor eszébe jutott, hogy épp ez a harag volt a gyengesége akkor, amikor a déli városban küzdött meg Drizzttel.

– Szedd össze magad, igen tisztelt barátom – mondta halkán. – Mert most végre elkezdődik az a játék, amit mindig is szerettem volna.

Drizzt Entreri távozása után hamarosan visszakanyarodott az aknakijáráthoz. Azonnal tudta, mi történt, amikor megpillantotta a két új holttestet. Tudta, hogy nem baleset érte a két drow-t. Drizzt csalogatta Entrerit fent, a teremben. Nem volt hajlandó belemenni a játékba úgy, ahogy a bérgyilkos akarta. De Entreri láthatóan számított ellensége vonakodására, és volt egy kész – vagy rögtönzött – másik terve.

Most ott volt Drizzttel – és csak Drizzttel – lent, az alsó alagutakban. Ha most harcra kerül a sor, Drizzt is teljes szívvel fog harcolni, mert tudja, ha győz, legalább némi esélye van a szabadságra.

Drizzt bólintott, és magában némán gratulált opportunistá ellenfelének.

De Drizzt értékrendje más volt, mint Entrerié. A sötételf fő gondja az volt, hogy csatlakozhasson társaihoz, és segítsen nekik a veszedelemben. A drow vándor számára Entreri csak ennek a veszedelemnek egy eleme volt.

De ha találkozik Entrerivel azért befejezi a játékot.

TIZENHATODIK FEJEZET

VONALAK

Nem vagyok megelégedve – mondta Vierna Jarlaxle-nak a vasfal mellett, ami alatt szegény Cobble szétlapult teteme hevert.

– Azt hitted, olyan egyszerű lesz? – szólta a zsoldos. – A törpék egyik erődített barlangrendszerébe jöttünk, alig ötven katonával. Ötvenezrek ellen.

– El fogod kapni az öcsédet – tette hozzá Jarlaxle, mert nem akarta túlságosan felizgatni Viernát. – A csapataim képzettek. Máris elindítottam majdnem három tucat harcost, az egész Baenre–különítményt, ahhoz az egyetlen folyosóhoz ami kivezet Mithrill Csarnokból. Drizzt egyetlen szövetséges sem jöhet át ott, és csapdába esett barátai sem mehetnek ki

– Ha a törpék megtudják, hogy itt vagyunk, egész hadsereget küldenek ellenünk – vélekedett sötéten Vierna.

– Ha megtudják – mondta erre Jarlaxle. – Mithrill Csarnok alagútjai hosszúak. Bele fog telni egy időbe, mire az ellenség összeszedi erőit – talán napokba is. Már félúton leszünk Menzoberranzan felé, mire a törpék összeszedik magukat.

Vierna hosszan hallgatott. Azon gondolkozott, mit tegyen ezután. Az alsó szintről csak két út vezetett fel: az akna a teremben; és egy kanyargós alagút észak felé. Vierna bement a terembe, és szemügyre vette az aknát. Arra gondolt, hogy vajon nem követett-e el hibát, amikor csak három harcost küldött Drizzt után. Fontolóra vette, hogy az egész csapatot – tucatnyi drow-t és a dridert – leküldi üldözni.

– Az ember el fogja kapni – mondta neki Jarlaxle, mintha olvasna a gondolataiban. – Artemis Entreri nálunk is jobban ismeri az ellenfelet; többször is megküzdött Drizzzel a felszínen.

Ezenkívül még mindig rajta van a fülbevaló, tehát követheted a mozgását. Itt fent pedig csak Drizzt barátai vannak, a kémeim szerint alig néhányan, csak velük kell elbánnunk.

– És ha a fivérem kikerüli Artemis Entrerit? – kérdezte Vierna.

– Csak két út vezet felfelé – emlékeztette őt Jarlaxle. Vierna bólintott. Döntött, és odalépett az aknához. Egy kis pálcát vett elő díszes köpenye redői közül, lehunyta a szemét, és halk kántálásba kezdett. Lassan és megfontoltan vonalakat húzott a nyílás elé, botja hegye ragacsos szálat bocsátott ki magából. A papnő tökéletes pókhálót rajzolt, ami elfedte a nyílást. Vierna hátralépett, hogy szemügyre vegye művét. Az egyik zsebéből egy maréknyi port szedett elő, és megint kántálni kezdett, majd a port a hálóra szórta. A szálak azonnal megvastagodtak, és feketés-fémes lett a felületük. Aztán a csillogás elhalványult, a bűbáj energiájának hője lassan elenyészett, és a szálak gyakorlatilag láthatatlanná váltak.

– Most már csak egy út van fölfelé – mondta Vierna Jarlaxle-nak. – Ezeket a szálakat semmilyen fegyver nem vágja át.

– Akkor irány észak – felelte Jarlaxle. – Már előkészített egy kis csapatot, hogy biztosítsák az alsó járatokat.

– Drizztnek nem szabad találkoznia a barátaival – adta ki az utasítást Vierna.

– Ha találkozik is velük, már halottak lesznek – felelte a gőgös zsoldos magabiztosan.

– Talán van egy másik út is a terembe – mondta Wulfgar – Ha két oldalról tudnánk lecsapni rájuk...

– Drizzt elment onnan – mondta Bruenor, kezében a varázsmédállal. A padlót nézte, mert érezte, hogy a drow valahol alattuk van.

– Ha már minden ellenséget megöltünk, a barátotok meg fog találni minket – vélte Pwent.

Wulfgar, aki még mindig a tüskéjénél fogva a föld fölött tartotta a tombolót, erre egy kicsit rázott rajta.

– Nincs nagy kedvem drow-kkal harcolni – felelte Bruenor, és aggodalmas oldalt pillantást vetett Wulfgarékra. Legalábbis nem így. Ha lehet, távol kell maradnunk tőlük, és csak akkor harcolni, ha kell.

– Visszamehetnénk Dagnáért – vélte a barbár – és kisöpörhetnénk az alagutakból a sötételfeket.

Bruenor a törpevárosba visszavezető útvesztőre gondolt, és az utat fontolgatta. Talán egy órát is vesztenének, ha kerülőúton közelítenék meg Mithrill Csarnokot, és további órákba telne egy használható csapat összeállítása. Márpedig Drizztnek nincs ennyi ideje.

– Drizztért megyünk – jelentette ki szilárdan Catti-brie. A medáloz és Guenhwyvar majd elvezetnek hozzá.

Bruenor tudta, hogy Pwent mindenbe belemegy, ha harc van kilátásban, Guenhwyvar pedig aggodalmasan, feszülő izmokkal borzolta a szőrét. A törpe Wulfgarra pillantott, és kis híján leköpte a barbárt, mert az aggodalmas, leereszkedő pillantással méregette Catti-Brie-t.

Guenhwyvar hirtelen megdermedt, és hosszan, halkan felmordult. Catti-brie azonnal kioltotta a pislákoló fáklyát, és lekuporodott. A törpe vörösen izzó szeme segítette a tájékozódásban.

A csapat összéből húzódozott, és Bruenor odasúgta a többieknek, hogy maradjanak a kamrácskában, amíg ő kimegy, és megnézi, mit érzett a macska.

– Drow – mondta, amikor visszatért, Guenhwyvarral az oldalán. – Csak néhányan vannak, és észak felé sietnek.

– Néhány halott drow – helyesbített Pwent. A többiek hallották, ahogy a tomboló mohón összedörzsöli a kezét, és vállizületei hangosan csikorognak.

– Nem harcolunk! – suttogta Bruenor olyan erősen, ahogy csak tudta, és lefogta Pwent karját. – Azt hiszem ezeknek lehet valami elképzelésük arról, hol lehet Drizzt. Valószínűleg őt keresik, de mi fény nélkül nem tudjuk követni őket.

– Ha pedig fáklyát gyújtunk, akkor hamarosan harcba keveredünk – tette hozzá Catti-brie.

– Akkor gyújtsátok meg azt az átkozott fáklyát! – mondta reménykedve Pwent.

– Fogd be a szád! – szólt rá Bruenor. – Lassan fogunk kimenni – és te viszed a fáklyát, vagy legyen inkább kettő, hogy meggyújtsd, ha harc lenne – mondta Wulfgarnak. Aztán intett Guenhwyvarnak, hogy vezesse őket, és kérte a macskát, hogy kicsit lassabban menjen.

Pwent Catti-brie kezébe nyomta a nagy flaskát, alighogy kiléptek a folyosóra. – Húzd meg – mondta – és add tovább.

Catti-brie vakon megmarkolta a tárgyat, és nagy nehezen kitapogatta, hogy egy butykost tart a kezében. Beleszimatolt állott szagú folyadékba, és már adta is volna vissza.

– Majd jobb véleményed lesz róla, ha egy sötételf mérget nyila beleáll a hátadba – magyarázta a szívós tomboló, és megveregette Catti-brie fenekét. – Ha ez kering a véredben, semmilyen méregnek nincs esélye!

Azzal a tudattal biztatva magát, hogy Drizzt bajban van, belekortyolt a flaskába, aztán köhögve félrebotorkált. Egy futó pillanatig nyolc törpeszem és négy macskaszem ott, de a kettős látás hamarosan elmúlt, és ő továbbadta a kulacsot Bruenornak.

Bruenor könnyedén húzott az italból, aztán halkán, de hatalmasat böfönt. – Még a lábad ujját is melegíti – mondta Wulfgarnak, és továbbadta a butykost.

Miután Wulfgar magához tért, a csapat továbbindult. Guenhwyvar mancsai hangtalanul mutatták az utat, Pwent páncélja azonban hangosan megcsikordult minden egyes mohó lépésnél.

Negyven harcra kész törpe követte Dagna generális döngő lépteit Mithrill Csarnok alsó bányáin keresztül az utolsó őrhelyiséghez.

– Egyenesen a goblin csarnokba megyünk – mondta a generális a katonáknak. – És ott szétválunk – Aztán a kapuórt látta el utasításokkal, kopogójeleket beszélt meg velük, és meghagyta a következő csapatok útirányait, azzal a szigorú parancssal, hogy tizenkét főnél kisebb törpecsapat nem mehet ki az új alagutakba.

A kemény Dagna sorba állította katonáit, ő maga bátran és büszkén a sor élére állt, így masírozta ki a nyitott ajtón. Dagna valójában nem hitte, hogy Bruenor veszélyben lenne;

arra gondolt, hogy talán csak néhány megmaradt goblint vagy kisebb kellemetlenséget kell eltenni az útból. De régimódi parancsnok lévén jobb szerette a túlerőt, mint az egyenlő feltételeket, és nem akart semmiféle kockázatot, ha királya biztonságáról volt szó.

Nehéz csizmák kemény dobbanása, csattogó páncél, sőt, dörgő harci dal jelezte a törpecsapat közeledtét, és minden harmadik katonánál fáklya is volt. Dagnának nem volt semmi oka azt hinni,

hogy egy ilyen jelentős erőnek lopózkodnia kellene, és remélte, hogy Bruenor és a többiek, akik itt lent járhatnak, rátalálnak majd a hangos csapatra.

De Dagna nem tudott a sötételfekről.

Hamarosan eljutottak az első elágazás közelébe, Bruenor ettincsonthoz. Dagna oldalsó figyelőket állított, és elindult előre, hogy egyenesen a legutóbbi csata termébe jussanak. De mielőtt elérték volna az elágazó járatot, a vezér csendre intette seregét.

Aggodalmasan és idegesen pillantott körül, amikor belementek a szélesebb kereszteződésbe. Háromszáz évi szolgálatban kiélesedett harciösztönei azt súgták neki, hogy valami nincs rendben; még a tarkóján is felmeredt a szőr.

Aztán kialudtak a fények.

A törpe generális először arra gondolt, hogy valami kioltotta a fáklyákat, de aztán a mögötte hallatszó zajból és abból a tényből, hogy hiába meresztgeti hőlátó szemét, látta, hogy valami sokkal baljósatöbb történt.

– Sötétég! – kiáltotta az egyik törpe. – Varázslók! – bömbölte egy másik.

Dagna hallotta, ahogy harcosai vakon kavarognak, aztán valami elfütyült a füle mellett, aztán az egyik alvezére, aki közvetlenül mögötte állt, felhőrdült. A generális ösztönösen visszafelé indult, és néhány lépés után kibukkant a megidézett sötétséggömbből, és látta ide-oda szaladgáló katonáit. Egy másik fekete gömb választotta majdnem pontosan ketté a sereget, és akik a gömb előtt voltak, azok bekiabáltak a bennrekedteknek meg a gömb mögöttieknek, hogy próbálják megtartani a helyzetüket.

– Ékbe fejlődni! – ordította Dagna a zűrzavarban. Az ék volt a legalapvetőbb törpe harci alakzat. Ez csak egy sötétségvarázs, semmi több! – A generális mellett az egyik törpe a mellkasához kapott, és egy kicsi lövedéket rántott ki belőle, amit Dagna nem ismert, majd a földre rogyott, és már dőlés közben aludt.

Valami megkarcolta Dagna lábát, de a generális nem törődött vele, és tovább osztogatta a parancsokat, hogy összefüggő, egységes csapatba gyűjtse harcosait. Öt törpét elküldött a jobb oldalon, a sötétséggömb mögé, az oldaljárat elejéhez.

– Keressétek meg azt az átkozott varázslót! – mondta nekik határozottan. – És derítsétek ki, hogy mi a Kilenc Pokol ellen harcolunk!

Dagna hamarosan szoros ékbe kovácsolta a megmaradt törpéket, készen arra, hogy átnyomuljon az első gömbön.

Az öt oldalt lopódzó törpe bement az oldaljáratba. Miután meggyőződtek róla, hogy nem les rájuk ellenség, gyorsan megkerülték a sötétséget; egy keskeny rés felé indultak a gömb mellett.

Két sötét alak emelkedett ki az árnyak közül, fél térdre ereszkedtek a törpék előtt, és kis nyílpuskákat emeltek célzásra.

Az első törpe, akit két találat ért, megtántorodott, de még sikerült rohamot vezényelnie. Ő és négy társa viharos gyorsasággal vetették magukat ellenfeleikre, de azt már későn vették észre, hogy több ellenfél, más drow elfek fent lebegnek, és most lecsapnak rájuk.

– Mi a... – hebegte az egyik törpe, amikor egy drow ereszkedett le mellé kecsesen, és beverte a fejét egy mágikus buzogánnyal.

– Hé, te nem Drizzt vagy! – sikerült a másik törpének kinyögnie, mielőtt egy drow elvágta a torkát.

A csapat vezetője visszavonulást akart kiáltani, de amikor kinyitotta a száját, a padló hirtelen megindult feléje. Kényelmes fekvőhely lett volna ez egy törpének, de félő volt, hogy ebből az álomból soha többé nem ébred fel.

Öt szívdobbanásnyi idő sem telt el, és már csak két törpe maradt. – Drow-k! Drow-k! – kiáltozták figyelmeztetésül. Az egyik feldőlt, három nyíllövedéssel a hátában. Próbált feltérdelni, de két sötételf rohant rá karddal.

A megmaradt törpe sietett vissza Dagnához, de egy magányos ellenféllel találta szembe magát. A drow döfött egyet vékony kardjával; a törpét elérte a szúrás, de kemény oldalsó fejszecsapással válaszolt rá, szétzúzva a drow karját, és megszaggatva a finom láncinget.

A rémült törpe továbbrohant az elesett drow mellett, be a sötétségbe, majd ki a másik oldalon, éppen Dagna lassú ékének első soraiba.

– Drow-k! – ordította a törpe megint.

Egy harmadik sötét gömb jelent meg, összekötve a másik kettőt. Valóságos nyíllövedékeső zúdult a törpékre, aztán jöttek maguk a sötételfek is, akik ki voltak képezve a teljes sötétségben vívott harcra.

Dagna rájött, hogy papokra lenne szükség a drow mágia ellen, de amikor visszavonulást akart kiáltani, csak ásítás jött ki a száján.

Valami megütötte a feje oldalát, és érezte, hogy zuhan. Az áthatolhatatlan sötétség, a káosz közepén az ék szétesett, és a meglepett törpéknek nem sok esélyük volt a hasonló létszámú, képzett és felkészült sötételfek ellen. A törpék bölcsen lemondtak a harcról, és sokuknak még annyi lélekjel-lenléte is volt, hogy megragadja egy-egy kidőlt társát, és visszaro hanjon arra, amerről jött.

Vereséget szenvedtek ugyan, de nem voltak kezdők a harcban, és gyávák sem. Ahogy kiértek az alagút sötét szakaszából, elkezdték újjászervezni a csapatot. Üldözték őket – arról szó sem lehetett, hogy visszamenjenek a harc sűrűjébe – de majdnem tíz hortyogó törpével terhelten nem remélhették, hogy a fűrg e drow-k előtt állva maradhatnak.

Útelzárók kellettek, és önkéntesekben nem volt hiány. A törpék hamarosan rohantak tovább, csak hat bátor harcos maradt hátra, akik pajzsukat összeakasztva állták el a folyosót, és fedezték társaik visszavonulását.

– Fussatok, különben az elesettek hiába haltak meg! – kiáltotta az egyik új parancsnok.

– Fussatok eltűnt királyunkért! – kiáltotta egy másik.

A hátul futók sokszor visszanéztek a válluk fölött bátor társaikra – amíg egy sötét gömb el nem nyelte a védővonalat.

– Fussatok tovább! – hallatszott a közös kiáltás, a menekülők és a bátor útelzárók közül egyaránt.

A futók hallották a kibontakozó harc zaját, ahogy a sötételfek rácsaptak makacsul kitartó társaikra. Hallották a fémnek csattanó fém csörgését, az ütések csattanását. Sebesült drow rikoltott fel, mire a törpék komoran elmosolyodtak.

Nem néztek hátra, hanem előreszegett fejjel rohantak tovább, és magában mindegyik megfogadta, hogy iszik elvesztett társaira. Az önkéntesek nem válnak szét, és nem menekülnek el; tartják a vonalat, fogják az ellenséget, amíg élettelenül nem hullnak a földre. Mindezt menekülő társaikért tették, vitézi áldozatként, törpe a törpéért.

Csak rohantak a törpék, és ha egyikük megbotlott, négyen segítették fel. Ha egyikük már nem bírta az alvókat cipelni, mindig akadt valaki, aki szívesen átvette a terhet.

Az egyik fiatalabb törpe előrébb tartott, mint a többiek, és kalapácsával ütni kezdte a falon a kapuőrökkel megbeszélt jelet. Mire az alagút végéhez értek, a hatalmas reteszt már leemelték, és az ajtó szélesre tárult.

A törpesereg kimerülten rogyott le az őrhelyiségben, egyesek maradtak a bejáratnál, hogy berántsák a később érkezőket. Az utolsó pillanatig kitartottak, amíg egy sötét gömb nem jelent meg a folyosó végén, és egy kiröppenő nyílvesző újabb törpét nem talált el.

Ekkor bezárták az ajtót, és a számlálásnál kiderült, hogy az induló negyvenegy törpéből huszonhét menekült meg, de ezeknek a harmada is édesdeden aludt.

– Ide az egész hadsereggel! – mondta az egyik törpe.

– És a papokkal is! – tette hozzá egy másik, és felemelte Dagna ernyed t fejét, hogy hangsúlyt adjon szavainak. – Papok kellenek, hogy megállítsák a mérgeket, és csináljanak valamit a sötét ellen!

A találékony parancsnokok hamarosan kiosztották a teendőket. A túlélők fele az örökkel és az alvókkal maradt, a másik felük végigszaladt Mithrill Csarnokon, hogy riadóztassa a seregeket.

TIZENHETEDIK FEJEZET

BARÁTI TEHER

Nagyon sebezhetőnek érezte magát a szablyaival a tokban, és sokszor megállt, hogy azt mondja magának: hihetetlenül vakmerő. De a lehetséges ár – a barátaik élete – egyre hajtotta Drizztet tovább, és óvatosan, csendesen, egyik kezét a másik után rakva araszolt felfelé a kanyargó, alattomos aknában. Évekkel ezelőtt, amikor ő maga is a Mélysötét lény volt, a lebegés képességét használva könnyedén feljutott volna az aknán. Ez a képesség azonban – ami mintha valahogy a legmélyebb helyek mágikus kisugárzásához kapcsolódott volna – eltűnt Drizztből, nem sokkal azután, hogy Toril felszínére lépett.

Nem tudta, mennyit zuhant, és magában hálát adott istennőjének, Mielikkinek, hogy egyáltalán túlélte az esést. Mát vagy százlábnyit mászott fölfelé, néha könnyebb, szelidebb lejtőkön, néha csaknem függőlegesen. De tolvajügyességgel, makacsul kúszott tovább.

Mi történt Guenhwyvarral? – aggódott Drizzt. Előjött a párduc a sietős hívásra? Lehet, hogy az egyik drow, talán maga a haszonleső Jarlaxle, egyszerűen felkapta a szobrot, és megszerezte a párducot?

Drizzt fogásról fogásra közeledett az akna nyílásához. A függönyt nem tették vissza a helyére, és a terem kísértetiesen csendes volt. Ő persze tudta, hogy a csend nem sokat jelent, ha sötételfekről van szó. Vezetett már úgy felderítőcsoportokat, hogy ötven mérföldet tettek meg az alagutakban egyetlen pisszenésnyi hang nélkül. Drizzt jogos félelemmel képzelte el, ahogy tucatnyi fajtársa leselkedik az aknanyílás körül, kivont karddal, a fogoly esetleges visszatértét várva.

De Drizztnak fel kellett mennie, a barátaikért el kellett nyomnia magában azt a félelmet, hogy Vierna és a többiek még mindig a teremben vannak.

Felfelé araszoltában veszélyt érzett. Nem látott semmit, semmi értelmes oka nem volt az érzésének, csak harcos ösztönének néma kiáltása.

Drizzt próbálta elhessegetni a figyelmeztetést, mégis lassabban haladt tovább. Hányszor mentette már meg ez az ösztön – vagy talán jobb lenne szerencséjének nevezni?

Érzékeny ujjai finoman kúsztak fel a kövön; Drizzt ellenállt az aggodalmas késztetésnek, hogy felnyúljon, megfogja a peremet, felhúzza magát a nyílásba, és kiugrassza leshelyéről a ismeretlen veszedelmet. Megállt, mert nagyon halványan érzett valamit a középső ujj hegyével.

Nem tudta visszahúzni a kezét!

Ahogy a félelem első szörnyű pillanata elmúlt, Drizzt rádöbbsent, hogy pókhálócsapdával áll szemben, és mozdulatlanságba dermedt. Menzoberranzanban sokszor látta, hogyan használják a különféle mágikus hálókat; a város Első Házát is elszakíthatatlan szálakból szőtt hálókérítés védte.

Most pedig, bár csak egy ujjával érintette meg a bűvös szálakat, Drizzt csapdába esett.

Tökéletesen mozdulatlan maradt, teljes csendben volt, és izommozgását úgy irányította, hogy testsúlya inkább a függőleges falra nehezedjen. Lassan a köpenye felé nyúlt a szabad kezével, először a szablyájához, de aztán bölcsen meggondolta magát, és inkább az egyik nyíllövedéket fogta meg, amit a halott sötételftől szedett el lent a folyosóban.

Megdermedt, mert drow hangokat hallott fentről, a temből.

Nem tudta kivenni, hogy pontosan miről beszélnek, de annyit értett, hogy róla van szó – és a barátaikról! Catti-brie, Wulfgar, és az, aki még velük volt, nyilvánvalóan elmenekült.

És a párduc is szabad volt; Drizzt számos megjegyzést, figyelmeztetést hallott az "ördögi macskáról".

Ekkor még az eddiginél is elszántabban araszolt szabad kezével Csillám felé, azzal a gondolattal, hogy muszáj átvágnia magát a varázsos akadályon, ki kell törnie az aknából, és a barátaik segítségére kell sietnie. De a kétségbeesés pillanata már elszállt; csak addig tartott, amíg rá nem döbbsent, hiszen ha Vierna lezárta ezt a nyílást, amikor a csapatai még fölötté vannak, akkor kell lennie egy másik kijáratnak is, a szintek között nem messze innen.

A drow hangok eltávolodtak, és Drizzt megint igyekezett megszilárdítani kényes pozícióját. Aztán előszedte az egyik lövedéket, és beletörölte a falba, aztán a köpenyébe, hogy az összes altatómérget

leszedje róla. Óvatosan felnyúlt az ujjához, beharapta a száját, hogy ne kiáltson fel, és a lövedékkel lefejtette a bőrt az ujj hegyéről.

Csak reménykedhetett benne, hogy letörölt minden mérget, és nem alszik el, hogy aztán leessen, és talán meg is haljon zuhantában. Erősen megkapaszkodott a szabad kezével, felkészült a fájdalomra, és keményen megrántotta az ujját.

Majdnem elájult a fájdalomtól, és kis híján leesett, de valahogy mégis sikerült a helyén maradnia, és a szájába kapta sérült ujját, hogy kiszopogassa belőle a valószínűleg mérgezett vért.

Öt perc múlva már megint lent volt az alsó folyosón, szablyával a kézben. Erre–arra nézett, hogy figyelje esküdt ellenségét, és valami jelet találjon a kijárat felé. Tudta, hogy Mithrill Csarnok valamerre keletnek van, de tudta, hogy fogvatartói észak felé hozták. Ha van egy második kijárat is fölfelé, akkor az valószínűleg az aknán túl lehet, bizonyosan messzebb észak felé.

A tokjába tette Csillámot – nem akarta, hogy a kék izzás elárulja – a másik szablyát azonban maga elé tartotta, úgy lopózott a folyosókon. Kevés oldaljárat volt, és Drizzt örült ennek, mert tudta, ha itt valamerre elindul, akkor emlékeztetőjelek hiányában csak a találgatásra hagyatkozhat.

Aztán egy kereszteződéshez ért, és egy elsuhanó árnyalakot pillantott meg, aki egy láthatóan párhuzamos járatban haladt a jobb oldalon.

Drizzt ösztönösen tudta, hogy csakis Entreri lehet, az pedig nyilvánvalónak tűnt, hogy ellensége ismeri a kivezető utat. A drow vándor tehát elindult jobb felé, immáron nem üldözöttként, hanem üldözőként.

Amikor a párhuzamos járatához ért, megállt, nagy levegőt vett, és kikukkantott. A gyorsan haladó árnyalak már jóval előtte járt, és hirtelen megint jobbra fordult.

Drizztnek jócskán gyanús volt ez az irányváltoztatás. Entrerinek balra kellett volna tartania, arra, amerre prédáját sejtí?

Aztán arra gondolt, Entreri tudja, hogy követik, és olyan helyre akarja csalni őt, amit a maga számára kedvezőnek tart. De Drizzt nem engedhette meg magának azt a késedelmet, hogy a gyanúival törődjön, amíg szorongatott barátai sorsa forgott kockán. Gyorsan jobbra fordult ő is, de nem sokra ment vele, mert Entreri útja járatok össze–vissza kereszteződő labirintusába vezette őket.

Mivel a bérgyilkost már nem látta, Drizzt a padlót vette szemügyre. Megkönnyebbülten látta, hogy elég közel van Entrerihez; a bérgyilkos nyomainak melege még mindig látható volt, ha halványan is. Aztán rádöbbsent, hogy milyen sebezhető így, lehajtott fejjel, nem tudva, hogy az ember mennyivel jár előtte, vagy mögötte, mert biztos volt benne, hogy Entreri olyan helyre hozta őt, ahol a hátába tud kerülni.

Alig tudta tartani a lépést a bérgyilkossal, ahogy a keskeny folyosók nagyobb, természetes üregekké szélesedtek. A nyomok homályosak és gyorsan hűlőek voltak Drizztnek valahogy mégis sikerült követnie őket.

Halk kiáltás állította meg. Drizzt tudta, hogy ez nem Entreri volt, de sejtette, hogy ennyire közel még a barátai sem.

Akkor ki lehetett?

Drizzt most a fülét használta a szeme helyett, és az apró visszhangok között hamarosan rátalált egy alig hallható nyöszörgésre. Most kivételesen hálás volt drow képzésének, hogy évekig tanulmányozták a kanyargó járatokban a hangok visszaverődését.

A nyöszörgés egyre hangosabb lett; Drizzt tudta, hogy valahonnan a kanyar mögül jön, becslése szerint egy kicsi, oldalsó kamrából.

Drizzt kivont szablyával, Csillámot készenlétben tartva rontott be a kanyar mögé.

Regis! A kövér félszerzet viharverten, tépetten hevert a fal mellett, szorosan összekötözött kézzel, betömött szájjal, véres arccal. Drizzt azonnal odarohant volna szerencsétlen barátjához, aztán megtorpant; Entreri újabb trükkjét sejtette a jelenet Regis észrevette, és kétségbeesetten meredt rá.

Drizzt jól ismerte ezt a tekintetet, amit Entreri nem tudott volna utánozni semmiféle maszkkal. Már ott is volt a félszerzet mellett, elvágta kötelékeit, és kiszedte a szájából a pecket.

– Entreri... – kezdte a félszerzet kifulladásra. – Tudom – szólt Drizzt csillapítóan.

– Nem – mondta Regis élesen, hogy felkeltse a drow figyelmét. – Entreri...éppen most...

– Alig egy perccel előttem volt itt – fejezte be helyette vándor, mert nem akarta, hogy szerencsétlen barátja megerőltesse magát.

Regis bólintott, és sötét szemei ide-oda jártak, mintha bár melyik pillanatban visszavárná a bérgyilkost.

Drizztet azonban jobban aggasztották a félszerzet sebei. Egyenként nem voltak komolyak, de együtt súlyos állapotot jelentettek. Drizzt hagyott egy kis időt Regisnek, hogy a vér visszatérjen zsibbadt karjába és lábába, aztán megpróbálta felállítani a félszerzetet.

Regis csak a fejét rázta; szédüléshullám verte le a lábáról és ha szabadítója nem kapja el, jól beveri magát a sziklába. – Hagyj itt – mondta Regis tőle szokatlan önzetlenséggel. A drow hajthatatlan maradt; megnyugtatóan elmosolyodott, és felnyalábolta Regist.

– Együtt megyünk – mondta nyugodtan. – Én sem hagynálak el szívesebben téged, mint ahogy te engem.

Addigra a bérgyilkos nyomai már kihültek, és Drizztnek vakon kellett továbbmennie. Csak reménykedhetett benne hogy belebotlik valami jelbe a kijárat helyét illetően. Mos már előhúzta Csillámot a másik penge helyett, és a fénnel segítette Regis haladását. Szó sem lehetett már hangtalan lopózásról, amikor a félszerzet többször csosszant, mint lépett ahogy Drizzt magával vonszolta.

– Azt hittem...megöl – jegyezte meg Regis, amikor már elég levegőt összegyűjtött ahhoz, hogy egy egész mondatot ki tudjon ejteni.

– Entreri csak akkor öl, ha előnye származik belőle – felelte Drizzt.

– Miért hozott...engem magával? – tűnődött őszinte kíváncsisággal Regis. – És miért...hagyta, hogy megtalálj?

Drizzt kíváncsian méregette kis barátját.

– Odavezetett hozzám – mondta Regis. – Ő... – A félszerzet megtántorodott, de Drizzt erős karja megtartotta.

A drow pontosan értette, miért vezette oda Entreri Regishez. A bérgyilkos tudta, hogy Drizzt magával fogja vinni barátját – Entreri szerint épp ez volt a különbség közte és Drizzt között. Ellensége éppen ebben látta a drow gyengeségét. Az igaz, hogy a lopakodásnak vége volt, és most Drizztnek Entreri szabályai szerint kellett játszania ezt a macska–egér játékot, és épp akkora figyelmet kellett szentelnie a barátjának, mint a játéknak. Még ha valami szerencse folytán meg is találja a felfelé vezető utat, nehéz lesz eljutnia a barátaihoz úgy, hogy Entreri ne érje utol.

És ami még a testi tehernél is fontosabb volt: Entreri azért adta vissza neki Regist, hogy biztosítsa a becsületes harcot. Drizzt most teljes szívvel fog küzdeni az elkerülhetetlen harcban, nem fog majd kitérni, ha Regis ott hever valahol a közelben, tehetetlenül.

Regisnek ki–kihagyott a tudata a következő órában, de Drizzt egyetlen panaszszó nélkül vonszolta tovább, és támogatta. A drow vándor tapasztalat alagútjáró volt, és úgy érezte, jó felé halad az útvesztőben.

Egy hosszú, egyenes járatba jutottak, ami kissé magasabb és szélesebb volt az eddigieknél. Drizzt könnyedén nekitámasztotta Regist az egyik falnak, és tanulmányozni kezdte a szikla szerkezetét. A padló alig észrevehetően emelkedett dél felé, a drow-t azonban nem zavarta, hogy észak felé haladva lefelé tartanak.

– Ez a környék főfolyosója – jelentette ki egy kis idő után. Regis zavartan pillantott rá.

– Valaha víz folyt benne – magyarázta Drizzt. – Valószínűleg átvágta magát a hegyen, hogy északon talán vízesés formájában kibukkanjon.

– Lefelé megyünk? – kérdezte Regis.

Drizzt bólintott. – De ha van egy olyan út, ami fölfelé vezet Mithrill Csarnok felsőbb részeibe, akkor az bizonyosan ennek a járatnak a mentén van.

– Ügyes – hallatszott egy hang valahonnan a távolból. Karcsú alak lépett ki az egyik oldalsó alagútból, alig tizenkétfőlényre előttük.

Drizzt ösztönösen a köpenye alá nyúlt, de mivel inkább megbízott a szablyaiban, azokat vette elő, amikor a bérgyilkos közelebb ment.

– Megadtam neked a reményt, amire annyira vágytál? – ingerkedett Entreri. Volt valami a hangjában – talán a kardját szólította, mert a penge hirtelen kékeszöld fénnel izzani kezdett, és homályosan megvilágította a férfi kecses alakját.

– Csak meg ne bánd – felelte Drizzt nyugodtan.

Entreri foga fehérje megcsillant a homályban, ahogy széles mosollyal felelte: – Mindjárt meglátjuk.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

KÖZÖS VESZEDELEM

Úgy csörög, hogy az egész Mélysötétet a nyakunkra hozza – suttogta Catti-brie Bruenorak, a harci tomboló páncéljára célozva. Pwent is belátta ezt, és a többiek elé vágott, sőt, jócskán le is hagyta őket, mert Catti-brie és Wulfgar, akik nem láttak a vörösön túli tartományban, nehezen haladtak előre, egyik kezükkel mindig Bruenort fogták. Csak Guenhwyvar, aki hol előttük ment, hol néma összekötőként működött Bruenor és Pwent között, szállította a híreket a csoport tagjai között.

Újabb csikorgás hallatszott előlről; Bruenor elfintorodott. Hallotta Catti-brie lemondó sóhaját, és lélekben egyetértett vele. A tapasztalt törpe még a lányánál is jobban átlátta az

egész dolog hiábavalóságát. Arra gondolt, hogy leveteti Pwenttel a zajos páncélt, de azonnal el is hessegette a gondolatot, mert eszébe jutott, hogy ha mindnyájan meztelenül mennének, a lépteik akkor is úgy dobognának, hogy az éles fülű sötételfek biztosan meghallanák.

– Gyűjtsd meg a fáklyát – mondta Wulfgarnak. – Ne! – vitatkozott Catti-brie.

– Itt vannak körülöttünk – felelte Bruenor – Érzem a kutyákat, és úgyis meglátnak, akár van fény, akár nincs. Nincs esélyünk rá, hogy elkerüljük a harcot – most már biztos vagyok ebben –, és akkor már inkább úgy csatázzunk, hogy nekünk legyen előnyösebb.

Catti-brie elfordította a fejét, de semmit sem látott a feneketlen sötétségben. Mégis érezte, hogy apjának igaza van, érezte, hogy a sötét alakok ott mozognak körülöttük, és lassan körbefogják a kis csapatot. Egy pillanat múlva hunyorogva látta, ahogy Wulfgar fáklyája szikrázva fellobban.

Villanó árnyak tűntek fel a teljes sötétség helyett; Catti-brie meg volt lepve, hogy milyen durva, milyen természetes ez az alagút. Föld keveredett a kővel; a lány sokkal kevésbé érezte keménynek így a falakat. Hirtelen nagyon is tudatában volt annak, hogy több száz tonna kő és föld van a feje fölött, és bármikor maga alá temetheti őket.

– Mire gondolsz? – kérdezte Bruenor, amikor meglátta a lány aggodalmát. Wulfgar felé fordult, és látta, hogy a barbár is ideges.

– Vájatlan alagutak – mondta a törpe, amikor kezdte megérteni a nyugtalanság okát. – Nem vagytok szokva a vad mélységekhez – Szeretett lánya karjára tette a kezét, és érezte, hogy Catti-brie bőre veritékes.

– Majd hozzászoktok – mondta szelíden a törpe. – Jusson eszetekbe, hogy Drizzt egyedül van itt lenn, és szüksége van a segítségünkre. Csak gondoljatok erre, és rögtön elfeledkeztek. arról, mi van a fejetek fölött.

Catti-brie elszántan bólintott, nagy levegőt vett, és letörölte az izzadságot a homlokáról. Bruenor az élre állt, és azt mondta, hogy előremegy, megkeresni a harci tombolót.

– Drizztnek szüksége van ránk – mondta Wulfgar a lánynak, alighogy Bruenor elment.

Catti-brie odafordult hozzá, mert meglepte a barbár hangja. Nagyon hosszú idő óta először szólt hozzá Wulfgar óvó leereszkedés vagy harag nélkül.

Wulfgar odament a lányhoz, és gyengéden megfogta a hátát, hogy induljanak. Catti-brie alkalmazkodott a barbár lassú lépteikhez, és végig az ifjú szép arcába nézett. Próbálta kitalálni, mi mehet végbe a határozott vonások mögött.

– Ha ennek vége lesz, sok mindent meg kell beszélnünk – mondta a barbár halkan.

Catti-brie megtorpant, és gyanakvó pillantást vetett rá – ez mintha még jobban fájt volna a barbárnak.

– Sok mindenért bocsánatot kell kérnem – próbálta megmagyarázni Wulfgar. – Drizztől, Bruenortól, de főleg tőled. Amiért hagytam, hogy Regis – Artemis Entreri – így elbolondítson! – A férfi dühe egyszeriben lecsillapodott, amikor Catti-Brie-re pillantott, és látta a kemény elszántságot azokban a kék szemekben.

– Ami az elmúlt hetekben történt, annak főleg a bérgyilkos és a függője volt az oka – egyezett bele a lány – de attól tartok, hogy ezek a gondok már Entreri érkezése előtt is léteztek. Először ezt kell bevallanod önmagadnak.

Wulfgar elfordította a tekintetét, gondolkodott, aztán bólintott. – Beszélni fogunk – ígérte.

– Ha elintéztük a drow ügyét – mondta Catti-brie. A barbár megint csak bólintott.
– És legyen helyén az eszed – folytatta Catti-brie. – Neked megvan a magad szerepe ebben a csapatban, és nem az a dolgod, hogy rám vigyázz. Azt csináld, ami a feladatod.
– Te pedig azt, ami a tiéd – helyeselt Wulfgar, és a mosolyától valami melegség áradt szét Catti-Brie-ben. Ebben a mosolyban ott volt a fiús báj, az ártatlanság, az elfogulatlanság, ami annyira vonzotta őt Wulfgarban.
A barbár ismét bólintott, és továbbra is mosolyogva elindult, Catti-Brie-vel az oldalán – és nem előtte.

– Én adtam meg neked mindezt – szurkálódott Entreri, miközben lassan közeledett ellenfeléhez, derengő kardját és ékköves törét szélesre tárva, mintha valami hatalmas kincseskamrában vezetné körül Drizztet. – Az én fáradozásom miatt van újra reményed, járhatsz megint ezekben a sötét alagutakban azzal a hittel, hogy egyszer talán újra megpillanthatsz a nap fényét.

Drizzt összeszorította a száját, és nem felelt. – Nem is vagy hálás?

– Kérlek, öld meg! – hallotta Drizzt a szerencsétlen Regis suttogását. Ez volt talán a legszánalmasabb könyörgés, amit Drizzt életében hallott. Mikor oldalra pillantott, látta a félelemtől reszkető felszerzetet, aki az ajkát harapdálta, és a kezét tördelte: Regis iszonyatos kínokat szenvedhetett el Entreritől – döbrent rá Drizzt.

Visszanézett a közeledő bérgyilkosra; Csillám dühösen izzott fel.

– Most már készen állsz a harcra – jegyezte meg Entreri – Az ajka a szokásos ördögi mosolyára húzódott. – És készen a halálra?

Drizzt hátravetette a köpenyét, és merészen előrelépett mert nem akart barátja közelében harcolni Entrerivel, hiszen ellensége egyszerűen belevághatja azt a tört Regisbe, csak azért, hogy fájdalmat okozzon Drizztnek, és szítsa a dühét.

A bérgyilkos keze tényleg megfeszült, mintha dobni akarna, és a drow ösztönösen lekuporodott, szabályait pedig védekezően maga elé emelte. Entreri azonban nem hajította el a és széles mosolya elárulta, hogy ez soha nem is állt szándékában.

Két újabb lépés kardtávolba vitte Drizztet, és szabályai megkezdték vakító táncukat.

– Ideges vagy? – kérdezte a bérgyilkos, és finom kardja lapjával tüntetően Csillámra csapott. – Hát persze. Ez a baj a te gyenge szíveddel, Drizzt Do'Urden, az érzelmek gyengesége. Drizzt ravasz kereszttel támadott, aztán alacsonyról vágott Entreri öve felé, hogy a bérgyilkosnak be kelljen húznia a hasát, és hátra kelljen ugornia, ugyanakkor a törével kényszerüljön hárítani a vágást.

– Túl sok vesztenivalód van – folytatta Entreri, mintha nem is érintette volna a veszélyes akció. – Tudod, hogy ha meghalsz, a felszerzetnek is vége. Túl sok minden vonja el a figyelmedet a harcról, barátom – Az utolsó szónál már rohamozott is, a kardja vad táncot járt Drizzt két szablyája között, és próbált valami nyílást találni Drizzt védelmében, ahol beszúrhatja a törét.

De Drizzt védelmén nem voltak rések. Entreri minden manőver után ott volt, ahonnan elindult, ellenfele fokozatosan magához ragadta a kezdeményezést, és hátraszorította a bérgyilkost.

– Kiváló! – gratulált Entreri. – Most már szívből harcolsz. Erre a pillanatra vártam azóta, hogy megküzdöttünk Calimporban.

Drizzt vállat vont. – Kérlek, ne hagyd, hogy csalódást okozzak neked – mondta, és előrelendült, éles szögben forgatva szablyáit, ahogy a fenti teremben is tette. Entrerinek megint nem volt igazi védekezése a megmozdulással szemben – ha csak az nem, hogy elhátrált.

Az elf megállította a pörgését, és lecsapott Entreri bal, törőforgató kezére. Előrevetődött és bukfacezett egyet, éppen Entreri csapásának vonalán túl, aztán már talpon is volt, és

azonnal visszafordította a lendületét. Entreri háta mögé került, mire a bérgyilkos kénytelen volt megfordulni, és kétségbeesetten visszatartani a táncoló szablyákat.

Entreri már nem mosolygott.

Valahogy sikerült elkerülnie, hogy találat érje, de Drizzt egyre csak nyomult előre, nem hagyta lazítani.

Kézi nyílpuskák kattanását hallották valahonnan. Egyszerre vetődtek a földre és gurultak arrébb; a lövedék ártalmatlanul húzott el közöttük.

Őt sötét alak közeledett kivont karddal.

– A barátaid – jegyezte meg Drizzt közönyösen. – Úgy tűnik, megint el kell halasztanunk a harcot. Entreri szeme összeszűkült a gyűlölettől, ahogy a közeledő sötételfeket méregette.

Drizzt tudta, mi az oka a bérgyilkos dühének. Vierna nem fog újabb lehetőséget adni számára, főleg most, hogy más ellenségek is járnak az alagutakban, akik Drizztet keresik. De ha ad is, Entrerinek rá kellett döbbsennie arra, hogy mint az előző harcban, ott sem tudja majd Drizztet igazi küzdelemre bírni, ha a drow menekülési reményeinek vége.

A bérgyilkos következő szavai némiképp mégis meglepték Drizztet.

– Emlékszel a duergarokra?

Entreri újra rátámadott ellenfelére, miközben a sötét elf harcosok közeledtek. Drizzt könnyedén hárította a gyors, de céltalan támadásokat.

– Bal váll – suttogta Entreri. A kardja felemelkedett, és a vándor válla felé csapott. Csillám keresztezett jobbról, hogy hárítson, de elhibázta, és a férfi kardja felhasította a drow köpenyét.

Regis felkiáltott; Drizzt elejtette az egyik kardját, és félretántorodott, látható fájdalomában. Entreri kardja hegygel előre emelkedett, alig ötujjnyira a torkától, és Csillám túl messze volt ahhoz, hogy védekezzen.

– Add meg magad! – dörögte a bérgyilkos. – Tedd le a fegyvert!

Csillám a padlóra koppant, és Drizzt folytatta a színielőadást; úgy tett, mintha bármelyik pillanatban összerogyhatna. Hátról Regis hangosan felnyögött, és próbált elkúszni, de kimerült, sebes végtagjai nem engedelmeskedtek.

A sötételfek tévován léptek be a fáklya fényébe. Maguk közt beszélgettek, és elismerően bólogattak a bérgyilkos műve láttán.

– Visszavisszük Viernához – mondta az egyik akadozó közös nyelven.

Entreri már bólintott volna, de aztán hirtelen megpördült, és egyenesen mellbe dőfte a beszélőt.

Drizzt, aki persze egyáltalán nem sebesült meg, felkapta pengéit, és pörögve szökkent föl, felhasítva a legközelebbi drow hasát. A sötételf próbált elhárítani, de Drizzt gyorsabb volt, fogást váltott a markolaton, és feldőfött fajtársa bordái alá.

Entreri ekkor már a harmadik drow-val foglalkozott, aki elkeseredetten próbálta távol tartani magát a bérgyilkos kardját, törét. Entreri gyorsan végezni akart vele, ezért csak támadott, hogy hamar célt érjen. De ez a drow a Bregan D'aerthe régi harcosa volt, nem holmi újonc, és pördülésekkel, vetődésekkel, kardmozdulatokkal egyaránt kitűnően védekezett.

Entreri csalódottan felmordult, de tovább támadott, abban a reményben, hogy ellenfele majd elkövet valami hibát. Drizzt két másik elffel találta szembe magát, és az egyik már emelte is a nyílpuskáját, de Drizzt gyorsabb volt, és szabályját a fegyver elé tartotta úgy, hogy amikor a drow lőtt, a lövedék lepattant a pengéről, és ártalmatlanul felcsapódott.

A drow ekkor a nyílpuskát hajította Drizzt felé, hogy időt nyerjen, és előránthassa törét a kardja mellé.

A másik drow kihasználta, amikor Drizztnak hátra kellett ugrania, és két kardjával rárontott.

Fém csattant össze fémmel tucatszor, két tucatszor, ahogy Drizzt szinte lehetetlen ügyességgel hárított minden támadást. Aztán a másik drow is belevetette magát a közelharcba, és Drizzt bármilyen jó vívó is volt, szorult helyzetbe került. Csillám a rövidkard ellen villant, majd lecsapva elütötte a döfő egyenes kardot, aztán visszaröppent a másik irányba, épp csak elhárítva a tört.

Így ment ez hosszú pillanatokig; a Bregan D'aerthe két harcosa tökéletes harmóniában dolgozott, mindkettő a másik támadásaihoz igazította a sajátját, és megvédte a társát, ha az valamiért sebezhetőnek tűnt.

Drizzt nem volt benne biztos, hogy győzni tud ez ellen a kettő ellen, de még ha győz is, az sokáig el fog tartani. Hátrapillantott a válla fölött, és látta, hogy Entreri kezd lemondani a bonyolult támadás fajtát, és e világibb ritmusba zökkent ügyes ellenfelével szemben.

A bérgyilkos észrevette Drizztet, és nyilvánvalóan látta szorult helyzetét. Biccentett, és Drizzt észrevette, hogy egy kicsit másképp kezdi tartani az ékköves tört.

Drizzt hirtelen előrelendült, visszanyomta a kardos-törös drow-t, aztán a másik felé pördült, és alulról fölfelé suhintva felcsapta az ellenfél egyenes kardját.

Aztán azonnal megállította a mozdulatot, elhúzta a szabályját, és két lépést hátraugrott.

Az ellenséges drow nem értette a dolgot, egy pillanatig még fent tartotta a kardját, mielőtt

visszavágott volna. Entreri törének ékkövei szemkápráztatóan csillantak ahogy a fegyver pörögve hasította a levegőt, és beleállt a védtelen drow bordái közé, felemelt karja alá. A drow felhőrdül és megugrott. Nekiment a falnak, de talpon maradt, és védekezően maga elé emelte a kardjait.

A társa azonnal a segítségére sietett; látta, mire készül Drizzt, ezért hosszú kardjával először alacsonyan, aztán magasan döfött, majd pörögve suhintott.

Drizzt újra és újra háritott, aztán lebukott a várhatóan magas harmadik támadás elől, és oldalra húzódott, hirtelen mindkét szablya mozgásba lendült, és rövid lendítésekkel megnyitotta a sebesült, rogyadozó drow védelmét. Az egyik szablya éppen a tör mellett döfött az áldozat húsába; a másik azonnal követte, és befejezte a munkát.

Drizzt vízszintes ívben ösztönösen magasra rántotta a kardját, és így éppen megállította a másik fajtársa fej fölüli vágását. Az Entrerivel hadakozó drow támadásba lendült, amikor a

bérgyilkos eldobta a tört. Két kard szállt szembe Entreri egyetlen fegyverével, fent, lent, egyik oldalon, aztán a másikon. Amikor végre oda terelte a bérgyilkost, ahová akarta, a drow egyenes, kettős döféssel lépett elő.

Entreri kardja hihetetlen gyorsasággal elütötte előbb az egyiket, aztán a másikat, majdnem kiverte a kardot a drow kezéből, aztán felfelé nyomta.

Drizzt kiszabadította a másik szablyáját a halott melléből, de nem csapott le vele megmaradt ellenfelére. Ehelyett befeszítette a hegyét a tör markolata alá, és amikor látta, hogy Entreri készen áll a fogadására, rántott egyet a kardján, mire a tör kirepült.

A férfi a szabad kezével elkapta, irányt módosított, és ellenfele védtelen bordájába szúrt a magasan tartott kardja alatt. A bérgyilkos hátraugrott, a drow pedig hitetlenkedve meredt rá.

Milyen szánalmas látvány – gondolta Entreri, amikor látta, hogy ellenfele megint emelni próbálja a pengéjét, de már nincs erő a karjában. Közömbösen vállat vont, amikor a drow a földre bukott, és meghalt.

A maradék egy drow hamar rájött, hogy egy–az–egyben nincs esélye Drizzt Do'Urden ellen. Védekezésben maradt, de aztán észrevett egy kétségbeesett lehetőséget. A kardját vadul forgatva távol tartotta a két szablyát, aztán cselezett a törttartó kezével, mintha dobni akarna.

Drizzt azonnal védekezésbe fordult, egyik pengéjét felemelte, hogy elállja a repülő fegyver lehetséges útját, a másikkal pedig a kardot háritotta.

Az ellenséges harcos azonban oldalra pillantott, a félszerzetre, aki tehetetlenül kiterülve hevert a földön, nem is olyan messze.

– Add meg magad, vagy megölöm a félszerzetet – kiáltotta a gonosz sötételf drow nyelven.

Drizzt bíbor szeme veszedelmesen villant.

Az egyik szablya rácsapott a drow csuklójára, és kiverte a kezéből a tört; a másik szablya egyszer rácsapott a kardra, aztán lejjebb ereszkedett, és belevágott az ellenfél térdébe. Csillám kék villanással csapott le, elütötte a lefelé ereszkedő kardot, aztán a drow combjába vágott.

A sötételf arca eltorzult. Megtántorodott, próbált elhárítani, próbált mondani valamit, hogy megállítsa támadóját. De a Regis elleni fenyegetés után Drizzt már nem hallgatott semmilyen érvre.

Lassan, mégis halálosan nyomult előre. Szablyája alacsonyan suhintott az oldala mellett, a másik pedig még messze a testétől megállított minden támadást.

Az ellenfél csak Drizzt izzó tekintetét nézte, amihez hasonlót még sosem látott életében. Sem a kígyókorbács, sem egy nagyasszonya haragja nem ígért ennél biztosabb halált. Leszegte a fejét, felordított, és rettegésének engedelmeskedve; kétségbeesetten előrevetődött.

Két szablya vágott egymás után a mellébe. Csillám tisztán megvágta a karját, és hátraszegezte a kardos kezét, míg Jégfal gyorsan felemelkedett az álla alatt, és felnyomta az arcát, hogy halála pillanatában még egyszer lássa azokat a bíbor szemeket.

Drizzt a küzdelem lendületével, tűzben égő tekintettel lökte félre a tetemet, és körülnézett, hogy elintézzé a dolgot Entrerivel.

De a bérgyilkos eltűnt.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

ÁLDOZAT

Thibbledorf Pwent a keskeny alagút végénél állt, és hőlátásával pásztázta az előtte elterülő termet. Mozgolódó hófoltokat látott, a mennyezeten pedig lecsüngő cseppköveket, és két határozottan hidegebb csíkot vett észre, amelyek párkányokat jeleztek a magas falon – az egyik éppen vele szemben, a másik jobb felé. Sötét üregek tátongtak a falban a padló szintjén több helyen is; Pwent tudta, hogy a közvetlenül bal felé eső és az szemben jobbra egyik egy–egy hosszú alagút bejárata, és sejtette, hogy néhány másik kisebb fülkét vagy kamrát jelent.

Guenhwyvar ott volt mellette, hátracsapott füllel, alig hallható morgással. Pwent látta, hogy a párduc is érzi a veszélyt. Intett Guenhwyvarnak, hogy kövesse őt – most nem riasztotta a szokatlan fegyvertárs – és visszacsörtetett folyosóba, hogy megállítsa a többieket még a terem előtt.

– Legalább három vagy négy másik ki– és bevezető út – mondta a harci tomboló. – És sok a nyílt terep – Alaposa leírta a termet, és különös figyelmet szentelt a nyilvánvaló bűvőhelyeknek.

Bruenor, aki osztozott Pwent sötét félelmeiben, bólintott a többiekre nézett. Ő is érezte, hogy közel az ellenség, ott van, körülöttük, és egyre előrébb nyomul. A törpék királya visszanézett arra, emerről jöttek, és a többiek látták rajta, hogy valami kerülő úton gondolkozik.

– Ellenük fordíthatjuk a meglepetésüket – mondta Catti-brie, mert tudta, milyen hiábavalóak Bruenor reményei. Ne volt idejük arra, hogy kerüljenek, és az eddig látott oldaljáratok nem sok reménnyel kecsegtettek ahhoz, hogy lejusson az alsóbb részekbe, vagy szélesebb alagutakba, ahol rátaláljanak Drizztre.

Bruenor szemében lobot vetett a harci kedv, de aztán elkomorult, amikor Guenhwyvar nehézkesen lezökkent Catti-brie lába elé.

– Túl régen van itt a macska – mondta a lány. – Hamarosan pihennie kell – Wulfgar és Bruenor arckifejezése elárul hogy nem túlságosan örülnek a hírek.

– Eggyel több ok arra, hogy előremenjünk – mondta szántan Catti-brie. – Guen még bírna harcolni egy kicsit. Bruenor megfontolta a dolgot, aztán komoran bólintott,

megveregette rovátkolt fejszéjét. – Közel kell jutnunk az lenséghez – emlékeztette barátait.

Pwent előszedte keserű itókáját. – Húzzatok még egye mondta Wulfgaréknak. – Jó, ha van belőle a hasatokban. Catti-brie megborzongott, de azért átvette a flaskát, aztán továbbadta Wulfgarnak, aki hasonlóan borzongva ugyan, szintén kortyolt egyet.

Bruenor és Pwent lekuporodott a földre közöttük, és Pwent gyorsan felvázolta a terem durva térképét. Nem volt idő részletes tervet készíteni, Bruenor azonban kijelölte mindenki területét, és mindenkire kiszabta azt a feladatot, ami legjobban illett a harci stílusához. Persze Guenhwyvarnak nem tudott pontos utasításokat adni, és Pwent irányításával sem sokat törődött. Tudta, ha egyszer a harc elkezdődik, a harci tomboló a maga vad, fegyelmezetlen módján úgylis azonnal elindul. Catti-brie és Wulfgar is átlátták Pwent szerepét, és megértették, hogy olyan pontos és ügyes ellenfelek ellen, mint a drow elfek, jól jöhet egy kis káosz.

Égve hagyták a fáklyát, sőt, még egyet meggyújtottak, és óvatosan megindultak előre, készen arra, hogy a maguk módján alakítsák a harcot.

Amikor a fáklyafény behatolt a terembe, villámgyors fekete alak vágott előre, és menekült be a sötétségbe. Guenhwyvar kitört jobbra, aztán visszakanyarodott balra, a terem közepe felé, majd megint jobbra, a hátsó fal felé.

Valahonnan előlről tüzelő nyílpuskák hangja hallatszott, majd a kőnek ütköző lövedékek kopogása, mindig egy lépéssel a szökkellő párduc mögött.

Guenhwyvar megint elkanyarodott az utolsó pillanatban, és néhány lépést a falon futott, mielőtt visszament volna a földre. A macska célja, a jobb oldali párkány most már látható volt, és Guenhwyvar teljes erőből nekifutott.

A párkány alatt, amikor már majdnem nekiütközött, a párduc izmai finoman váltottak. Guenhwyvar iránymódosítása majdnem függőleges volt, szinte repülve futott egyenesen fel a hús láb magas párkányra.

A párkányon leselkedő három sötételf nem számíthatott erre a hihetetlen manőverre. Ketten kilőtték nyílpuskáikat Guenhwyvar felé, és visszahúzódtak egy alagútba; a harmadik, aki szerencsétlenségére éppen a szökkenő nagymacska útjába került, csak a karját tudta széttárni, amikor az állat ráesett.

Fáklyák lobbantak fel a teremben, és megvilágították a harcteret. A rohamot Bruenor vezette, a jobbán Wulfgarral, a bal oldalon Thibbledorf Pwenttel. Catti-brie halkan szüremlett be mögöttük, és oldalt lopózott nagyjából arra, mint Guenhwyvar, ijájal a kézben.

Ismét láthatatlan nyílpuskák kattantak, és az élen rohamozókat mind találat érte. Wulfgar érezte, hogy a mérég szétárad a lábában, de csiklandozó, égő érzése is volt, ahogy Pwent itala ellene hatott az altatónak. Sötétségvarázs vetült az egyik fáklyára, de a barbár máris meggyújtott egy újat.

Pwent észrevett egy ellenséges drow-t balra, egy alagútban és ahogy az előre látható volt, ordítva csörtetett felé. Bruenor és Wulfgar lelassult, de folytatta útját egyenesen a

terem belseje felé, a nagyobb járatnyílások felé. A barbár szeme sarkából drow szemeket látott megvillanni a másik párkányon, elől és az alagutak fölött. Megállt, megpördült, és istenéhez fohászkodva elhajította harci kalapácsát. Égisz-agyar alacsonyan szállva a párkánynak vágódott, és letört egy darabot a sziklából. Egy sötételf ugrott félre; egy másik szétzúzott lábbal esett le, és alig tudott megkapaszkodni félúton a sziklafalban.

Wulfgar nem követte a dobást. Megint nyílpuskatalálat érte. Inkább oldalra fordult a maradék alagút felé, a jobb oldalra, ahol néhány sötételf lapult.

Bruenor közelharcra áhítozva kanyarodott a barbár mögött, de még be sem fejezte a kanyart, amikor egy nyolclábú szörnyeteg, egy drider jött ki az alagútból egyenesen előtte, és mögötte további sötét alakok haladtak.

A törpe vidámat kurjantott. Most eszébe sem jutott, milyenek az erőviszonyok. El volt szánva rá, hogy szembeszáll az ellenséggel, akármilyen erős is az.

Catti-Brie-nek minden fegyelmezettségére szüksége volt, hogy kivárjon az első lövéssel. Valójában nem is volt jó rálátása sem azokra, akiket Pwent rohamozott meg, sem a párkányra, ahol Guenhwyvar eltűnt, és annak nem látta értelmét, hogy lelője a sziklafalon csüngő sebesült drow-t. Bruenor megkérte, hogy jól gondolja meg az első lövését, mert akkor észreveszik.

Addig meresztgette a szemét Bruenor és Wulfgar között, amíg végre el nem jött a lehetőség. Egy drow lapult egy négylábnyi rézsútos szirt mögött a hátsó falnál, éppen Bruenorék közt félúton, nyílpuskával a kezében. Lőtt, aztán meglepve húzódott vissza, amikor egy ezüstvessző süvített el mellette, csapódott a falba, és hagyott égett nyomot maga után.

Catti-brie már küldte is az újabb vesszőt. Már nem látta a drow-t, aki teljesen elbújt a kő mögé, de úgy vélte, hogy a fedezék nem túl vastag.

A nyíl a tetejétől két lábnyira találta el a kőlapot. Éles roppanás hallatszott, ahogy a kő megrepedt, és a nyíl a döbrent drow fejébe fúródott.

A párkányon rekedt sötételf rugdalódzott, csapkodott, maga elé tartotta kis kerek pajzsát, és valahogy sikerült elővennie törét a másik kezével. Csak finom láncege miatt bírta ki Guenhwyvar karmolásait.

Törével le akart csapni a párduc oldalára, de fegyvere túlságosan aprónak tűnt egy ilyen ellenféllel szemben, és csak feldühítette volna a macskát. Pajzsos karját az állat fel lökte, elég erősen ahhoz, hogy kiforduljon a válla. Próbálta visszahúzni a pajzsot, hogy védekezzen, de a karja nem engedelmeskedett. Hiábavalóan kapta maga elé a másik karját a párduc mancsa ellen.

Guenhwyvar karmai a homloka fölött martak a fejébe. drow megint felemelte a törét.

A párduc karmai ekkor lenyúzták az arcát.

Nyílpuskák kattantak megint az alagútból, a párkány túlról. A párduc rá sem hederített a lövedékekre, hanem előrelelendült, hogy üldözőbe vegye a többi ellenfelet.

A két sötételf sötétséggömböket idézett az alagútba, azt megfordult és futásnak eredt.

Ha visszanéznek, talán lett volna még esélyük harcolni mert Guenhwyvar nem követte őket. A sebek, az altatómérge és a hosszú itteni tartózkodás miatt a párduc ereje kifogyott. Nem akart

elmenni, maradt volna, hogy társai oldalán, eltűnt gazdájáért küzdjön.

De a szobrocska mágiája nem követte akaratát. Néhány lépés után Guenhwyvar megállt, és megtántorodott. A párdúc test szürke füstté enyészett. A síkok közti alagút kinyílt, magába szívta.

Megint eltalálták, amikor kilépett a teremből, az apró lövedék azonban csak mosolyt csalt a vad tomboló arcára. Sötét gömb állta el menekülése útját, de ő elbődült, és átrohant rajta, még akkor is mosolyogva, amikor teljes erőből belerohant a szemközti kanyar falába.

A sötételf, aki látta a törpe tettét, megpördült, és rohan kezdett az alagútban, aztán befordult egy éles kanyarba. Pwent a nyomában vágtatott zörgő páncéljában, csorgó nyállal.

– Ostoba! – ordította, és leszegte a fejét, amikor befordult a kanyarban a menekülő után.

Pwent előreszúró sisaktüskéje felfogta a kardvágást, felnyársalva ellenfele karját. A tomboló nem lassult le, hanem levegőbe vetette magát, és teljes súlyával ráugrott ellenfelére, a földre nyomva a drow-t.

Tüskék mélyedtek a drow arcába, ágyékába; a támadó tarajos páncélja felszaggatta a finom láncinget. A tomboló minden egyes mozdulatára rettentő fájdalom hasított a drow átszúrt karjába.

Bruenor egy drow karcsú alakját pillantotta meg. A sötételf elképesztően széles karimájú, tollas kalapot viselt, és a bejáraton át az alagútba igyekezett. A szörnyű drider mögötti fáklyafény megvillant; Bruenor védekezően felemelte a pajzsát. Tör koppant a fémen, aztán még egy és még egy. A negyedik dobás alacsonyan érkezett, és megkarcolta a törpe lábát; az ötödik a pajzs fölött talált célba, ahogy Bruenor lehajolt, a törpe homlokánál, a sisak pereme alatt.

Kisebb sérülések azonban nem állíthatták meg a harcedzett királyt, sem a nyolc lábbal kopogó, fejszével vagdalkozó drider látványa. A törpe keményen rohamozott, kapott egy csapást a pajzsára, aztán visszacsapott a drider másik fejszéje ellen. Mivel sokkal kisebb volt ellenfelénél ezért alacsonyan támadott, fejszéje a drider páncélozott lábába vágott. A törpe egész végig gyors mozgásban maradt, a pajzsát feltartotta, és a kitűnő szerszám a drow bővölte fegyverek egyik csapását a másik után fogta fel.

Bruenor fejszéje bevágott két láb között, a drider puhább húsába. De a törpe vigyora hamar lehervadt, mert a drider válasza keményen csattant a pajzsán, Bruenor karja kicsavarodott, és a lény hasba rúgta a törpét, aki erre hátrarepült. Sajgó karral, zihálva szedte össze magát. Újabb sorozat tör érkezett a drider mögüli folyosóból, és ez készületlenül érte Bruenort. Alig tudta fölemelni a pajzsát, hogy felfogja vele az utolsó négy dobást. Lenézett az első törre, ami réteges páncélja elejéből állt ki, és vér szivárgott a hegye alól. Tudta, hogy csak egy hajszállal kerülte el a halált.

És azt is tudta, hogy ez a kis figyelem elkalandozás sokba kerülhet neki, mert a drider már rajta is volt.

Wulfgar elhajított kalapácsa röppent előre a folyosóba, méltó válaszul a nyílpuskák lövéseire, amik eltalálták a barbárt. Magasra célzott, a bejárat fölött függő cseppkősorra, és a kalapács tökéletesen elvégezte a feladatát, mert leverte a lógó kövek nagy részét.

Egy sötételf hátraesett – Wulfgar nem tudta, hogy a kalapács találta-e el – a másik pedig előrevetette magát. Karddal és törrel fogadta a fegyvertelen barbár rohamát.

Wulfgar megtorpant a villogó pengék előtt, félreszökkent, és rúgott, csapott; mindent megtett, hogy távol tartsa magától veszedelmes és gyors ellenfelét addig a néhány pillanatig, amennyire szüksége van.

A drow, aki nem ismerte Égisz-agyar mágiáját, nem sietett közel kerülni a szemmel láthatóan óriási ember kezeihez. Kimért kard–tör kombinációkkal támadott, és egy törszúrással fájdalmasan megsebezte a barbár csípőjét.

Gonoszul elmosolyodott sikere láttán. Égisz-agyar Wulfgar várakozó kezében termett.

Wulfgar fél kézzel, a nyél végét fogva ívben meglendítette maga előtt a kalapácsot. A drow gondosan felmérte a fegyver gyorsaságát – a barbár pedig gondosan felmérte a drow-t.

A tör bevágott a lendülő kalapács mögött. Wulfgar másik keze a kalapács feje alá kulcsolódott, és hirtelen visszafordította a fegyver mozgását, félreütve a drow támadását.

Az ébenszínű gyors volt, és kardjával lecsapott ellenfele vállára már akkor, amikor a törre oldalra

vágódott. Wulfgar.. hatalmas alkarja megfeszült az erőkifejtéstől, ahogy visszafogta a kalapács lendületét, és maga elé kapta. A nyél közepénél megragadta Égisz–agyart a szabad kezével, és rézsútosan felrántotta. A kalapácsfej találkozott a karddal, és magával sodorta.

A háritás végén a drow egyik keze oldalt volt, a másik fönt, Wulfgar viszont tökéletes egyensúlyban állt vele szemben, két kézre fogva Égisz–agyart. Mielőtt a sötételf maga elé tudta volna húzni pengéit, Wulfgar lesújtott rá, a válla alatt, aztán tovább a szemközi csípőjéig. A drow hátratántorodott az ütéstől, aztán, mintha hirtelen fel sem fogta volna a hihetetlen csapás súlyát, önkéntelenül hátraszökkent, és nekiütközött a falnak.

A rogyadozó lábbal, szétlapított tüdővel emelte arca elé a kardját. A barbár teljes erőből lecsapott újra a pengén keresztül, a drow arcába, aminek csúnya recsenéssel lapult szét a barlang kőkemény sziklafala és Égisz–agyar még keményebb fémje között.

Vakító ezüstcsík állította meg a drider támadását, és mentette meg Harcpöröly Bruenort. Pedig a vessző el sem találta a dridert. Magasan süvített el, és a sebesült drow-t (aki a falon csüngött) szögezte a sziklához.

De Bruenornak ez a pillanatnyi szünet is elég volt, hogy magához térjen. Keményen előrerontott, és fejszéjével rácsapott a drider legközelebbi lábára, miközben magasra tartott pajzzsal védte ki a most már zavart fejszetámadásokat. A törpe egészen közel nyomakodott a szörnyeteghez, hogy a hatalmas test némi védelmet nyújtson neki a folyosóban tartózkodó többi ellenségtől, és visszaszorította a dridert, mielőtt az megvethette volna rengeteg lábát a roham előtt.

Catti-brie újabb nyila sistergett el mellette, és szikrázva súrlódott neki a sziklafalnak.

Bruenor szélesen elvigyorodott, és hálát adott az isteneknek, amiért ilyen jó baráttal és szövetségessel áldották meg, mint a lány.

Az első két nyíl feldühítette Viernát; a harmadik pedig, ami bejött a járatba, kis híján fejen találta. Jarlaxle visszahúzódott a terem bejárata mellől a papnőhöz.

– Elképesztő – ismerte el a zsoldos. – A teremben halott katonáim hevernek.

Vierna előrerohant drider öccse és Bruenor irányába. Hol van Drizzt Do'Urden? – kérdezte, hangjában olyan mágikus éllel, hogy Bruenor hallja a drider mögött.

– Meglőttél, és még beszélgetni akarsz? – dörögte a törpe, és kiáltására egy fejszecsapással tett pontot. Dinin egyik lába leszakadt, a törpe pedig továbbnyomult, és újabb néhány lépéssel hátrébb szorította a dridert.

Viernának alig volt alkalma elkezdeni szándékolt tárgyalását, Jarlaxle máris megragadta, és lenyomta. A papnő első dühe azonban egy csapásra elenyészett, amikor újabb ezüstös vessző vágódott a falba, és perzselt bele lyukat, épp ott, ahol az előbb még állt.

Ekkor eszébe jutottak Entreri figyelmeztetései a csapattal kapcsolatban, és most maga előtt látta a bizonyítékot, ahogy a csata kezdett elfajulni. Megremegett a dühtől, és érthetetlenül felmordult, amikor belegondolt, mibe kerülhet neki ez a küzdelem.

Magába fordult, követte hite útját sötét istensége felé, és Lloth–hoz fohászkodott.

– Vierna! – szólította őt Jarlaxle valahonnan messziről. Lloth nem hagyhatja, hogy kudarcot valljon, segítenie kell őt ebben a váratlan helyzetben, hiszen neki áldozza az öccsét.

– Vierna! – Érezte, hogy a zsoldos megragadja, és egy másik harcos segítségével talpra állítja.

– Wishya! – kiáltott fel Vierna szándékolatlanul, aztán lenyugodott, mert tudta, hogy Lloth felelt a hívására.

Jarlaxle és a többi drow az alagút falának repült Vierna mágikus kirobbanásának erejétől. Mindnyájan meghunyászkodva néztek rá.

A zsoldos vonásai elernyedtek, amikor Vierna kérte, hogy kövesse őt tovább a folyosón, el a veszélyes helyről.

– Lloth segíteni fog minket abban, hogy befejezzük, amit itt elkezdünk – magyarázta a papnő.

Catti-brie a biztonság kedvéért még egyet belelőtt a folyosóba, aztán körülnézett, hogy tisztább célpontot keressen. Láttá ugyan Bruenor és a szörnyű drider harcát, de tudta, hogy a szoros közelharc miatt túl veszélyes lenne odalőni.

Wulfgar láthatóan kézben tartotta a helyzetet! Egy drow hevert holtan a lábánál, és a barbár most a

beomlott folyosónylást leste, hogy újabb ellenfelet keressen, de senki sem jött. Pwent sehol sem volt látható.

Hirtelen fölpillantott a szétfúzott párkányra Bruenorék fölött, a drow-ra, aki nem esett le, aztán a másik párkányra, ahol Guenhwyvar tűnt el. Egy kis fülkében a párkányos rész alatt a lány furcsa dolgot látott: olyasfajta ködök gyülekeztek, mint amilyenek a párdúc megjelenését szokták megelőzni. A füstfelhő színt váltott, narancsszínű lett, majdnem olyan, mint egy kavargó tűzgömb.

Catti-brie gonosz kisugárzást érzett felőle, és célra emelte az íját. A nyakán felmeredt a szőr; valami figyelte.

Gyorsan ledobta a Szívkeresőt, és rövidkardját előrántva megpördült, még épp idejében, hogy félreacsapja egy lebegő drow szűrő kardját, aki hangtalanul leereszkedett a mennyezetről.

Wulfgar is észrevette a ködöt, és tudta, harcra készen kell figyelnie arra, hogy lecsapjon, amint a jelenség igazi természete kiderül. De nem hagyhatta figyelmen kívül Catti-brie hirtelen kiáltását, és amikor a lány felé nézett, látta, hogy bajban van; szinte ül a földön, és rövidkardjával elkeseredetten küzd, hogy visszatartsa támadóját.

Az árnyékban, kissé távolabb a lány háta mögött egy másik sötét alak kezdett ereszkedni.

Szétszagatott ellenfele vére összekeveredett Thibbledorf Pwent nyálával. A drow már nem hánykolódott, Pwent viszont a gyilkolás hevében még igen.

Nyílpuskalövődék fúrta át a fülét. Elbödült, felkapta a fejét, mire az átszúrt drow kar is emelkedett a tuskével együtt. Újabb ellenség közeledett.

A harci tomboló felpattant, ide-oda rángatta a fejét, amíg az áldozat karja szét nem szakadt, és a sisaktüske ki nem szabadult.

A közeledő sötételf megtorpant; megzavarta a különös jelenet. Aztán továbbindult – de visszafelé – amikor a rendíthetetlen Pwent ordítva nekirontott.

A drow-t valóban meglepte a zömök törpe hihetetlen gyorsasága, és az, hogy nem tudja könnyedén lehagyni ellenfelét. Pedig nem futott volna túl messzire, csak el akarta csalni a veszedelmes törpét a csata fő helyszínéről.

Kanyargó járatokban rohantak, a drow elfnek mintegy tízlépésnyi előnye volt. Kecsés léptei alig változtak, amikot felszökkent, földet ért, és vigyorogva, kardjait előreszegezve megpördült.

Pwent nem lassúdott. Csak a fejét szegte le, hogy a tuskéje előre nézzen. Szemét a köpadlóra szegezve akkor vette észre a csapdát, amikor már átlépett a verem szélén, amin a drow könnyedén átszökkent.

A tomboló csörömpölve, pattogva hullt alá, páncélja taréjai szikrát vetettek a sziklafalon. Egy bordája megrepedt, amikor ráesett egy tompa, álló cseppkő tetejére, aztán legurult róla, és elterült a földön.

Ott is feküdt egy ideig. Csodálta ellenfele ravaszságát, azt, ahogy a mennyezet – több tonnányi tömör szikla – olyan szépen forog.

Catti-brie nem volt kezdő kardforgató. Ügyesen vívott, latba vetett minden védekezési módszert, amit Drizzttől tanult, hogy kiegyenlítse az állást. Bízott benne, hogy a drow kezdeti előnye egyre fog, és ő fel tud állni, hogy egyenlő esélyekkel szállhasson szembe ellenfelével.

Aztán egyszer csak nem volt ellenfele.

Égisz–agyar pörgött el mellette, a röpte szele megborzolta a lány haját. A kalapács teljes erőből elcsapta a meglepett sötételfet.

Catti-brie megpördült, és kezdeti elismerő véleménye megváltozott, amikor látta, hogy Wulfgar megint az ő védelmével foglalkozik. A köd a barbár közelében már kezdett alakot öltetni, valamelyik alsóbb sík gonosz lakójának képében, olyan ellenségként, aki sokkalta veszélyesebb volt az ő sötét elfjénél.

Wulfgar még fenyegetettségében is jövődöbelije segítségére sietett, a saját biztonsága rovására.

Catti-brie számára ez a tett inkább ostobának, mint önzetlennek tűnt, hisz úgy vélte, hogy ő maga is el tudott volna bánni ellenfelével.

A lány az íjáért nyúlt – szükség volt kedvenc fegyverére. De mielőtt még elérte volna a fegyverét, a szörnyeteg, a yochlol, teljes valójában alakot öltött ezen a síkon. Formátlan teremtmény volt,

némileg a félig olvadt viaszra emlékeztetett. Nyolc csápszerű függeléke és középen éles fogakkal teli szája volt.

Váratlanul veszélyt érzett maga mögött, még mielőtt odakiálthatott volna Wulfgarnak. Íjjal a kézben megpördült, és egy drow kardját látta a feje felé közeledni.

Ösztönösen engedte útjára a vesszőt, amelynek ereje a levegőbe dobta a drow-t, átment rajta, és szikraesővel szétrobbant a mennyezeten. A drow még állt, amikor visszaesett a padlóra és fogta a kardját, és az arcán látszott, hogy nem tudja, igazából mi is történt vele.

Catti-brie husángerővel marokra fogta az íjat, és addig ütötte a sötételfet, amíg az agya fel nem fogta a tényt, hogy a drow halott.

Amikor visszanézett, látta, hogy Wulfgart megragadja az yochlol egyik csápja, aztán egy másik is. A barbár még hatalmas erejével sem tudta megakadályozni, hogy egyre közelebb ne kerüljön a várakozó szájhoz.

Bruenor a drider testének feketéjén kívül semmit sem látott, de csak szorította tovább Dinint. Semmit sem hallott, csak a pengék suhogását, a fém pendülését, és a driderpáncél reccsenését, valahányszor célba talált.

Mégis ösztönösen tudta, hogy Catti-brie és Wulfgar, a gyermekei bajban vannak.

Ekkor fejszéje végre teljes erőből csaphatott le a hátráló lényre, amikor a drider a falnak ütközött. Újabb pókláb hullt a porba; Bruenor megvetette a lábát, és hátraugrott.

Dinin, aki már elvesztette két lábát, nem vette azonnal üldözőbe, örült, hogy lélegzethez jutott, a vad törpe azonban újra rohamozott, és szinte elsöpörte a sebesült dridert. Bruenor pajzsa megfogta az első fejszét, a sisak pedig a másikat; az ütés olyan erős volt, hogy össze kellett volna rognia alatta.

A kemény külső váz fölött egyenesen bevágott Bruenor fejszéje, éppen a felpuffadt drider hasába, meleg vér fröccsent szét belőle. A drider lába és Bruenor karja egyaránt lucskos lett.

Bruenor teljesen megvadult, megállás nélkül vagdalkozott fegyverével a drider két elülső lába között. A külső váz megrepedt, és utat nyitott a húshoz, ahonnan pedig további testnedv ömlött.

Bruenor megint lecsapott, de őt is találat érte a fejszés karján. A drider csapásának ügyetlen szöge azonban elvette az ütés erejének javát, és a fejsze el sem hatolt Bruenor bőréig a mithrill páncél alá, csak fájdalmat okozott.

A szíve azt kiáltotta, hogy Wulfgarnak és Catti-Brie-nek szüksége van rá.

Bruenor a fájdalomtól eltorzult arccal csapott visszakézzel fölfelé, és a fejsze tompa vége eltalálta a drider könyökét. A lény felhőrdült, és Bruenor újra csapásra emelte fegyverét, most a másik oldalról. A hóna alatt találta a szörnyeteget, és leszelte a karját.

Catti-Brie-nek és Wulfgarnak szüksége van rá!

A drider karja messzebbre ért, ezért a fejszével megkerülte Bruenor pajzsát, és véres csíkot húzott ellenfele karjára. Bruenor közelebb rántotta magához a pajzsot, és vállal nekilökte a szörnyeteget a falnak. Visszapattant, keményen belevágott az emberpók védtelen oldalába, aztán megint lőkött egyet a vállával.

Visszapattant, megint vágott, és ugrott. Most hallotta, hogy a drider másik fejszéje a földre hullik, majd amikor visszapattant, hátul maradt, és vadul csapkodott a fejszéjével. A földre nyomta a dridert, és vagdalta a húsát, törte a bordáit.

Bruenor megfordult, látta, hogy Catti-brie ura a helyzetnek, aztán Wulfgar felé lépett.

– Wishya!

Erőhullám lökte el a törpét. Fölemelte a földről, és a falhoz vágta.

De a törpe visszapattant, és dühödt ordítással vetette magát az alagút bejárata felé, ahonnan több drow szempár figyelte.

– Wishya! – hallatszott újra a kiáltás, és Bruenor hirtelen visszafelé kezdett mozogni.

– Hány van még? – dörögte a törpe, mikor megrázta magát az újabb ütközés után.

A szempárok elfordultak.

Sötét gömb hullt a törpére, aki igazság szerint még örült is a fedezéknek, mert az utolsó találkozás a sziklával jobban fájt, mint ahogy maga előtt is beismerte volna.

Egy negyedik katona csatlakozott Viernához, Jarlaxle-hoz és egyetlen testőrükhöz, amikor megindultak beljebb az alagútba.

– Egy törpe van oldalt – mondta az újonnan érkezett. Eszelős. Meg van vadulva. Belecsaltam egy gödörbe, de nem hiszem, hogy ezzel megállítottam!

Vierna éppen válaszolt volna, de Jarlaxle félbeszakította, és az egyik oldaljára mutatott, ahonnan egy másik drow jelzett nekik kétségbeesetten a néma kéznyelven.

Ördögi macska! – jelezte a távoli drow. Egy másik alak suhant el mellette, majd hamarosan egy harmadik. Jarlaxle ismerte csapatai helyzetét, és tudta, hogy ezek két különböző csata túlélői.

Azt is tudta, hogy a párkány is, és az alatta lévő járat is elveszett.

– Mennünk kell – jelezte Viernának. – Keressünk egy előnyösebb helyet, ahol folytathatjuk a harcot.

– Lloth felelt a hívásomra! – mordult rá Vierna. – Megérkezett az egyik komornája!

– Eggyel több ok arra, hogy elmenjünk – felelte Jarlaxle hangosan. – Mutasd meg hitedet a Pókkirálynőnek, és üldözzük tovább az öcsédet.

Vierna egy pillanatig gondolkodott ezen, aztán a zsoldos legnagyobb megkönnyebbülésére, bólintott. Jarlaxle erős tempóban megindult, és arra gondolt: lehetséges-e, hogy képzett Bregan D'aerthe csapatából csak heten maradtak, önmagával és Viernával együtt.

Wulfgar vadul kapálózott a lengő csápok között, keze a szorongató függelékekre kulcsolódott, és próbálta őket letépni magáról, de további csápok csaptak le rá.

Hirtelen rántás érte, elindult a tátongó száj felé, és látta, hogy az újabb csápok a figyelme elterelését szolgálták. Pengeéles fogak mélyedtek hátába, bordáiba, szakították át az izmait, és koccantak a csontjához.

Kicsapott, belemarkolt az yochlol síkos bőrébe, és kiszakított belőle egy darabot. A lény nem mutatott fájdalmat, csak ; harapott tovább, fogai rendíthetetlenül dolgoztak tovább a csapdába esett testen.

Égisz–agyar visszatért Wulfgar kezébe, de a barbár túlságosan ki volt csavarodva ahhoz, hogy csapást mérhessen ellenfelére. Azért ütött egyet, és talált is, de a gonosz lény rugalmas teste mintha elnyelné az ütés erejét, besüppedt Égisz–agyar alatt.

Wulfgar megint csapott, és csavart egyet magán az izzó fájdalom dacára. Látta, hogy Catti-brie egyedül áll, és iszonyodva mered az ifjú kifehérlő, csupasz bordáira.

A barbárt mégis elégedettséggel töltötte el, hogy szerelmét nem fenyegeti veszély.

Ezüstcsík csapott le rájuk, meglepve Wulfgart, és megsebesítve a yochlolt. A barbár úgy gondolta, hogy közel a menekülés; hogy szeretett Catti-Brie-je, akit alábecsülni merészelt, elpusztítja ellenfelét.

Egy csáp fonódott Catti-brie bokájára, és lerántotta. A lány beverte a fejét a földbe, az íja kiesett a kezéből, és nem sok ellenállást tanúsított, amikor a yochlol elkezdte maga felé húzni.

– Ne! – ordított fel Wulfgar, és csapkodni kezdte a puha karú szörnyeteget. Bruenor nevét kiáltotta, és a szeme sarkából meg is pillantotta a törpe zömök alakját, ahogy valahol messze, szédelegve kitámolyog egy sötétséggömbből.

A yochlol szája irgalmatlanul rágott; egy gyengébb ember már rég összeroppant volna harapásai alatt.

De Wulfgar nem hagyta magát megölni, most, hogy Bruenor és Catti-brie veszélyben volt.

Dalolni kezdett Tempushoz, a harc istenéhez. A tüdeje lassan megtelt vérrel, ahogy énekelt, de dala a szívéből jött, ami már több mint húsz éve hűségesen szolgáltta őt.

Énekelt, és már nem érezte a szörnyű fájdalmat; énekelt, és a dal visszaszállt a fülébe, és úgy verődött vissza a falakról, mint az isten papjainak zengő kórusa.

Énekelt, és megmarkolta Égisz–agyart.

Majd ütött, de nem a szörnyetegbe, hanem az alacsony mennyezetbe. A kalapács földbe vágott, kőben akadt meg. Köves föld záporozott rájuk. Wulfgar rendületlenül dalolva tovább verte a mennyezetet.

A yochlol, aki nem volt ostoba teremtmény, vadul harapott, és rázta az állkapcsát, de áldozata már rég túl volt azon, hogy fájdalmat érezzen. Égisz–agyar felcsapott; és nyomában egy szikladarab vált

le a mennyezetről.

Amikor Catti-brie magához tért, látta, mit csinál a barbár. A yochlolt már nem érdekelte másik áldozata, és már nem húzta őt maga felé, így Catti-Brie-nek sikerült visszamásznia az íjához.

– Ne, fiam! – hallatszott Bruenor kiáltása. A lány felajzotta íját, és megfordult. Égisz–agyar a mennyezetre sújtott.

Catti-brie nyíla egy pillanattal az előtt röppent bele a yochlomba, hogy a fülke teteje beomlott volna. Hatalmas kőtömbök bukfenceztek le, a köztük lévő helyeket föld és kavics töltötte ki.

Hatalmas porfelhő keletkezett. A terem megremegett; az omlás a járatokban is visszhangot vert.

Sem Catti-brie, sem Bruenor nem állt már. Mindketten a padlóra kuporodtak, és a fejük fölé emelték a karjukat, ahogy az omlás lassan csillapodott. Egyikük sem látott semmit a portól, egyikük sem látta, ahogy a szörnyeteg és Wulfgar eltűnik rengeteg leszakadt kő alatt.

Ötödik rész

VÉGIJÁTÉK

Ha meghalok...

Veszítettem barátokat, elvesztettem apámat, mentoromat ebben a halálnak nevezett legnagyobb rejtélyben. Azóta Ismerem a gyászt, hogy elhagytam Menzoberranzant, amióta Malice közölte velem, hogy Zaknafeint odaadták a Pókkirálynők. Különös érzés ez a gyász, egyre változik a középpontja.

Zaknafeint gyászolom, Montoliót, Wulfgart? Vagy magamat, amiért, amit örökre elvesztettem? Ez talán a halandó lét legalapvetőbb kérdése, mégis meglehet, hogy éppen erre nincs válasz... Hacsak nem hit kérdése.

Még most is elszomorodom, amikor az apám elleni szócsatákra gondolok, amikor eszembe jutnak a séták Montolio mellett a hegyekben, és amikor Wulfgar emlékei – a legélénkebbek mind közt –, úgy villannak át az elmémen, mint életem legutóbbi éveinek összefoglalása. Eszembe jut egy nap Kelvin Halmán, a Jeges Szelek Völgyének tundrájára tekintve, amikor az ifjú Wulfgar észrevette nomád népe tábortüzeit. Ez volt az a pillanat, amikor ő és én igazán barátok lettünk, az a pillanat, amikor rájöttünk, hogy életünk összes bizonytalansága között mi biztos pontot jelentünk egymás számára.

Eszembe jut a fehér sárkány, az óriásfajzat Biggrin, és az, hogy Wulfgar nélkül nem győzhettem volna velük szemben. Eszembe jutnak a közös győzelmeink, a köztünk lévő bizalom és szeretet köteléke, ami egyre szorosabb lett, de sosem kényelmetlen.

Nem voltam ott, amikor elesett, nem tudtam a segítségére sietni úgy, ahogyan ő biztosan az én megmentésemre jött volna.

Nem búcsúzhattam el tőle.

Ha meghalok, egyedül leszek? Ha nem vágnak le, vagy nem betegszem meg, bizonyosan túlélem Catti-Brie-t, Regist, de még Bruenort is. És most azt hiszem, hogy bárki más is lesz mellettem, ha ők hárman nem lesznek velem, valóban egyedül halok meg.

Ezek a gondolatok nem olyan sötétek. Ezerszer elbúcsúztam Wulfgartól. Búcsú volt, valahányszor a tudtára adtam, hogy milyen fontos nekem, valahányszor tettekkkel és szavakkal igazoltam szeretetemet. Az élők az élet minden napján búcsúznak. Szerелеmmel, barátsággal, annak a megerősítésével, hogy az emlékek megmaradnak, ha a test elenyészik is.

Wulfgar talált egy másik helyet, egy másik életet – hinnem kell ebben, különben mi lenne a létezés célja?

A gyász az enyém, azért a veszteségért, amit, tudom, életem végéig érezni fogok, akárhány évszázad telik is el. De ebben a veszteségben komolyság van, isteni nyugalom. Jobb volt ismerni őt osztozni vele ebben sok dologban, mintha sosem mentem volna mellette, harcoltam volna az oldalán, és néztem volna kristálykék szemébe.

Ha meghalok. . . talán lesznek barátok, akik meggyászolnak, akik továbbviszik közös örömeinket és fájdalmainkat, akik hordozzák az emlékem.

Ez a lélek halhatatlansága, a végtelen örökség, a gyász táplálója.

De egyben a hité is.

– Drizzt Do'Urden

HUSZADIK FEJEZET

HIRTELEN

A por lassan leülepedett a teremben, elhomályosítva a táncoló fényt; az egyik fáklya kialudt egy lehulló kődarab alatt, lángja egy szempillantás alatt kihunyott.

Úgy, mint Wulfgar szemének tüze.

Amikor a dübörgés abbamaradt, és a nagyobb kődarabok megállapodtak, Catti-brie megfordult, és nagy nehezen felült.

Kitörölte a port a szeméből, és sokáig bámult a homályba, amíg lassan fölfogta az eléje táruló komor képet.

A szörnyeteg egyetlen látható csápja még mindig a lány bokája köré fonódott, de egy éles sziklaperem már régen levágta a testről. A csápdarab kígyószerűen rángatózott.

Mögötte csak szikla látszott. A helyzet monumentalitása teljesen a hatása alá vonta Catti-Brie-t. Megtántorodott, az ájulás környékezte, és csak akkor kapott erőre, amikor feltámadt benne a düh, a tagadás. Kirántotta lábát a csáp szorításából, és négykézláb mászott előre. Megpróbált felállni, de a feje lüktetett. Ismét elgyengült, és hányingere támadt.

Wulfgar!

Tovább küszött, félredobta a tekergőző csápot, és pusztá kézzel kezdett ásni a kőhalomban. Felhorzsolta a kezét, beszakította a körmét, de nem törődött vele. Milyen hasonló ez az omlás ahhoz, ami Drizztet temette maga alá, amikor először átmentek Mithrill Csarnokon. De az törpék készítette csapda volt, és akkor a padló is leszakadt a mennyezettel együtt, Drizzt, pedig biztonságban leesett az alsó folyosóra.

Ez viszont nem előkészített csapda – emlékeztette magát Catti-brie –, itt nem lehet sehová lecsúszni. Halk, elfúló nyögés szakadt ki belőle, ahogy tovább ásott, kétségbeesetten, hogy kikaparja a kedvesét a halom alól. Remélte, hogy a kövek olyan szögben estek, hogy a férfi megmaradhatott alattuk.

Rendületlenül ásott tovább, észre sem vette apja homlokráncolását.

Bruenor majdnem kétszáz éves bányászati tapasztalatával tudta, mi az igazság: ez az omlás teljes volt.

A fiúnak vége.

Catti-brie kapingált tovább, és szipogni kezdett, ahogy az agya kezdte ráébreszteni arra, amit a szíve tagadott.

Bruenor a vállára tette a kezét, hogy megállítsa értelmetlen munkájában, és amikor Catti-brie felpillantott, belesajdult atyai szíve. A lány arca mocskos volt, az egyik oldalon alvadt vér borította, a haja a fejéhez ragadt. A szemei, a legmélyebb kék szemek könnyben áztak.

Bruenor lassan megcsóválta a fejét.

Catti-brie visszazökkent ülő helyzetbe, véres keze ernyedten hullott az ölébe, még csak nem is pislogott. Hányszor voltak már ilyen közel a végső pillanathoz? – tűnődött. – Hányszor kerültek már el a Halál karmait az utolsó pillanatban?

De az esélyek végül utolérték őket, utolérték Wulfgart, itt és most, hirtelen, figyelmeztetés nélkül.

Vége a hatalmas harcosnak, a törzs vezérének, annak a férfinak, aki Catti-brie férje lett volna. Sem ő, sem Bruenor, de még Drizzt Do'Urden sem tehet semmit, hogy segítsen rajta, és változtasson azon, ami történt.

– Megmentett – suttogta a lánya.

Bruenor mintha nem is hallotta volna, csak a port törölgette a szeméből, a port, ami a hatalmas könnycseppekbe gyűlt össze, aztán lecsorgott az arcán. Wulfgar mintha a fia lett volna Bruernak. A kemény törpe egy csata után vette magához az ifjú – szinte még gyerek – Wulfgart, elvileg rabszolgaként, valójában viszont azért, hogy jóra nevelje.

Bruenor igaz, jellemes, megbízható férfit kovácsolt a barbárból. A törpe életének legboldogabb napja volt, amikor nevelt fia és Catti-brie bejelentették, hogy összeházasodnak.

Bruenor félrerúgott egy követ.

Égisz–agyar hevert alatta.

A bátor törpe lába megroggyant, mikor megpillantotta a kalapács fején, Dumanthoin – a Hegy Alatti Titkok őrzője, a törpeisten – szimbólumait. Mélyeket kellett lélegeznie, és sokáig tartott, mire annyira összeszedte magát, hogy le tudjon nyúlni, és kiszabadítsa a fegyvert a törmelékből.

Bruenor legnagyobb alkotása volt ez a kalapács, kovácstudományának emlékműve. Minden szeretetét és ügyességét belevitte: Wulfgarnak készítette.

Catti-brie belenyugvónak tűnő álarca egycsapásra leomlott a fegyver láttán. Néma zokogás rázta a vállát, és nagyon törékenynek tűnt a poros, homályos fényben.

Bruenor épp ebből a látványból merített erőt. Eszébe jutott, hogy ő Mithrill Csarnok Nyolcadik Királya, felelős az alattvalóiért – és a lányáért is. Hátizsákja szíja alá dugta a pörölyt, Catti-brie hóna alá fűzte a karját, és talpra állította a lányát.

– Semmit sem tehetünk a fiúért – suttogta Bruenor. Catti-brie elhúzódott tőle, visszament a halomhoz, és morogva rúgott félre néhány kődarabot. Láta, milyen hiábavaló az egész, látta az óriási omladékot, a mozdíthatatlan darabokat. Mégis tovább ásott, mert képtelen volt lemondani a barbárról. Semmi másban nem lehetett reménye.

Bruenor gyengéden megfogta a karját.

A lány viczorogva lerázta a törpét, és folytatta a munkát.

– Nem! – dörögte Bruenor, és újra elkapta a lányt, most már erővel. Felrántotta a földről, és elvonszolta a halomtól.

Catti-brie bármerről próbálta megkerülni, elébe állt.

– Semmit sem tehetsz! – ordította a lány arcába vagy egy tucatszor.

– Meg kell próbálnom! – fogta környörgőre a dolgot Catti-brie, amikor látta, hogy apja nem fogja visszaengedni ásni.

Bruenor megrázta a fejét – és csak a törpe könnye, nyilvánvaló szomorúsága tette, hogy Catti-brie nem vágott az arcába.

Aztán a lány lecsillapodott, és nem próbálta kijátszani a makacs törpét.

– Vége – mondta neki Bruenor. – A fiú...a fiam azt az utat választotta. Feláldozta magát értünk, érted és értem. Ne szégyenítsd meg azzal, hogy ostoba fájdalomad miatt itt maradsz, a veszedelemben.

Catti-brie válla megroskadt Bruenor nyilvánvaló igazának súlya alatt. Nem ment vissza a halomhoz, Wulfgar sírhantjához, amikor Bruenor elment a pajzsáért és a fejszéjéért. Aztán a törpe visszajött, és a vállára tette a kezét.

– Búcsúzz el tőle – mondta, és némán várt egy ideig, mielőtt elvezette volna Catti-Brie-t, először az íjáért, aztán ki a tereméből, azon járat felé, amin bejöttek.

A lány megállt, és a törpére nézett, aztán az alagútra, mintha nem értene az útvonalat.

– Pwენტnek és a macskának egyedül kell megtalálniuk a kivezető utat – felelte Bruenor a pillantására, félreértve bizonytalanságát.

Catti-brie nem Guenhwyvar miatt aggódott. Tudta, hogy a párducnak semmi sem árthat komolyan, amíg őnála van a mágikus szobrocska, a harci tomboló eltűnését pedig egyáltalán nem bánta.

– Mi lesz Drizzttel? – kérdezte egyszerűen.

– Szerintem az elf él – felelte Bruenor. – Az egyik drow felőle kérdezett, hogy merre van. Él, és elszökött tőlük, sőt, azt hiszem, neki még nálunk is jobb esélye van rá, hogy kijusson ezekből az alagutakból. Lehet, hogy a macska is vele van.

– És lehet, hogy szüksége van ránk – mondta Catti-brie, és lerázta Bruenor kezét. A vállára kanyarította az íjat, és elszánt, komor arccal összefonta a karját maga előtt.

– Hazamegyünk, te lány – jelentette ki Bruenor szilárdan.

– Fogalmunk sincs, hol lehet Drizzt. Csak sejtem, és remélem, hogy él még.

– Kockáztatni akarsz? – kérdezte Catti-brie. – Meg akarod kockáztatni, hogy esetleg szüksége van ránk, és mi nem vagyunk mellette? Elveszítettünk már egy barátot, talán kettőt is, ha a bérgyilkos végzett Regisszel. Drizztet nem hagyom, bármi legyen is – Megborzongott, amikor eszébe jutott egy másik emlék, amikor eltévedtek a Tartaroszon, a másik létsíkon, és amikor Drizzt bátran szembeszállt a legszörnyűbb veszedelmekkel, hogy őt kihozza.

– Emlékszel a Tartaroszra? – kérdezte Bruenoról, mire a törpe pislogni kezdett, és elfordult.
– Én nem adom fel – mondta Catti-brie. – Semmilyen veszedelemmel szemben – A szemközti alagútbejáratra nézett, amerre a sötételfek elmenekültek. – Semmiféle sötételf vagy pokolbéli lény ellen sem!

Bruenor egy ideig mozdulatlanul, szótlánul állt, Wulfgarra gondolt, és a lánya elszánt szavait örölgette magában. Drizzt itt lehet a környéken, talán megsebesült, talán újra elkaphatják. Ha Bruenor lenne ott lent elveszve, és Drizzt lenne itt fönt, nem lenne kétséges, hogy ő mit tenne.

Megint Catti-Brie-re nézett, és a halomra a háta mögött.

Csak most vesztette el Wulfgart. Hogyan is kockáztathatná meg, hogy fogadott lányát is elveszítsa?

Alaposabban szemügyre vette a lányát, és látta tekintetében az izzó elszántságot. – Ez az én lányom – mondta csendesen.

Fölszedték a megmaradt fáklyát, és kimentek a terem másik oldalán nyíló kijáraton, még mélyebbre az alagutakban, eltűnt barátjuk után.

Az, aki nem Mélysötét örök homályában nőtt fel, nem vette volna észre ezt a kicsiny változást a sötétség szövetében, a friss levegő enyhe fuvallatát. Drizzt számára ezek a változások azonban olyan nyilvánvalóak voltak, mint egy pofon, és fokozta a tempót, magával vonszolva Regist.

– Mi az? – kérdezte az ijedt félszerzet, és szorongva körülpillantott, mintha azt várná, hogy Artemis Entreri ugrik ki mindjárt az árnyak közül, és felfalja.

Egy széles, de alacsony oldaljárat mellett haladtak el, ami enyhén lejtett. Drizzt tétozódott: irányérzéke azt ordította, hogy most hagyja el a jó alagutat. De végül is nem törődött a jelzéssel, és ment tovább, remélve, hogy a szabadba nyíló rés eléggé tágas és hozzáférhető ahhoz, hogy Regisszel végre friss levegőt szippanthassanak.

Úgy lett. Befordultak egy sarkon, és csípős szelet éreztek az arcukon, egy világosabb nyílást pillantottak, hatalmas hegyeket... és csillagokat!

A félszerzet hatalmas, megkönnyebbült sóhaja pontosan kifejezte Drizzt lelkiállapotát is, ahogy húzta tovább Regist.

– De nem juthatsz fel oda, ugye? – ingerkedett Entreri. – Egymagadban le tudnál rázni, el tudnád kerülni a harcot. De itt van a sebesült társad. Erre gondold, Drizzt Do'Urden. Hagyd itt a félszerzetet, és szabadon elmehetsz.

Drizzt válasza sem méltatta a képtelen ötletet.

– Én itt hagynám – folytatta Entreri, és jéghideg pillantást vetett a félszerzetre, aki felvinnyogott, és összeroskadt Drizzt karjában.

A drow inkább meg sem próbálta elképzelni azokat a borzalmakat, amiket Regis elszenvedhetett a gonosz ember kezétől.

– De te nem hagyod itt – folytatta Entreri. – Már rég megállapítottuk ezt a különbséget kettőnk között, amit te erőnek hívsz, de én tudom, hogy gyengeség – Csak egy tucatnyi lépés távolságban volt; karcsú kardja kiröppent a tokjából, és zöldeskék izzásba borította a bérnyilkost. – És most térjünk rá a dolgunkra – mondta. – A sorsunkra. Tetszik ez a csatatér, amit előkészítettem? Innen csak egy út vezet ki, az alagútba, tehát se te, sem én nem menekülhetünk el, végig kell játszanunk – Lenézett a magaslatról. – A vesztesre halálos zuhanás vár – mosolyodott el. – Itt nincs kímélet.

Drizzt nem tagadhatta a rátörő érzéseket: a forróságot a mellkasában és a szeme mögött. Nem tagadhatta, hogy a szíve és lelke egy rejtett, hátsó zugában ő is akarja ezt a kihívást, rá akar cáfolni Entrerire, meg akarja mutatni, hogy a bérnyilkos élete értéktelen. Erre a harcra mégsem kerülhetett volna sor, ha Drizzt Do'Urdennek szabad választása van. Tudta és érezte, hogy vágyai nem nyújtanak elegendő okot egy halálos párbajra. Most, hogy Regis ott szűkölt mögötte, a barátai pedig valahol fent küszködtek a sötételfekkel, nem térhetett ki a kihívás elől.

A szabályak markolata keményen simult a tenyerébe, látása pedig teljesen visszaállt a rendes fénytartományba, amikor Csillám kékje felizzott.

Entreri megállt, egyik kezében a törrel, másikban karddal, és intett Drizztnek, hogy menjen közelebb.

Alig több mint egy nap leforgása alatt Csillám immáron harmadszor csapott össze a bérgyilkos vékony pengéjével; harmadszor, és amennyire Drizzték meg voltak győződve, utoljára.

Könnyedén kezdtek, mindketten gondosan kimérték lépéseiket a szokatlan porondon. A párkány talán tíz láb széles lehetett itt, de a két küzdőfél mögött hirtelen összeszűkült.

Entreri támadása visszakezes suhintással kezdődött, nyomában a törrel.

Két tiszta hárítás csendült fel, és Drizzt az egyik szablyájával bevágott az Entreri két pengéje közti részbe, ami azonban egy szempillantás alatt bezárult, és visszaverte az elf támadását.

Körözni kezdtek: Drizzt belül, a falnál, a bérgyilkos a szakadék szélén. Entreri alacsonyan vágott, szokatlan módon ezúttal a törrel.

Drizzt átugrott a rövid vágás fölött, és kettős vágáskombinációval sújtott a lebukó bérgyilkos fejére. Entreri kardja jobbra–balra szökkent, vízszintesen a feje fölött, hogy hárítsa a csapásokat, aztán enyhén szöget változtatva előreszúrta, hogy távoltartsa a drow-t, amíg fel nem áll.

– Ez nem lesz gyors győzelem – ígérte Entreri ördögi mollyal. Mintha saját állítását akarná bizonyítani, előreszegezett karddal, vadul tört előre.

Drizzt kezei villámgyorsan dolgoztak, és szablyái többször is megütötték a ravasz szögben támadó fegyvert. A sötételf oldalazva harcolt, nehogy hátával a falba ütközzön.

Drizzt tökéletesen egyetértett a bérgyilkos kijelentésével – nem lesz gyors harc, akárki győz. Hosszú percekig, talán órákig is eltarthat. És mi haszna? – tűnődött Drizzt. – Mit nyerhet vele? Vagy felbukkan Vierna, és idő előtt véget vet a párbajnak?

Akkor lett volna csak igazán sebezhető a két barát, előttük a hatalmas mélységgel, hátuk mögött az elállt alagúttal!

A bérgyilkos megint támadott, és Drizzt megint csak tökéletes egyensúllyal hárított. Entreri semmire sem jutott, de aztán megpördült, és Drizzt saját módszerével próbálta visszaszorítani a drow-t a párkány keskenyebb részébe.

Drizzt meglepődött, hogy ellensége alig két küzdelem után ilyen tökéletesen megtanulta a merész és nehéz manővert, de ez mégiscsak az ő mozdulata volt, és tudta, hogyan kell szembeszállni vele.

Ő is pörögni kezdett, szablyái föl–le suhintottak. A pengék minden fordultnál találkoztak, néha szikrát is vetettek a sötét éjszakában. Fém csikorgott, zöld és kék izzás folyt össze kivehetetlen foltnak. Drizzt ellépett Entreri mellett – a bérgyilkos hirtelen megfordította a pörgését, de Drizzt látta a mozdulatot, és megtorpant, mindkét pengével útját állva a visszacsapó törnek és kardnak.

Aztán vihareseben visszatámadott Entreri, és most, amikor Entreri megint visszafordította a pörgését ebbe az irányba, a drow oly pontosan számított erre, hogy először váltott irányt.

Regis, aki tehetetlenül bámolt, és nem mert beavatkozni, nem tudott volna szavakat találni a lenyűgöző tánc leírására, Csillám és a bérgyilkos izzó kardjának színforgatagára, Drizzt szemének bíbor és Entreri tekintetének vörös szikráira. A kardok csengése szimfóniába olvadt, a tánc ezernyi hangjegyébe, és különös harmónia érzését keltette a két esküdt ellenség között.

Aztán egyszerre torpantak meg, egymástól néhány lábnyira. Mindketten rájöttek, hogy ennek a pörgő táncnak sose lesz vége, egyikük sem kerülhet előnybe. Úgy álltak ott, mint két azonos súlyú, egymáshoz illő könyvtámasz.

Entreri hangosan felnevetett a felismerésen, úgy nevetett hogy kiélvezhesse ezt a pillanatot, ezt a sokfelvonásos játékot, ami talán hajnalig is eltart, de talán sosem nyer megoldást.

Drizzt nem volt humoránál, és kezdeti lelkesedése is elszállt.

Csak a felelősség súlya maradt – Regisért és a barátaiért.

A bérgyilkos alacsonyan támadott a kardjával, és minden egyes szúrással egyre inkább felegyenesedett, kipróbálta Drizzt összes védekezését, mindenféle szögből.

Az elf hárítórítmusba zökkent, és a bérgyilkos veszélyes törszúrással törte meg a harmóniát. Ujjongva felordított, mert egy pillanatig azt hitte, hogy átcsúszott a pengéje.

Csillám markolata azonban megállította és megtartotta, alig egy ujjnyira Drizzt oldalától. A bérgyilkos elfintorodott, és makacsul próbált tovább nyomulni, amikor látta, mi a helyzet.

Drizzt arca ha lehet, még az eddiginél is hidegebb volt; a tör nem mozdult.

A drow egy csuklómozdulata mindkét pengét oldalra lökte. Entreri elég okos volt ahhoz, hogy leváljon, visszakanyarodjon, és megvárja a következő lehetőséget.

– Majdnem elkaptalak – ingerkedett. Palástolta csalódottságát, amikor a drow nem válaszolt, se szóval, se mozdulattal, se ébenfekete arcvonásaival.

Egy szablya lendült előre, és hangosan csendült meg a szellőben, amikor Entreri elébe tartotta a kardját.

A váratlan hang felriasztotta Drizztet; eszébe jutott, hogy Vierna talán már közel jár. Elképzelte barátait a végzet karmaiban, fogságban vagy holtan, és valami furcsa büntudatot érzett Wulfgar miatt, amit maga sem tudott megmagyarázni.

Pillantása összekapcsolódott Entreriével, és emlékeztette magát, hogy ez az ember az oka mindennek, ő csalta be az alagutakba, és választotta el barátaitól.

És Drizzt most nem tudta megvédelmezni őket.

Egy szablya vágott; a másik az ellenkező irányba lendült.

Drizzt megismételte a támadást, aztán újrázott, és minden mozdulat, minden kardpendülés egyre jobban ráállította elméjét a feladatára, fokozta érzelmi készenlétét, élesítette harcos ösztöneit.

Minden csapása tökéletesen célzott volt, és minden hárítása kifogástalan, pedig a két ellenfél tekintete összekapcsolódott; egyik sem nézett a fegyvereire. Egyikük sem pislantott, sem akkor, amikor Drizzt egy magas suhintásának szele felborzolta Entreri haját, sem akkor, amikor az ember kardja Drizzt szemétől egy hajszálnyira állt meg.

Drizzt érezte, hogy fokozódik a lendülete, hogy gyorsul a harc adok–kapok játéka, de Entreri is tartotta a lépést.

A testük gyorsasága is kezdett felzárkózni a kezük, a fegyverük villámszerű mozgásához. Entreri leengedte a vállát, és egyenesen szúrta; Drizzt teljes fordulatot tett önmaga körül, és hárított a háta mögött, miközben kiperdült a szűrőtávból.

Közben szörnyű képek gyötörték: Catti-brie és Bruenor Vierna fogságában; Wulfgar sebesülten haldoklik, torkánál egy drow penge. Maga elé képzelte a barbárt egy halotti máglya tetején, és ezt a képet valamiért nem tudta kiűzni a fejéből. Drizzt elfogadta a képeket, odafigyelt a mentális támadásra, és hagyta, hogy a barátai iránti aggodalom táplálja szenvedélyét. Ez a különbség közte és a bérgyilkos között, mondogatta magának, illetve önmaga azon részének, ami azt akarta, hogy az agya tiszta, a mozdulatai pedig precízek és megfontoltak legyenek.

Entreri így játszotta a játékot; mindig hideg fejjel, sosem gondolva másra, csak az ellenfélre.

Halk morgás tört elő Drizzt torkából; bíbor szemei felizzottak a csillagfényben. Képzeletében Catti-brie felsikoltott a fájdalomtól.

Vadul nekirohant Entrerinek.

A bérgyilkos a szemébe nevetett, és kardját, törét sebesen forgatva távol tartotta magától a két szablyát. – Engedj utat a haragodnak! – mondta. – Hagyd el a fegyelmet!

Entreri semmit sem értett: hisz épp ez volt a lényeg.

Csillám bevágott, és Entreri kardja, ahogy az előre látható volt, hárította. De azért nem volt ilyen könnyű dolga.

Drizzt visszahúzódott aztán szúrta újra és újra, szándékosan nekicsapva pengéjét a bérgyilkos már felemelt fegyvereinek.

A másik szablya oldalról vágott; azonban Entreri töre eltérítette.

Drizzt mostani tombolása szintiszta örületnek tűnt, de meghátrálásra készítette a bérgyilkost. Egy tucat, két tucat csapás csengett folyamatosan, mint a fém hosszú kiáltása.

Entreri arca elárulta, hogy magában nevet. Nem számított ilyen vad támadássorozatra, nem várta, hogy ellenfele ilyen merész lesz. Ha csak egy pillanatra is ki tudná szabadítani az egyik pengéjét, a drow máris sebezhető lenne.

De Entreri nem tudta kiszabadítani sem a törét, sem a kardot. Drizztet belső tüzek hajtották, azoktól lett hihetetlenül gyors, ezért tudott tökéletesen koncentrálni. A Kilenc Pokolba a saját életével – gondolta, amikor a barátainak szüksége van arra, hogy győzzön.

Támadása egyre folytatódott; Regis befogta a fülét, hogy ne hallja a pengék iszonyatos sikolyait, csikorgását, a tekintetét azonban minden rettegése dacára sem volt képes levenni a két mesterharcosról. Hányszor hitte, hogy egyik vagy másik leesik a szakadékba! Hányszor gondolta, hogy az egyik tör vagy kard célba talált! De a harc valahogy mégis mindig folytatódott, minden támadás éppen csak nem talált, minden védekezés az utolsó pillanatban szökkent a helyére.

Csillám rácsapott a kardra; Drizzt következő vágását a másik oldalról semmi sem háritotta, csak éppen Entreri ugrott hátra egy lépést.

A bérgyilkos törforgató keze előrenyúlt, és Entreriből vadállati győzelemkiáltás szakadt fel, mert azt hitte, hogy kicselezte Drizztet.

De Csillám gyorsabban ereszkedett vissza fentről, mint ahogy a bérgyilkos lehetségesnek tartotta, és megvágta Entreri kezét egy pillanattal azelőtt, hogy a drow védtelen hasába szúrhatott volna. Entreri előreszökkent, hogy közelebb kerüljön, mert rádöbbsent sebezhetőségére.

Ez a hirtelen roham mentette meg az életét, bár Drizzt a szabad pengéje hegyével nem tudott gyilkos döfést bevinni, a markolattal belecsaphatott Entreri arcába – meg is tette, és a bérgyilkos hátratántorodott.

A sötételf előrenyomult, pengéi fáradhatatlanul villogtak, és kiszorították Entrerit egészen a szirt szélére. A bérgyilkos próbált jobbra kitérni, de az egyik szablya félrecsapta a háritó kardot, míg a másik manőverei éppen szemben tartották őt Drizztel. A bérgyilkos aztán balra mozdult, de mivel törtartó karja lassabban mozdult, tudta, hogy nem tud időben kiérni a drow támadásából. Így hát a helyén maradt, egyre csak háritott, és próbált valami ellentámadást kieszelni, amivel visszanyomhatja megszállott ellenfelét.

Drizzt aprókat, gyorsakat lélegezve találta meg a gyilkos tempó ritmusát. A szeme rendíthetetlenül izzott, ahogy újra és újra arra gondolt, hogy a barátai talán épp haldokolnak – és ő nem tudja megvédeni őket!

De túlságosan magával ragadta a düh, alig vette észre, amikor a tör feléje repült. A legeslegutolsó pillanatban rándult félre, és a pofacsontja fölé kapott is egy háromujjnyi hosszú vágást. De ami még fontosabb volt, kikökönt a támadóritmusból. A karja fájni kezdett a megerőltetéstől, ahogy lendülete kifulladt.

A bérgyilkos már rajta is volt, vicsorogva, döfködő karddal. Egyszer még egy kicsit el is találta Drizztet, ahogy hátraszorította, és elfordította. Mire a drow-nak valahogy sikerült visszanyernie az egyensúlyát, már ő állt a sziklafallal szemben, nem a bérgyilkos. A sarkán érezte a hegyi szelek szabad ürességét.

– Én vagyok a jobb! – jelentette ki Entreri, és következő támadása majdnem igazolta is a szavait. Villámgyorsan táncoló kardjának csapásaival úgy kiszorította Drizztet, hogy annak sarka kilógott a párkány szélén.

Drizzt fél térdre vetette magát, hogy elől tartsa a súlypontját. Érezte a szél süvítését, és hallotta, hogy Regis a nevét kiáltja.

Entreri visszaugorhatott volna a töréért, de nem tette.

Érezte a gyilkolás ízét, tudta, hogy sosem lesz ennél jobb lehetősége arra, hogy véget vessen a játéknak. Kardja vadul sújtott le; Drizzt mintha megrogyott volna a csapás alatt, mintha még közelebb csúszott volna a meredély széléhez.

Drizzt lenyúlt szelleme mélyére, veszélytelen mágikus képességeihez... és sötétséget csinált.

Félrevetődött, több lányit gurult a párkány széle mentén, túl a sötét gömbön, amit Regis mellé helyezett.

Entreri hihetetlen módon megint előtte termett, és keményen szorongatta.

– Ismerem a trükkjeidet, drow – jelentette ki a bérgyilkos.

Ebben a pillanatban Drizzt Do'Urden egy darabja a legszívesebben feladta volna, és leveti magát a szikláról, de a gyengeségnek ez a futó pillanata hamar elmúlt, mert újra erőre kapott.

De a mohó Entreri sem állt meg.

Drizzt hirtelen megcsúszott, és el kellett kapnia a peremet, és közben elengedte fénylő pengéjét. Csillám bukfencezni kezdett lefelé a köveken.

Entreri kardja lecsapott, és már csak egy szablya háritotta.

A bérgyilkos elbődült, hátraszökkent, aztán megint döfött.

Drizzt nem tudta megállítani a szűrást, ezt Entreri jól sejtette, és a szeme óriásira tágult, amikor a győzelem pillanata végre elérkezett. A drow kifacsarodott, szerencsétlen testhelyzetben hevert, és képtelenség volt, hogy a megmaradt szablyát időben lehozza és befordítsa.

Nem állíthatja meg!

Drizzt nem is próbálta megállítani. Észrevétlenül maga alá húzta az egyik lábát, és rézsútosan előrehemperedett, amikor a kard lecsapott. Éppen csak megúsza. Átfordult, az egyik lábával Entreri sípcsontjába rúgott, a másikat pedig beakasztotta a bérgyilkos térdhajlatába.

A férfi ekkor fogta fel, hogy a drow megcsúsztatása és a szablya elvesztése csak csel volt. Teste minden izma megfeszült; átszúrta kardjával Drizzt lábszárát, és valahogy sikerült elkapnia az átlukasztott csizmát a szabad kezével.

Túl nagy volt a lendület ahhoz, hogy Drizzt, aki még mindig a párkány szélén volt, mindkettejüket visszatartsa. A drow teste kinyúlt, ahogy Entreri fölött lecsúszott a kövekre.

A lábában érzett fájdalom szinte elhalványult a recés köveken elszenvedett horzsolások és vágások mellett.

Ennek ellenére szorosan markolta megmaradt szablyáját, beakasztotta a markolatát egy kiálló szögletbe, és a másik kezével megkapaszkodott.

Erős rándulás kíséretében megállt a lejtőn, Entreri pedig alatta nyújtózkodott, épp egy behajló lejtőrészen, ahol nem sok lehetősége volt arra, hogy bármibe belekapaszkodjon.

Drizzt úgy érezte, mintha az egész belsője ki akarna szakadni átszúrt lábán keresztül. Lenézett a vadul csapkodó Entrerire, aki elszántan kapaszkodott a kardja markolatába, az életét tartó vékonyka szálba.

A drow felnyögött, és kis híján elájult a fájdalomtól, amikor a penge néhány ujjnyival kijebb csúszott.

– Ne! – hallotta Entreri kiáltását, aztán a bérgyilkos elcsendesedett; nyilván felfogta helyzeté kényes voltát.

Drizzt a levegőben csüngve lepillantott rá; még mindig jó kétszáz lábnyi magasságban volt.

– Ez nem győzelem! – kiáltotta Entreri kétségbeesetten. – Ez sérti a kihívás célját, és szégyen rád nézve!

Drizzt Catti-Brie-re gondolt, és ismét az a homályos érzése támadt, hogy elveszítette Wulfgart.

– Nem győztél! – rikoltotta Entreri.

Drizzt hagyta, hogy bíbor szemének tüze beszéljen helyette. Erősen megkapaszkodott, összeszorította a fogát, és megfordította a lábát. Minden ujjnyi mozgás a kínok kínját jelentette, ahogy a hosszú kard kinyomódott a sebből.

Entreri kapálózott és rugdalózott. Szabad kezével majdnem elkapta ellenségét, amikor a penge kicsúszott.

Aztán a bérgyilkos zuhanni kezdett az éj sötétjébe, kiáltását elnyelte a hegyi szél zúgása.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

HEGYI–VÖLGYI SZELEK

Drizzt lassan felhúzta magát, és sikerült az egyik kezét levinnie átszúrt csizmájáig, hogy nagy nehezen elállítsa a vérzést. De a seb legalább tiszta volt, és néhány próbálkozás után Drizzt úgy látta, hogy valamelyest még mindig tudja használni a lábát, hogy ha fájdalmasan is, de elbírja a súlyát.

– Regis! – szólt fel a párkányra. A félszerzet fejét jelentő sötét folt kibukkant a szikla szélén.

– Drizzt! – kiáltott vissza Regis bátoritanul. – Én... én... azt hittem...

– Jól vagyok – nyugtatta meg a drow. – Entrerinek vége – az elf ebből a távolságból nem tudta kivenni Regis kerubarcát, de jól el tudta képzelni azt az örömet, amit megkínzott barátjának ez a hír jelentett. Entreri évekig hajszolta Regist, kétszer el is kapta, és ezen alkalmak egyike sem tartozott a félszerzet kellemes élményei közé. Regis a világon minden másnál jobban félt Artemis Entreritől, és most úgy tűnt, hogy rettegésének vége szakadt.

– Látom Csillámot! – kiáltotta a félszerzet izgatottan, és karja sziluettje is megjelent a peremen, lefelé mutogatva. – Ott csillog lent, jobbra tőled.

Drizzt arrafelé nézett, de nem látta a szikla alját, mert a kő éppen alatta nyúlt ki. Oldalra kezdett araszolni, és ahol Regis megmondta, meg is pillantotta a bűvös kardot. Csillogó kéken izzott a sötét völgyben. Drizzt elgondolkozott. Miért világít így a szablya; amikor nincs is a kezében? A penge derengését mindig is a saját maga tükrének tekintette, a saját belső tüzei mágikus megnyilvánulásának.

Megborzongott arra a gondolatra, hogy talán Artemis Entreri szedte fel a fegyvert. Már el is képzelte, ahogy a bérgyilkos felmosolyog rá, és gúnyos csaliként magasra tartja

Csillámot.

De azonnal elhessegette magától a sötét gondolatot. Látta Entrerit leesni egy homorú falrész előtt, ahol semmiben sem kapaszkodhatott meg. A bérgyilkos legfeljebb abban reménykedhetett, hogy harminc–negyven lábnyi zuhanás után már csak csúszik tovább. Még ha nem is halt meg, biztosan nem álldogál a völgyben.

Drizzt azon gondolkodott, mit tegyen. Azonnal vissza akart menni Regishez, hogy felkutassa barátait. Elég könnyen visszajuthat ebbe a völgybe az Őrző Völgyéből, ha már elmúlt a baj, és ha egy kis szerencséje van, nem fogja egy goblin vagy egy hegyi troll felkapni a szablyát.

De amikor arra gondolt, hogy megint szembe kell szállnia Viernával és csapatával, mégis úgy érezte, hogy jobb lenne, ha Csillám a kezében lenne. Megint lenézett, és a szablya szólította őt – érezte az elméjében a hívást, és nem volt benne biztos, hogy csak képzelődik, vagy Csillámnak olyan képességei is vannak, amiket eddig nem sejtett. Valami más is hívta Drizztet, ezt legalább maga előtt el kellett ismernie, ha más előtt nem is. Kíváncsi volt rá, mi lett Entreri sorsa.

Nyugodtabban fog aludni, ha látja a bérgyilkos szétzúzódott holttestét a fal aljában.

– Lemegyek a kardomért – kiabált fel Regisnek. – Nem maradok soká. Kiálts, ha bármi baj van!

Halk vinnyogás hallatszott, de aztán Regis azt felelte: – Siess! –, és nem vitatkozott a drow elhatározásával.

Drizzt a tokjába tette megmaradt szablyáját, és óvatosan kúszott le a behajló részen. Biztos kapaszkodókat keresett, és mindent megtett, hogy levegye a terhelést sebesült lábáról.

Körülbelül ötven láb után egy meredek, de nem laza kövekből álló lejtőhöz ért. Itt nem lehetett kapaszkodni, de neki erre nem is volt szüksége. Lefeküdt, és lassan csúszni kezdett lefelé.

A szeme sarkából pillantotta meg a veszedelmet: denevérszárnyai voltak, embernyi nagyságú volt, és éles fordulókkal csapongott a hegyi szélben. Drizzt összehúzta magát, amikor a lény ráfordult, és egy ismerős kard kékeszöld izzása tűnt a szemébe.

Entreri!

A bérgyilkos incselkedve felkacagott, amikor elhúzott fölötte, és megkarcolta a drow vállát. Entreri köpenye átalakult: denevérszárnyá nőtt!

Drizzt most már értette, hogy az alattomos gyilkos miért választotta épp a sziklapárkányt a harcra.

Entreri visszakanyarodott, és most már közelebb húzott el Drizzt mellett, megvágta a drow-t a kardjával, a csizmájával pedig hátba rúgta.

A sötételfet meglódították a találatok; veszedelmesen gyorsulni kezdett, ahogy a laza törmelék megindult alatta.

Előhúzta szablyáját, és valahogy hárította a következő suhanó támadást.

– Van neked olyan köpenyed, mint nekem? – kérdezte Entreri egy éles fordulattal, aztán lebegve maradt a levegőben. – Szegény kis drow, nincs alatta háló, ami elkapja –

Megint felkacagott, aztán lecsapott. Még mindig tartotta a távolságot, mert tudta, hogy nála van minden előny, és nem hagyta, hogy a mohósága elrontsa a lehetőséget.

A kard a bérgyilkos röptének lendületével csattant Drizzt szablyájának, és míg a drow-nak épp csak sikerült a pengét távol tartani a testétől, az ember megnyerte ezt a játszmát.

Drizzt megint csúszott. Hasrafordult, megmarkolta a köveket, az egyik karját maga alá húzta, és teste súlyával segített az ujjainak, hogy minél jobban belemélyedjenek a talajba.

Drizzt teljesen védtelennek tűnt ebben a szörnyű pillanatban, és legalább annyira kellett törődnie a helyzete megtartásával, mint ellenfele vágásaival.

Még néhány forduló, és meghal.

– Fogalmad sincs, mennyi fortélyom van! – kiáltotta a bérgyilkos győzedelmesen, és visszakanyarodott áldozata felé.

Drizzt a hátára fordult, hogy szemben legyen, amikor rárepül, és a kezében volt valami, amire Entreri nem számított.

– Neked sem! – vágott vissza Drizzt. Lőtt a nyílpuskával, amit az akna alján leterített drow-tól szedett el.

Entreri a nyakához kapott, és kirántotta a lövedéket, alig egy pillanattal azután, hogy a találat elérte. – Nem! – rikoltotta, amikor érezni kezdte az égő mérget. – Légy átkozott!

Légy átkozott, Drizzt Do'Urden!

A fal felé kanyarodott, mert tudta, hogy alva repülni nem lenne túl bölcs dolog, de az alattomos mérge már bekerült egy fő ütőerébe, és elhomályosította a látását.

Húszlábnyira pattant le a falról Drizzttól jobbra, és a kardja fénye azonnal kialudt, amikor elengedte.

Drizzt nyögést hallott, majd újabb átkot, és hatalmas ásítást.

A köpeny szárnyai még mindig csapkodtak, és a levegőben tartották a bérgyilkost. De Entreri fáradt elméje nem tudta irányítani a repülést, csak úgy hánkolódott a hegyi szelek hátán, és másodszor, majd harmadszor is a sziklafalnak ütközött.

Drizzt csontroppanást hallott; Entreri bal karja ernyedten csüngött le vízszintes teste alá. A lábai is lekonyultak; minden erőt kiszívott belőlük a mérge.

– Légy átkozott – mondta a bérgyilkos akadozva, nyilvánvalóan félaléltnak. Ekkor a köpenybe belekapott egy légáramlat, és Entreri lesiklott a völgybe. Elnyelte a sötétség, némán, mint a halál.

Drizzt ereszkedése ezek után már nem volt nehéz. A mászás valóságos megkönnyebbülés volt, néhány olyan pillanat, amikor nem kellett a védekezésére figyelnie, és elgondolkozhatott annak a horderején, ami most történt. Harca Entrerivel nem tartott régóta, főleg egy drow elf mércéjével, de kegyetlenebb és életbe vágóbb volt Drizzt minden eddigi tapasztalatánál. A bérgyilkos az antitézise volt, saját lelkének sötét tükörképe, a drow félelmeinek megtestesítője.

És most vége. Drizzt széttrökte a tükröt. Vajon tényleg bebizonyított valamit? – tűnődött. Talán nem, de legalább megszabadította a világot egy veszedelmes és gonosz embertől.

Könnyen megtalálta Csillámot. A szablya fényesen felizzott, amikor a kezébe kapta, aztán belső fénye elhalványult, és a csillagok ragyogását kezdte visszatükrözni. Drizzt visszacsúsztatva a tokjába. Arra gondolt, hogy megkeresi Entreri elhullajtott kardját is, de aztán eszébe jutott, hogy nincs vesztegetni való ideje, hisz Regisnek, és valószínűleg a többieknek is szükségük van rá.

Néhány perc múlva ott volt megint a félszerzet mellett, és megindult az alagút bejárata felé.

– Entreri? – kérdezte a félszerzet bátoritanul. Mintha nem tudná elhinni, hogy a bérgyilkosnak vége.

– Elvitték a szelek – felelte Drizzt magabiztosan, minden fensőbbiség nélkül. – A hegyi szelek.

Drizzt nem is tudta, milyen pontosan fogalmazott. Artemis Entreri kábán keringett a széles völgy felszálló légáramlatain.

Nem tudta összeszedni a gondolatait, nem tudott telepatikus utasításokat adni a köpenyének, így a varázs szárnyak az ő irányítása nélkül csapongtak.

Érezte, hogy a levegő egyre gyorsulva süvít el mellette. Alig volt tudatában annak, hogy repül.

Vadul megrázta a fejét, hogy megszabaduljon az altató méreg hatásától. Valahol a lelke mélyén tudta, hogy fel kell ébrednie, úrrá kell lennie a helyzeten, és le kell lassulnia.

A rohanó levegő azonban kellemesen simogatta az arcát; a szél zúgása felkeltette benne a szabadság érzését, mintha kitört volna halandósága korlátai közül.

A szeme felnyílt, és csak csillagtalan, baljós sötétséget látott. Nem tudta, hogy ez a völgy vége, egy hatalmas sziklafal.

A levegő simogatása visszasüllyesztette álmai közé. Fejjel ütközött a falba. Tüzes robbanások támadtak a fején, a testében, a levegő egyetlen hatalmas szusszanással szaladt ki a tüdejéből. Nem volt tudatában annak, hogy az ütközésben szétszakadt a varázsköpenye, megtört a szárnyas mágia. Nem tudta, hogy a fülében süvítő szél most már a zuhanás szele, és ő kétszázlábnyi magasban van.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

A KEMÉNY BRIGÁD ROHAMA

Húsz páncélos törpe vezette a menetet, összeérő pajzsuk egységes falat alkotott az ellenséges fegyverekkel szemben. A pajzsok különlegesen voltak összekapcsolva, hogy a szélen állók visszafordulhassanak az első sor mögé, a folyosó összeszűkül.

Dagna generális és elit csapata jött mögöttük, nehéz nyílpuskákkal, ezek lövedékeinek hegye fehérezüst fémbe volt mártva. Fáklyavivők haladtak Dagna csapatának agyaras hatásai között. A többi törpe hátul jött, komor arccal, egész más hangulatban, mint amikor a goblinok ellen indultak.

A törpéknek nem nagyon tetszett, hogy sötételfek vannak környékükön, és a királyuk is bajban volt.

Elértek az oldaljáratához, ahonnan már eltűntek a sötétségvarázsok. Az ettin-csontok ott fehérlettek előttük. Érdekes módon érintetlenek maradtak a csetepatéban.

– Papok – suttogta Dagna, és a halk hívás végighullámozott a csapaton. Valahol Dagna elitcsapatának legsűrűbb soraiban féltucat törpe pap – kovácskötényben, kezükben mithrill kalapács–szent szimbólumukkal – találta meg a célpontjait: kettőt oldalt, kettőt elől, kettőt fönt.

– Nos – mondta Dagna a pajzsosoknak az első sorban – adjatok nekik valamit, amire érdemes löni.

A pajzsfal szétnyílt, és húsz törpe lépett ki a széles kereszteződésbe.

Semmi sem történt.

– A mindenit – morogta Dagna néhány eseménytelen pillanat múltán, mert látta, hogy a sötételfek visszahúzódtak rajtaütőhelyükre.

A harci alakzat egy pillanat alatt helyreállt, és a csapat trappolt tovább, most már gyorsabban. Csak egy kisebb erő ment be az oldalsó járatba, hogy aztán ne kapjanak onnan ellenséget a hátukba.

Morgó suttogások hallatszottak a sorokból; a törpéket bosszantotta az időhúzás.

Aztán nemsokára a csapat közepén pórázon tartott harci kutyák morgása volt az egyetlen jel.

Nyílpuskák kattantak a fejük fölött, és a legtöbb lövedék ártalmatlanul pattant le a pajzsokról, de a meredekebb szögben érkezők eltalálták a második, harmadik sorokat. Az egyik fáklyavivő lehanyatlott, a tűz kisebb zavart okozott a legközelebbi két "lovasnál". A törpék és hatásaik azonban jól voltak kiképezve, és a helyzet nem fajult káoszba.

A papok kántálásba kezdtek, a szükséges varázs szótagokat mormolták; Dagna és lovasai fölemelték nyílpuskáikat; az első sor egyszerre számolt tízig, aztán hanyatvetette magát, a pajzsát védekezően maga fölé tartva.

A lovasság megindult, páncélos csatadisznök hörögtek, magnézium–hegyű lövedékek lobbantak fel erős fehér izzással.

A lovasrohammal a hátsó törpék sötétben maradtak, de eléjük a papok varázsoltak mágikus fényeket.

Dagna és a csapat felujjongott, amikor most végre a sötételfeket látták megzavarodni. A drow-kat láthatóan meglepetésként érte a törpe–támadás hirtelen vadsága és gyorsasága.

A drow-k eddig biztosak voltak benne, hogy könnyedén lefutják a kurtalábú törpéket, és ez így is volt, a szívós, agyaras hátasokkal azonban már nem ez volt a helyzet.

Dagna látta, hogy az egyik sötételf megfordul, és előrenyúl, mintha dobni akarna. A generális ösztönösen megérezte, hogy a drow sötétséget akar csinálni a vakító mágikus fények ellen.

Amikor a magnéziumhegyű lövedék a drow hasába fűrődött, megtört a koncentrációja.

– Homokkő! – kiáltotta a Dagna mögötti lovas. Ez törpeátok volt, már ha egyáltalán volt a törpéknek átka. A generális látta, hogy társa visszahököl, és felemeli fegyverét. Megrándult – nyilván lövedék érte – de sikerült lőnie a saját fegyverével, mielőtt lehanyatlott a nyeregből.

A tüzes vessző célt tévesztett, de a megcélzott drow-nak így is vége volt, mert a világító lövedék mutatta az utat a hátulról előretörő törpe harcosoknak.

– Fent! – kiáltotta az egyik törpe, és két tucat nyílpuskás térdelt le, és nézett föl. Mozgást vettek észre a cseppkövek között, és szinte egyszerre tüzeltek.

További törpék rohantak el mellettük, miközben újratöltöttek, a harci kutyák izgatottan csaholtak. Dagna csapata belemerült az üldözésbe; azzal sem törődtek, hogy kiérték a megvilágított területről. Az alagút meglehetősen sík volt, az üldözött drow-k pedig már nem voltak messze.

Az egyik pap megállt, hogy segítsen a térdelő nyílpuskásoknak. Amazok nagyjából megmutatták neki a célpontjuk helyét, mire a pap világosságot helyezett oda.

A halott drow, akinek testét több lövedék szaggatta szét, mozdulatlanul lebegett a levegőben. Mintha a fény tenné, a lebegésvarázs hirtelen megszűnt, és a drow húszlábnyit zuhant a padlóig.

De a törpék nem sok figyelmet szenteltek neki. A fény megmutatta a mennyezeten a halott két másik társát. Ezek a sötételfek igyekeztek gyorsan hatástalanítani a világosságot velükszületett sötétteremtő képességükkel, de nem sokra mentek vele, mert a nyílpuskások már célba vették őket, és a továbbiakban már látniuk sem kellett.

Nyögések és fájdalmas ordítások kísérték a fegyverek kattanasát, és lövedékek pattogtak le nagy koppanásokkal a cseppkövekről. A két drow leesett, de az egyik nem halt meg: tovább tekergett a padlón.

A megvadult törpék rávetették magukat, és nehéz fegyvereik agyával csépelni kezdték.

Az egyetlen alagútból több lett, amikor a lovasok egy oldaljáratokkal teli részhez érkeztek az üldözésben. Dagna az útvesztő és a homály dacára könnyen kiválasztotta célpontját. A sötét még segítette is, mert a drow, akit hajsolt, találatot kapott a vállán, és a fehérén izzó fém jelzőfényként szolgált a rohamozó törpének.

Minden lépéssel közelebb került a drow-hoz, és látta, hogy a sötételf szembefordul vele. A drow válla előlről nézve vörösen izzott. Dagna félredobta a nyílpuskáját, és buzogányt rántott, mintha a drow sebesült oldalára akarna sújtani.

Az ellenfél bekapta a csalit, elfordult, és felemelte megmaradt fegyverét.

Dagna az utolsó pillanatban leszegte a fejét, elfordította agyaras disznáját, és a drow szeme elkerekedett, amikor megértette, mire készül a törpe. Megpróbált félreugrani, de a disznóagyarak keményen eltalálták a térde fölött, Dagna vassisakja pedig a gyomrába robbant. Talán tizenötlábnyit is repült a levegőben, és még tovább is szállt volna, ha az alagút fala meg nem állítja.

A fal aljában elterülő, félig öntudatlan drow még látta, ahogy Dagna visszafogja hátasát, és magasra emeli buzogányát.

A fejében keletkező robbanás épp olyan fényes volt, mint a vállába talált a fém, aztán minden elsötétült.

Vérebek vezetésével egy csapat törpe haladt a terem bal oldala felé, természetesebb eredetű barlangok irányába. Katonák, papok meneteltek, míg más törpék, akiknél nem fegyverek, hanem szerszámok voltak, munkába kezdtek mögöttük és az oldalfolyosókban.

Egy négyes kereszteződésbe értek. A vérebek jobbra is, balra is rángatták pórázukat. De a ravasz törpék egyenesen előre vitték a kutyákat, és ahogy az várható volt, több mint egy tucat sötét elf osont be a főjáratba mögöttük.

A sereg megfordult, a papok varázslattal fényt csináltak, a drow-k pedig – akik körülbelül negyedannyian voltak, mint a törpék – bölesen sarkonfordultak és futásnak eredtek. Nem volt okuk attól tartani, hogy elállták az útjukat, hisz annyi alagút volt előttük. Már elég jól felmérték a törpék létszámát, és biztosak voltak benne, hogy az utaknak csak a fele lehet elzárva.

Rögtön az első lehetőséget választották, de hamar rádöbbenek tévedésükre, amikor nekirohantak egy újonnan beépített vasajtónak, ami a másik oldalról el volt reteszelve. A sötételfek átláttak az ajtó sarkainál – a törpéknek nem volt idejük pontosan beilleszteni a széleket – de átmenni nem tudtak.

A következő járat ígéretesebbnek tűnt, és a drow-k reményei szerint annak is kellett lennie, mert a törpe-kutyák már ott csaholtak a nyomukban. A forduló mögött azonban újabb ajtót találtak, és hallották az utolsó simításokat végző törpék kalapácsütéseit is.

A kétségbeesett drow-k sötétséget varázsoltak az ajtó másik oldalára, hogy lassítsák a munkát. Megkeresték a legszélesebb hasadékat, és azon keresztül vakon lődöztek nyílpuskáikkal a dolgozókra. Az egyik drow átnyúlt a nyíláson, és ki is tapogatta a kereszttrudat.

De már késő volt. A kutyák körülvették őket, és a törpék rájuk zúdultak.

Sötétség ereszkedett a harctérre. Egy pap utolsó erejével szembeszállt vele, de aztán egy másik elf újra sötétet bűbájt, és a bátor törpék vakon harcoltak tovább, pusztá dühödt erejükkel küzdve a drow-k ügyessége ellen.

Az egyik törpének forró, égető érzése támadt, ahogy egy drow kardja a bordái közé döfött, és belevágott a tüdejébe. A törpe tudta, hogy a sebe halálos lesz, érezte, hogy a tüdeje megtelik vérrel, és fulladozni kezd. Visszavonulhatott volna, hogy a sötét területről kijutva eljusson egy gyógyító paphoz, ebben a vészterhes pillanatban azonban tudta, hogy ellenfele sebezhető, és ha visszahúzódik, talán egy másik bajtársa esik el a drow kardjától. Ezért előretört, a drow fegyvere megint megsebezte, de ő lecsapott harci kalapácsával, és egyszer, aztán még egyszer eltalálta ellenfelét.

A halott drow mellé rogyott, és amikor kilehelte lelkét, ajkán komor, elégedett vigyor játszott.

Két törpe, aki egymás oldalán harcolt, érezte, hogy célpontjuk elvetődik közöttük, de túl későn fordult meg ahhoz, hogy elkerülje az ütközést a vasajtóval. Mivel mindketten mozgást éreztek oldalról, kicsaptak a kalapácsukkal: mindegyik a másikra.

Összerogytak, és érezték a légáramlatot, ahogy a sötételf elsuhant mellettük – ezúttal egy törpelándzsa hegyén – és keményen az ajtónak csapódott. A drow a két sebesült törpére hanyatlott, és azoknak volt elég erejük és lélekjelenlétük ahhoz, hogy kihasználják a váratlan lehetőséget. Rugdosódtak, a fegyverük markolatával vagy kesztyűs kezükkel csapkodtak, és pillanatok alatt szétépték a szerencsétlen elfet.

Több mint húsz törpe lelte halálát drow fegyverektől abban a keskeny folyosóban, de ugyanakkor tizenöt sötételf is, a fele annak az erőnek, ami az új alagutakba vezető utat elállta.

Egy maroknyi drow elég ideig megőrizte előnyét a disznólovakok előtt ahhoz, hogy visszaérjenek a hátsó kamrákba, épp abba a helyiségbe, ahol Drizzt és Entreri vívott Vierna szórakoztatására. A bezúzott ajtó és társaik holtteste arról árulkodtak, hogy Vierna csapata komoly veszteségeket szenvedett, mégis úgy gondolták, hogy közel a menekülés, amikor az első közülük az aknanyílásba ugrott – és beleragadt a mágikus pókhálóba.

A beragadt drow tehetetlenül vergődött; mindkét keze fogságba esett. Társainak eszükbe sem jutott, hogy segítsenek bajbajutott társukon. A másik ajtótól remélték a menekülést.

A csatadisznók felmordultak; tucatnyi törpelovas rikoltott fel, amikor berúgtattak hátasukkal az ajtó roncsain.

Dagna generális nem sokára később érkezett, és már csak azt látta, hogy öt sötételf, két törpe és három disznó hever holtan a földön.

A generális úgy vélte, hogy nincs több ellenség a közelben; elrendelte a környék átvizsgálását. Szívükbe gyász költözött, amikor megtalálták Cobble szétlapult testét a megidézett vasfal alatt, de szomorúságukba némi remény is vegyült, mert Bruenor és társai láthatólag kemény csapást mértek az ellenségre, és úgy tűnt, hogy a szerencsétlen Cobble kivételével életben is maradtak.

– Hol vagy, Bruenor? – kérdezte a generális a kihalt folyosóktól. – Merre jársz?

A pusztá elszántság, a vereség végső tagadása maradt az egyetlen erejük. Catti-brie és Bruenor kimerülten, sebesülten támogatták egymást a kanyargó járatokon keresztül, egyre mélyebbre az alagútrendszerbe. Bruenor fáklyát tartott szabad kezében, Catti-brie pedig az íját. Egyikük sem hitte, hogy ellenállhatnak, ha ismét sötételfekkel találkoznának, a szívük mélyén mégsem hitték el, hogy veszíthetnek.

– Hol az az átkozott macska? – kérdezte Bruenor – És az a tomboló?

Catti-brie csak a fejét rázta; nem tudott válaszolni. Ki tudja, hová keveredhetett el Pwent?

Jellemző vad tombolásában kirohant a teremből, és mostanra akár Garumn Szurdokáig is eljuthatott. Guenhwyvar már más eset. Catti-brie a zsebébe nyúlt, és érzékeny ujjai kitapogatták a szobrocška finom részleteit. Érezte, hogy a párdúc már nincs itt, és meg is bízott ebben a megérzésben, mert ha Guenhwyvar nem hagyta el az anyagi síkot, akkor mostanra már kapcsolatba lépett volna velük.

Catti-brie megtorpant, Bruenor pedig néhány lépés után hátranézett, és szintén megállt. A lány fél térdre ereszkedett, két kézre fogta a szobrocskát, és behatóan tanulmányozni kezdte. Az íját lerakta maga mellé.

– Elment? – kérdezte Bruenor

Catti-brie megvonta a vállát, és a padlóra helyezte a szobrot, aztán halkan hívni kezdte Guenhwyvar. Egy ideig nem történt semmi, de amikor Catti-brie már el akarta tenni a figurát, megjelent az ismerős szürke füst, és kezdett alakot ölteni.

Guenhwyvar nagyon rossz állapotban volt. Az izmai ernyedtek voltak a kimerültségtől, és az egyik válláról tépett szördarab csüngött le, hogy az izmai kilátszottak alóla.

– Menj vissza! – kiáltotta a lány iszonyodva. Felkapta a szobrot, és már kezdte volna elküldeni a párducot.

Guenhwyvar azonban gyorsabb volt a lánynál is, a törpénél is. Az egyik mancsával meglegyintette Catti-Brie-t, és kiütötte kezéből a figurát. A párduc hátracsapta a fülét, és mérgesen felmordult.

– Hadd maradjon – mondta Bruenor.

Catti-brie hitetlenkedve meredt a törpére.

– Nincs rosszabb állapotban, mint mi – mondta a törpe.

Odament a párduchoz, és szelíden megsimogatta a fejét.

Guenhwyvar füle lassan felmeredt; abbahagyta a morgást is. –

És nem is kevésbé elszánt.

Bruenor a lányára nézett, aztán vissza a folyosóra. – Akkor hát már hárman vagyunk – mondta a törpe. – Megverten, és készen a halálra – de előbb még magunk alá gyűrjük azokat a drow-kat!

Drizzt érezte, hogy közeledik, és előhúzta másik pengéjét, Csillámot is. Erősen összpontosított, hogy a szablya izzon fel.

Nagy öröme a kard épp úgy válaszolt, ahogy akarta. Drizzt alig volt tudatában annak, hogy a félszerzet még mindig ott van mellette. Minden érzékével a környezetét fürkészte az ellenség jelei után. Bejutott egy jelentéktelen terembe, ami épp csak egy szélesebb része volt a folyosónak, és két másik kijárata volt, az egyik előre, felfelé ment, a másik oldalra, vízszintesen.

Drizzt hirtelen a földre nyomta Regist, a falnak vetette a hátát, és oldalra fordult. Az oldalsó bejáraton azonban nem drow lépett be, hanem egy törpe, talán a legfurcsább szerzet, akit valaha is láttak.

Pwent alig három lépésre volt a sötételtől, és szívből jövő ordítása elárulta, hogy biztosnak érzi a meglepetés előnyét.

Leszegte a fejét, tuskéje egy vonalba került Drizzt hasával.

Hallotta, hogy a fekvő kicsi alak riadtan felvisít.

Drizzt felnyúlta a feje fölé, és erős, érzékeny ujjával kitapogatta a fal hasadékait. Még mindig a kezében volt mindkét szablyája, és nem is sok fognivaló akadt a falon, de az ügyes drow-nak ez is elég volt. Ahogy a magabiztos tomboló vakon rohamra indult, Drizzt felhúzta a lábát, aztán kinyújtotta a túske fölé.

Pwent fejével nekirohant a falnak; tuskéje háromujjnyi mély lyukat ütött a sziklába. Drizzt lába leereszkedett a tomboló fejének két oldalán, és lecsaptak a szablyák is a markolatukkal a törpe védtelen nyakára.

A törpe tuskéje csúnya, csikorgó hanggal hajolt el, amikor Pwent hangos nyögéssel kiterült a földön.

Drizzt elugrott, és hagyta, hogy a szablyája felderengjen, és megvilágítsa a terepet.

– Ez törpe – jegyezte meg Regis meglepetten.

Pwent felmordult, és arrébb gördült; Drizzt egy amulettel pillantott meg a nyakában láncon: a Harcpöröly klán habzó söröskupa jelét.

Pwent megrázta a fejét, és hirtelen talpra ugrott.

– Ezt te nyerted! – dörögte, és már indult volna újabb rohamra.

– Mi nem vagyunk ellenségek – próbált magyarázkodni a drow, és Regis megint felkiáltott, amikor Pwent megindult, és csapkodni kezdett tuskés kesztyűjével.

Drizzt könnyedén elkerülte a rövid csapásokat, és észrevette ellenfele páncéljának éles tarajait.

Pwent megint kicsapott, és belépett az ütés mögé, hogy közelebb kerüljön. Drizzt tudta, hogy ez csel, és a találatnak esélye sincs. A veterán drow máris átlátta Pwent taktikáját, és tudta, az álütésnek csak az volt a célja, hogy a félelmetes törpe egyenesbe kerüljön ellenfelével, és rávethesse magát. Egy szablya villant az ütés elé, Drizzt alaposan meglepte a törpét azzal, hogy a feje fölött megpörgette a másik pengéjét, és közelebb lépett (épp az ellenkezőjét tette annak, amit Pwent várt), aztán magasra emelt fegyverét szélesen, enyhén lefelé ívelően megsuhintva oldalra lépett, és lecsapott a törpe térdhajlatára.

Pwent egy pillanatra elfeledkezett tervezett ugrásáról, és ösztönösen elhajlította a sebezhető lábát támadás előtt. Drizzt tovább nyomult, és épp akkora nyomást gyakorolt a törpe lábára, hogy mozgásra készítse. Pwent a levegőbe dobta magát, és háttal a földre esett.

– Hagyd már abba! – ordított rá Regis a makacs törpére, aki megint próbált felállni. – Hagyd abba. Mi nem vagyunk az ellenségeid!

– Igazat mond – tette hozzá Drizzt.

Pwent fél térdre emelkedett, és kíváncsian nézett hol Regisre, hol Drizztre. – Azért jöttünk, hogy elkapjuk a félszerzetet – mondta Drizztnek, láthatólag megzavarodva. –

Hogy elkapjuk, és elevenen megnyúzzuk. És te még azt mondod, hogy higgyek neki?

– Ez egy másik félszerzet – mondta a drow, és elrakta szablyáit.

A törpe elvigyorodott, amikor látta, hogy ellenfele milyen hatalmas előnyhöz juttatta.

– Mi nem vagyunk az ellenségeid – mondta Drizzt, és bíbor szeme veszedelmesen villant. – De nincs időnk tovább játszani az ostoba játékaidat.

Pwent rángatózó izmokkal hajolt előre, készen arra, hogy felpattanjon, és darabokra szaggassa a drowt.

– Gyere csak, ha akarsz – mondta baljósan Drizzt. – De ha legközelebb a padlóra kerülsz, többé nem fogsz felkelni.

Thibbledorf Pwent, aki ritkán ijedt meg, most fontolgatni kezdte a baljós ígéretet, meg ellenfele könnyed testtartását, és eszébe jutott az, amit Catti-brie mondott erről a drow-ról – már ha valóban ő a legendás Drizzt Do'Urden. – Azt hiszem barátok vagyunk – mondta a törpe, és lassan felcihelődött.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

A TESTET ÖLTÖTT HARCOS

Most, hogy Pwent állt az élre, és elindult visszafelé, Drizzt biztos volt benne, hogy hamarosan megismeri barátai sorsát, és újra szembekerül gonosz nővérével. A harci tomboló nem sokat tudott neki mondani Bruenorról és a többiekről, csak annyit, hogy amikor elvált tőlük, elég keményen szorongatták őket.

Ez a hír még gyorsabban hajtotta előre Drizztet. A tudata peremén a fogoly, Viernától kínzott Catti-brie képe villant fel. Elképzelte, ahogy a makacs Bruenor arcul köpi a papnőt, aki erre letépi a törpe arcát.

Kevés barlang volt errefelé. Hosszú, keskeny alagutak uralták a terepet, némelyik teljesen természetes eredetű volt, némelyiken a goblinok beavatkozása látszott. Egy teljesen kikövezett, hosszú és egyenes alagútba értek, ami enyhén felfelé tartott, és számos oldalsó járat ágazott ki belőle. Drizzt nem látta a sötételfeket maga előtt a hosszú, sötét folyosóban, de amikor Csillám hirtelen felizzott, nem volt kétsége afelől, hogy a kard figyelmezteti.

Így is volt; egy pillanat múlva nyílpuskalövedék röppent elő a sötétből, és karon találta Regist. A félszerzet felnyögött; Drizzt visszarántotta, és belökte egy biztonságos oldalsó járatba, ami mellett épp elhaladtak. Mire visszafordult a főfolyosóra, Pwent már vad énekszóval rohamozott, közben csak úgy pattogtak rajta a lövedékek, de ő fel sem vette.

Drizzt utána sietett, és látta, ahogy Pwent elrohan egy másik oldaljárat sötét szája mellett. Ösztönösen érezte, hogy a törpe csapdába fut.

Aztán amikor találat érte, elvesztette a tomboló nyomát.

Lenézett, és a lövedék ott lógott a karjában. Érezte az égető zsibbadást is, ahogy Pwent ellenmérge hatni kezdett. Drizzt arra gondolt, hogy ott helyben összeroskad, hadd higgyék azt ellenfelei, hogy a méreg leterítette, és könnyű préda.

De nem hagyhatta magára Pwentet, és egyszerűen túl dühös volt már ahhoz, hogy tovább halassza a találkozást. Eljött az idő, hogy véget vessen a fenygetésnek.

Kiosont a sötét oldalfolyosóból, és egy kicsit hátratarthatta Csillámot, hogy ne tűnjön fel azonnal. Haragos ordítás hallatszott előlről, válogatott drow átkoktól kísérve. Drizzt ebből tudta, hogy a tomboló elhibázta kiválasztott áldozatait.

Halk neszt hallott maga mellől, és tudta, hogy a harci tomboló ébresztette fel az ismeretlen neszező kíváncsiságát. Nagy levegőt vett, háromig számolt magában, aztán kiugrott a sarok mögül Csillámmal. A legközelebbi drow hátraugrott, és nyílpuskájával Drizltre lőtt. A lövedék megkarcolta a vállát, és csak remélhette, hogy Pwent itala elég erős a második találathoz is, de kissé megnyugtatta az, hogy Pwentet magát számtalan találat érte.

Drizzt egy rohammal visszaszorította a nyílpuskást. Az ellenséges drow kézfegyverei után kapkodott, ekkor könnyen végezhetett volna vele, ha nem jelenik meg egy másik drow is, karddal és törrel. Drizzt egy kicsi, majdnem kör alakú terembe jutott, jobb oldalon egy másik kijárat, ami valószínűleg a főfolyosóra vezethetett. De nem sokat nézegethette a helyiséget, mert már kezdődött is a harc, és háritania kellett ellenfelei kimért vágásait. A tekintete a drow-k mögé nézett, a terem másik végébe, ahol Vierna és a zsoldos Jarlaxle állt.

– Nagy fájdalmakat okoztál nekem, elvesztett öcsém – viczorogta Vierna. – De az eredmény megéri az árat, amit fizettem, most, hogy visszatértél hozzám.

Drizzt figyelmét annyira elvonta Vierna beszéde, hogy az egyik támadó kard majdnem átcsúszott a védelmén. Az utolsó pillanatban csapta félre, aztán szabályai ereszkedő, cikázó mozdulatokkal törtek előre.

De a sötételf harcosok ügyesen dolgoztak együtt, és kivédtek a támadásokat, sőt lassan visszanyomták Drizztet.

– Úgy szeretem nézni, ahogy harcolsz – folytatta Vierna ocsmány mosollyal. – De nem kockáztathatom meg, hogy levágjanak – most még nem – Kántálásba fogott, és Drizzt tudta, hogy a

varázslat ellene fog irányulni, valószínűleg az elméjére. Összeszorította a fogát, és felpörgette a harcot. Maga elé képzelte a megkínzott Catti-Brie-t, és a puszta düh falát építette maga köré.

Vierna diadalmas kiáltással bocsátotta ki a varázslatot.

Energiahullámok csaptak át Drizzten, és azt mondták a testének, az elméjének, hogy álljon meg, ahol van, egyszerűen csak maradjon mozdulatlanul, és essen fogságba.

A drow-ban feltámadt az egyik része, az az ősi és vadállati én, amit a Mélysötét napjai óta nem érzett magában. Újra a vadász volt, aki érzéketlen, akinek az elméje nem sebezhető.

Lerázta magáról a varázslatot; szablyái keményen összecsaptak ellenfelei pengéivel.

Vierna szeme kerekre tágult meglepetésében. Jarlaxle viszont tagadhatatlanul kuncogott.

– Lloth-tól kapott hatalmad rám nem hat – jelentette ki

Drizzt. – Én tagadom a Pókkirálynőt!

– Pedig az övé leszel! – kiáltotta vissza Vierna, és úgy tűnt, megint fölénybe kerül, amikor újabb drow harcos lépett be a terembe Drizzt jobbjára felől. – Öljétek meg! – parancsolta a papnő. – Történjen meg az áldozat itt és most. Nem tűnök több istenkáromlást!

Drizzt elképesztően küzdött, és keményen tartotta két ellenfelét. De ha a harmadik katona is beszáll...

Erre azonban nem került sor. Vad ordítás hallatszott a jobb oldali járatból, és Thibbledorf Pwent csörtetett be jellegzetesen lehajtott fejjel. Oldalba kapta a meglepett drow harcost, és elgömbült sisaktüskéje átszúrta az elf csípőjét, és beletépett a hasába.

Pwentet tovább lökték erős lábai, amíg végül bele nem gabalyodott az átdöfött drow lábaiba, és mindketten el nem kerültek a döbbségre Vierna előtt.

A drow tehetetlen kétségbeeséssel vergődött, ahogy a törpe irgalmatlanul tovább csépelte.

Drizzt tudta, hogy gyorsan bajtársa mellé kell kerülnie, mert a harci tomboló nagy veszélyben van Vierna és a zsoldos orra előtt. Csillámmal lefelé suhintott, félrecsapta mindkét ellenfele karját, és be is lépett a pengéje mögé, másik szablyájával támadva a közelebbi drow-ra, aki annak idején a nyílpuskával meglötte, és akinél nem volt második fegyver.

A másik drow karja átsapott, és a törpe épp időben állította meg a szablyát, hogy a vágás ne legyen halálos. Drizzt mégis sebet tudott ejteni az egyik ellenfele arcán.

Előkerült Vierna kígyófejes korbácsa, és a papnő szintisza dühvel sújtott a harci tomboló hátára. Élő kígyófejek tekergőztek a tomboló páncélján; réseket kerestek, amin átmarhattak.

Pwent egy csavarintással kiszabadította a sisaktüskéjét, egyik kesztyűtővisével átszúrta a haldokló sötétfél arcát, aztán új támadójára és a gonosz fegyverre fordította a figyelmét.

Csatt!

Az egyik kígyófej a vállán találta. Két másik a nyakába mart. Pwent fordulás közben felemelte a karját, de két harapást kapott a kezébe, és a karja zsibbadni kezdett. Érezte, hogy védőitala harcra száll, mégis az ájulás környékezte.

Csatt!

Vierna ismét lesújtott rá, és mind az öt kígyófej célba talált a törpe arcán és kezén. Pwent még egyszer szemügyre vette a papnőt, aztán a szája szóra nyílt, mintha átkot akarna mondani, és a földre rogyott. Úgy hánnya-vetette magát, mint a partravetett hal. Az egész teste elzsibbadt, izmai és idegei felmondták a szolgálatot.

Vierna lángoló gyűlölettel Drizzt felé pillantott. – Most már minden szánalmas barátod halott, elveszett öcsém! – hörögte, és valóban így is hitte. Előrelépett, magasra emelte korbácsát, de megtorpant, amikor meglátta, hogy öccse arca hirtelen eltorzul a féktelen haragtól.

“Minden szánalmas barátod halott!”

Ezek a szavak szinte beleégtek Drizzt vérébe, és kővé dermedtették szívét.

“Minden szánalmas barátod halott!”

Catti-brie, Wulfgar, Bruenor, minden, ami Drizzt Do'Urdennek valaha is kedves volt, elpusztult, amiatt az örökség miatt, amitől Drizzt nem tudott megszabadulni.

Alig látta ellenfelei mozdulatait, szablyái mégis tökéletesen hárítottak minden támadást, és pontos mozdulatai nem hagytak rést ellenfelei előtt.

“Minden szánalmas barátod halott!”

Újra a vadász volt, akinek csak a túlélés a célja Mélysötét vadonjában. Már a vadásznál is több volt, maga a megtestesült harcos, a tökéletes ösztön.

Egy kard döfött be jobbról, Drizzt szablyája lecsapott rá, és a földre szorította a hegyét. Gyorsabban annál, hogy akár egy fürge drow is moccanni tudjon, Drizzt teljesen a kard alá fordította a pengéjét, és magasra emelkedve egy lépést hátradobta a drow-t.

A másik szablya keresztben villant, és megvágta kardos fajtársának kardját. A drow felordított, de sikerült megtartania a kardját, bár nem sok hasznát vette, amikor a szablya visszavágott, és csikorogva átszelte a láncinget, véres csikot húzva a legyőzött mellkasára.

Drizzt egy szempillantás alatt fogást váltott a szablyán, és már vágott is vissza magasan a másik irányba. Aztán megint fordított egyet rajta, és negyedszer is visszacsapott. Csak azért hibázta el, mert az a fej, amit célba vett, már lerepült. Ez alatt a másik szablyája végig tartotta a másik drow támadásait.

Viernának elállt a lélegzete, ahogy a Drizzttel szembenálló katonának is, és Drizzt épp ily könnyedén leterítette volna őt is. De látta Jarlaxle karját emelkedni az elesett ellenfél helyén támadt rés felől.

Drizzt következő mozdulatát a szintisza elkeseredés diktálta. Első szablyája belecsendült a két fém ütközésébe. Csillám is bevágott, és félrecepta a másik tört.

Az egész alig egy pillanatig tartott. Őt tört ütött el az a sötételf, aki szinte nem is volt tudatában a feléje repülő fegyvereknek.

Jarlaxle nevetve körözni kezdett. Lenyűgözte az elképesztő bemutató és a folytatódó harc.

De Drizzt megpróbáltatásainak még nem volt vége, mert Vierna Lloth segítségével fohászkodva odaugrott, hogy támogassa a megmaradt katonát, és kígyófejes korbácsa sokkal nagyobb gondot jelentett, mint a néhai drow egy szál kardja.

Regis olyan kicsiny labdává gömbölyödött, amilyené csak tudott, amikor észrevette, hogy sötét alakok lebegnek el némán a folyosó bejárata előtt. Aztán kicsit megnyugodott, amikor a csoport elment, sőt, merészen kikúszott a nyílásig, és hőlátása segítségével megpróbálta felderíteni, vannak-e még drow elfek a környéken.

De éppen vörös szemei árulták el; az első csoport mögött egy hatodik harcos jött.

Regis visítva visszaugrott. Kövér kis kezébe kapott egy kődarabot, maga elé tartotta. Micsoda szájalmas fegyver egy sötételf ellen!

A drow óvatosan szemügyre vette a félszerzetet és az alagutat, csak aztán lépett be. Szélesen elmosolyodott, amikor látta, milyen védtelen Regis.

– Máris sebesült vagy? – kérdezte a közös nyelven.

Regisnek beletelt egy időbe, mire kibogozta a súlyos, szokatlan akcentust. Fenyegetően felemelte a követ, ahogy a drow közeledett. A sötételf letérdelt a félszerzet szintjére, egyik kezében egy veszedelmes hosszúkarddal, a másikban törrel.

Hangosan elnevette magát. – Le akarsz csapni azzal a kavicssal? – gúnyolódott, és szélesre tárta karját, védtelenül hagyva a mellkasát. – Üss csak meg, kis félszerzet! Szórakoztass egy kicsit, mielőtt elvágom a torkod.

Regis remegve lendítette a követ, mintha ki akarná használni az ellenfél nyújtotta lehetőséget. Mégis a másik keze szökkent előre, amiben Entreri eldobott töre volt.

A gyilkos penge ékkövei elismerően csillantak fel, mintha a fegyver élne, és saját vágyai lennének. Átszakította a finom láncpáncélt, és mélyen a sötételf lágy húsába fúródott.

Regis csak pislogott, hogy a tör milyen könnyen hatolt át a páncélon. Mintha ellenfele vékony bőrpáncélt viselt volna, nem fémből készült láncinget. A félszerzet keze majdnem levált a törrel, amikor erőhullám csapott ki a fegyverből, át a karjába. A drow próbált visszatámadni, és Regisnek nem lett volna lehetősége védekezésre.

De a drow nem tett semmit; mert valamilyen oknál fogva nem tudott. A szeme döbbenet nyitva maradt, a teste görcsösen rángott, és Regisnek úgy tűnt, hogy az életerő száll el belőle. Neki magának is tátva maradt a szája, úgy nézett a legrettegőbb archa, amit valaha is látott.

Újabb éltető energiahullám csapott át a félszerzet karján; hallotta, hogy a drow fegyverei a földre hullanak. Regis csak a papájától hallott rémmesékre tudott gondolni, amelyek ijesztő éjszakai

lényekről szóltak. Biztosan így érezhette magát egy vámpír is, amikor áldozata vérért szívta. Valami furcsa melegség öntötte el.

A sebei gyógyulni kezdtek!

A drow élettelenül roskadt a köre. Regis üres tekintettel meredt a varázsos törre. Többször is összeborzongott, amikor eszébe jutott, hogy hányszor állt már veszedelmesen közel hozzá, hogy ez a gonosz fegyver megszúrja.

A két drow hangtalanul, de gyorsan közeledett a teremhez, ahol Viernáék tartózkodtak. Biztosak voltak benne, hogy lehagyták a fura törpét. Nem tudták, hogy Pwent kikerülte őket, és már el is érte Viernát.

Azt sem tudták, hogy egy másik törpe is van az alagutakban, egy rőt szakállú törpe, akinek könnyes szeme halált ígért minden ellenségnek, akibe belebotlik.

A sötételfek befordultak egy kanyarba, ami az oldalsó teremhez vitte őket, a főfolyosóval párhuzamosan. Egy alacsony, széles törpealakot láttak megfordulni, és alig néhány lépésről vad rohamot indítani.

A három küzdő összegabalyodott. Bruenor a pajzsával csapkodott, és vakon vagdalkozott a fejszéjével.

– Megöltétek a fiamat! – dörögte a törpe, és bár egyik ellenfele sem értette a közös nyelvet, épp elég világosan látták haragját. Az egyik drow valahogy megvetette a lábát, és a pajzs fölött bevágott a kardjával a törpe vállára. Egy ilyen vágástól a király karjából minden erőnek el kellett volna szállnia.

De Bruenor, ha egyáltalán tudta, hogy megvágták, ennek semmi jelét nem mutatta.

– Fiam! – hörögte, és súlyos fejszéjével félrecsapta a másik drow kardját, aki a másik pengéjével próbálkozott, és eltalálta a törpét. Bruenor azonban meg sem rezzent; csak a gyilkolásra gondolt.

Alacsony ívben meglendítette fejszéjét. A drow átszökkent a penge felett, de Bruenor visszafordította a csapást. A drow megint ugrani próbált, de ellenfele mozdulata túl gyors volt, és Bruenor leverte őt a lábáról.

A másik drow a törpére vetette magát, és próbálta védeni földre került társát. A kardja suhintásával megkarcolta Bruenor arcát, és fél szemére megvakította. Bruenor most sem törődött az izzó fájdalommal, csak tört előre, hogy csapást mérhessen.

– Fiam! – ordította újra, és teljes erőből lesújtott. Fejszéje belehasított a támolgyó drow gerincébe.

Még épp időben kapta fel a pajzsát ahhoz, hogy kivédje a talpon lévő elf szúrását. Egyensúlyát veszítve rángatta a fejszéjét, amíg ki nem szabadította.

A kígyófejek mintha egymástól teljesen függetlenül működtek volna. Különböző szögekből támadtak Drizztre, martak, aztán visszahúzódtak, hogy újra lecsapjanak. A másik drow mintha erőre kapott volna a látványtól, hogy Vierna ott harcol mellette; szorongatni kezdte Drizztet karddal, törrel egyaránt. Nagyon igyekezett, hogy kedvére tegyen a papnőnek, a gonosz Pókkirálynő dicsőségére.

Drizzt megőrizte önuralmát a támadás idején is: karja és lába tökéletes összhangba mozgott, hogy szabjaival távoltarthassa ellenfeleit, főleg nővérét.

De tudta, hogy bajban van, különösen, amikor észrevette, hogy Jarlaxle, az alattomos zsoldos megkerüli, és rést talál Vierna meg a katona között. Drizzt újabb tördobásokra számított, és nem tudta, hogy most mi módon hárítja el őket, amikor Vierna korbácsa köti le a figyelmét.

Félelmei csak erősödtek, amikor látta, hogy a zsoldos feléje nyújt valamit; de nem tört, hanem pálcát.

– Kár érted, Drizzt Do'Urden – mondta Jarlaxle. – Sok életet odaadtam volna egy magadfajta harcosért– Drow nyelven kántálni kezdett. Drizzt próbált eloldalazni, de Vierna és a másik ébenszínű harcos a helyén tartották.

Villanás következett, ragyogó fény nyaláb, ami éppen a lebukó Vierna és a katona előtt indult, de amikor a zsoldos kimondta a végső szavakat, egy fekete alak röppent elő Drizzt mögül, ellökte a vállát, és beugrott a nyílásba Vierna és a másik a sötételf katona közé.

Guenhwyvar felfogta a villám teljes erejét, és elnyelte az energiáját, mielőtt még elindult volna. A párduc rávetette magát a meglepett zsoldosra, és a földre döntötte.

A hirtelen villanás, az állat váratlan megjelenése azonban nem zavarta meg a sokat tapasztalt Drizztet. De Viernát sem, akit annyira betöltött a gyűlölet, a gyilkolás vágya, hogy csak a harcra figyelt. A másik drow azonban összerezzen a hirtelen fényre, és egy pillanatra hátranézett.

Ebben az egy pillanatban, még mielőtt visszafordulhatott volna, Csillám hegye áthatolt a páncélján, és a szíve felé indult.

A villanás nem tartott tovább egy másodperc töredékénél, és nem vetett túl sok fényt a kamra bejárata előtti főfolyosóra, de Catti-brie, aki a közelben lapult, hogy figyelje Guenhwyvar útját, ennyi idő alatt is megpillantotta a közeledő sötételf csapat körvonalait.

Kilőtt egy nyilat, és annak ezüstös fényénél próbálta meghatározni az érkezők pontos helyzetét. Az arca könnyörtelen grimaszba torzult, amikor felállt, újra felajzva íját, és ellenfelei felé indult.

Csak a bosszú járt a fejében, Wulfgarért. Nem félt, és meg sem rezzen, amikor megérkeztek a várt nyílpuskalövedékek, amelyek kétszer is eltalálták.

Újabb nyilat eresztett meg, vállon találta és földre küldte az egyik drow elfet. Még el sem halt az előző fénycsík, Catti-brie már küldte is az újabb vesszőt, ami szikrázva sűrűlódott neki az alagút falának.

A lány mégis ment tovább. Tudta, hogy a sötételfek minden lépését látják, míg ő csak körvonalakat sejt néha a nyilak fényében.

Az ösztöne azt súgta, hogy most magasan lőjön, és komoran elmosolyodott, amikor a vessző egy lebegő drow-t talált el emelkedés közben pontosan az arcán, és szétrobbantotta a fejét. A robbanás ereje megpörgette a holttestet.

Catti-brie nem látta a következő nyilat elrepülni, és rádöbbsent, hogy az elfek sötétséggömböt tettek rá. Milyen ostobák! – gondolta, mert most ők éppúgy nem látják őt, mint ő az elfeket.

De csak ment tovább, ki a gömbből, és lőtt megint. Újabb ellenféllel lett kevesebb.

Nyílpuskalövedék súrolta fájdalmasan az állkapcsát.

Catti-brie összeszorított foggal ment tovább. Látta, hogy a maradék két drow vörösen izzó szemei egyre közelednek.

Tudta, hogy kardot rántottak, és rohamoznak. Felemelte az íját; a szemük alapján célzott, de ebben a pillanatban sötétséggömb ereszkedett rá.

A lányban feltámadt a rémület, de makacsul leküzdötte; az arckifejezése mit sem változott. Tudta, hogy csak pillanatai vannak, mielőtt egy drow kard belevág. Felidézte magában, hogy hol látta utoljára az elfeket.

Újabb nyilat tett a húrra. Halk neszt hallott előlről és balról. Elfordult és lőtt. Aztán nyilazott másodszor, harmadszor, negyedszer is. Az ösztönén kívül semmi más támpontja nem

volt. Remélte, hogy legalább megsebesíti és lelassítja a támadó harcosokat. A padlónak lapult, és oldalra lőtt, aztán megborzongott, amikor a vessző nyilvánvalóan célt tévesztve röppent tova.

Még mindig az ösztöneitől vezérelve a hátára fordult, és maga fölé lőtt. Tompa puffanást hallott, aztán éles recsenést, ahogy a nyíl átfűrődött a lebegő drow-n, aztán beleállt a mennyezetbe. Törmelékdarabok hulltak le, és Catti-brie fedezékbe húzódott.

Sokáig maradt ebben a védekező pozícióban, várva, hogy az alagút a nyakába omlik, várva, hogy egy sötételf nekiront és lekaszabolja.

Gyakrabban közelítette meg a kardjával a törpét, mint ahányszor a fejsze került az ő közelébe, a Bruenorral szemben álló magányos drow mégis tudta, hogy nem győzhet, nem állhat tajtékzó ellenfele útjába. Veszélytelen mágikus képességeihez folyamodott, és kéken izzó, ártalmatlan lángokba burkolta Bruenort – ezt hívták tündefénynek –, amitől a törpe alakja élesen kirajzolódott, és megkönnyítette a drow célzását.

Bruenor meg sem rezzen.

A drow veszedelmes, egyenes szúrással támadott előre, hogy visszanyomja a törpét, aztán hirtelen sarkon fordult és futásnak eredt, hogy kissé eltávolodjon ellenfelétől, aztán sötétséggömböt helyezzen rá.

Bruenor nem próbált lépést tartani vele. Kétkézre fogta a fejszét, és hátralendítette a feje mögé.

– Fiam! – ordította Bruenor minden haragjával, és teljes erőből elhajította a fejszét. Ez merész lépés volt, egy olyan apa kétségbeesett lépése, aki a gyermekét veszítette el. Bruenor fejszéje ugyanis nem tért vissza magától a gazdája kezébe, mint Wulfgar kalapácsa. Ha nem talál célba...

A fejsze éppen akkor kapta el a drow-t, amikor be akart fordulni a kanyargós oldaljáratba. A csípőjébe vágott, és a szemközti sarokba lökte. A drow egy darabig tekergőzött, próbált felállni. A kardját kereste, és levegő után kapkodott.

De alighogy elérte volna elejtett fegyverét, törpecsizma taposott az ujjaira.

Bruenor szemügyre vette a fejsze szögét, és a körülötte csordogáló vért. – Halott vagy – mondta hidegen a sötételfnek, és csúnya reccsenéssel kirántotta belőle a fejszét.

Vierna még akkor sem lankadt, amikor társa holtan rogyott össze. Semmi jelét nem mutatta annak, hogy izgatná a csata hirtelen fordulata. Drizzt gyomra felfordult a nővére arca láttán: annak vonásai olyan gyűlöletbe, olyan eszelős dühbe merevedtek, ami minden tudaton és lelkiismereten túltett.

Ezt szerette a Pókkirálynő.

De Drizzt nem hagyta, hogy undora eluralkodjon vívóteljesítményén, most, hogy Vierna halottnak mondta a barátait.

Sűrűn csapkodta a kígyófejeket, de egyikben sem tudott komoly kárt tenni.

Az egyik Drizzt karjába mélyesztette méregfogát, és ő érezte a zsibbasztó bizsergést, és a másik pengéje suhintásával megpróbálta levágni a fejet.

De a mozdulattal védtelen maradt a másik oldala, és egy kígyó a vállába kapott. Egy harmadik pedig oldalról támadt az arcára.

Visszakezes csapása elkapta a legközelebbi viperafejet, és félrecsapta a másik támadó kígyót.

Vierna korbácsának már csak három feje maradt, a találatok azonban megingatták Drizztet.

Rogyadozva lépett hátra, és kissé megtámaszkodott a bejárat melletti falban. A vállára pillantott, és iszonyodva látta, hogy a levágott kígyófej még mindig ott kapaszkodik a fogaival.

Drizzt csak ekkor vette észre Taulmarilnak, Catti-brie íjának ismerős ezüst villanásait.

Guenhwyvar él, ott van mellette; Catti-brie kint a folyosón harcol, és valahonnan a másik folyosóból, jobb felől Harcpöröly Bruenor félreismerhetetlen ordítását hallotta.

– Fiam!

– Azt mondtad, meghaltak – mondta Drizzt Viernának, miközben megtámaszkodott a falnál.

– Ők nem számítanak! – rikoltotta Vierna. Őt láthatóan épp úgy meglepte ez a fejlemény, mint Drizztet. – Csak te vagy a fontos, te, és az a dicsőség, amit a halálod hoz nekem! – vetette magát sebesült öccse felé.

Drizzt új erőre kapott a barátai jelenlététől. Tudta, hogy ők is harcolnak, és szükségük van arra, hogy ő győzzön.

Ahelyett, hogy suhintott vagy szúrt volna, hagyta, hogy a kígyófejek megközelítsék. Megint kapott két harapást, de aztán Csillám kettéhasította az egyik kígyó fejét; a test pedig céltalanul tekergett tovább.

Drizzt elrúgta magát a faltól, és visszanyomta a meglepett Viernát. Keményen, gyorsan táncoltak a pengéi, és mindig testvére korbácsát célozták, pedig többször is úgy érezte, hogy át tudna csúszni a nővére védelmén, és megvághatná a testét.

Újabb kígyófej hullt a porba.

Vierna meglendítette a megcsonkított korbácsot, de az egyik szablya a karjába hasított, mielőtt még igazából csaphatott volna. Fegyvere a földre esett. A tekergőző kígyó élettelen szíj lett, ahogy gazdája keze már nem érintette.

Vierna felszisszent – szinte vadállat módjára –, és a levegőt markolászta.

Drizzt nem lépett előre azonnal, nem volt rá szüksége, mert Csillám gyilkos hegye alig néhány ujjnyira volt nővére védtelen mellkasától.

A papnő keze az öve felé rándult, ahol két, finom pókháló rúnákkal vésett buzogány lapult. Drizzt tudta, milyen erősek ezek a fegyverek, azt pedig, hogy Vierna milyen jól bánik velük, első kézből tapasztalta még Menzoberranzanban.

– Ne tedd – bökött a fegyverek felé.

– Mindkettőnket Zaknafein képzett – emlékeztette őt Vierna, és apja említése belehasított Drizztbe. – Félsz megnézni, ki tanulta meg jobban a leckét?

– Mindkettőnket Zaknafein nemzett – vágott vissza Drizzt, és Csillám izzó hegyével elhessegette Vierna kezét az övétől.

– Hagyd abba ezt, és ne hozz szégyent rá! Van egy jobb út is, nővérem, egy fény, amit te nem ismerhetsz meg.

Vierna kacagásában gúny csengett. Drizzt valóban azt hiszi, hogy át tudja téríteni őt, Lloth papnőjét?

– Ne tedd! – parancsolta Drizzt erőteljesebben, amikor Vierna keze megint a buzogány felé araszolt.

Amikor hirtelen meg is fogta a fegyvert, Csillám a mellkasába fűrődött, és véres hegye a papnő hátából bukkant ki.

Drizzt ott volt közvetlenül Vierna előtt, szorította a karját, és támogatta, mert a lábai megrogytak.

Rezzentlenül meredtek egymásra, aztán Vierna lassan a padlóra roskadt. Elszállt minden haragja, minden megszállottsága, csak derű maradt az arcán, ami oly ritka volt egy drow-nál.

– Sajnálom – Drizzt csak ennyit tudott suttogni.

Vierna megrázta a fejét; visszautasított mindenfajta bocsánatkérést. Drizztnek úgy tűnt, mintha testvérenek az az eltemetett része, ami Zaknafein Do'Urden lánya volt, helyeselné ezt a véget.

Aztán nővére szeme örökre lecsukódott.

HUSZONNEGYPEDIK FEJEZET

A HOSSZÚ ÚT HAZA

Jó munka volt – hallotta Drizzt váratlanul, és egyszeriben rádöbbsent, hogy bár Vierna halott, a harcnak talán még nincs vége. Félreugrott, és szabályait védekezően maga elé tartotta.

Aztán leeresztette a fegyvereit, ahogy szemügyre vette Jarlaxle-t. A zsoldos a szemközi falnál ült, az egyik lába furcsa szögben nyúlt oldalra.

– A párdúc – magyarázta a zsoldos. Olyan folyékonyan beszélt a közös nyelvet, mintha egész életét a felszínen töltötte volna.

– A párdúc terített le. Azt hittem, megöl – Jarlaxle vállat vont. – Talán megsértődött a villámom miatt.

A villám említése eszébe juttatta Drizztnak a pálcát, és azt, hogy ez a drow még mindig nagyon veszélyes. Védekezően körögni kezdett.

Jarlaxle megrándult fájdalmában, és fölemelte üres tenyerét, hogy megnyugtassa az éber Drizztet. – Eltettem a pálcát – mondta. – Nem használtam volna akkor sem, ha védtelen maradtál volna – mint ahogy most szerinted én maradtam.

– Meg akartál ölni – felelte Drizzt hidegen.

A zsoldos megint csak vállat vont, és egyre szélesebben vigyorgott. – Vierna megölt volna, ha győz, és én nem sietek a segítségére – mondta nyugodtan. – És bármilyen ügyes is vagy, én azt hittem, hogy győzni fog.

Ez elég ésszerűen hangzott, és Drizzt jól tudta, hogy a gyakorlatiasság a sötételfek jellemző vonása. – Lloth még akkor is megjutalmazhat a halálomért – vélte Drizzt.

– Én nem vagyok a Pókkirálynő rabszolgája – felelte Jarlaxle. – Opportunista vagyok.

– Fenyegetőzől?

A zsoldos hangos kacajra fakadt, aztán újra megrándult, amikor törött lába sajogni kezdett.

Bruenor rontott be a terembe az oldalsó járatból, és Drizztre pillantott, aztán Jarlaxle-ra. A haragja még nem múlt el.

– Megállj! – mondta neki Drizzt, amikor a törpe a láthatólag tehetetlen zsoldos felé indult.

Bruenor megtorpant, és jeges pillantást vetett barátjára.

Ezt a tekintetet csak még baljósabbá tette a törpe összekaszabolt arca, vérben úszó jobb szeme, és az a hosszú vágás, ami a homlokától a bal arca aljáig húzódott. – Nincs szükségünk foglyokra – morogta Bruenor.

Drizzt felfigyelt Bruenor keserű hangjára, és rádöbbsent, hogy eddig még sehol sem látta Wulfgart. – Hol vannak a többiek?

– Én itt vagyok – felelte Catti-brie, aki épp ekkor lépett be az alagútból Drizzt mögött.

Drizzt megfordult, hogy szemügyre vegye: a lány mocskos arca és hihetetlenül komor tekintete sok mindent elárult. – Wulf... – kezdte a kérdést, de Catti-brie ünnepélyesen megrázta a fejét, mintha hallani sem bírná ezt a nevet. Odament Drizzt-hez, és a drow összerezzent, amikor meglátta a kis nyílpuskalövedéket, ami még mindig kilógott a lány állkapcsából.

Drizzt megsimogatta Catti-brie arcát, majd kirántotta a lövedéket. Aztán azonnal megfogta a lány vállát, hogy támogatassa a rátörő fájdalommal és hányingerrel szemben.

– Remélem, nem tettem kárt a párdúcban – szólt közbe Jarlaxle. – Valóban csodálatos állat!

Drizzt villogó szemmel fordult hátra.

– Csak csalogat – jegyezte meg Bruenor, és mohón simogatta véres fejszéjét. – Kegyelemért könyörög anélkül, hogy igazán könyörögne.

Drizzt ebben nem volt olyan biztos. Ismerte Menzoberranzan borzalmait, tudta, mi mindenre kell keresztülmennie egy drow-nak ahhoz, hogy életben maradjon. A saját apja, Zaknafein is, akit a legjobban szeretett, gyilkos volt, Malice Anya gyilkosa, pusztán azért, hogy túléljen. Lehet, hogy a zsoldost is hasonló kényszer hajtja?

Nagyon szerette volna ezt hinni. Most, hogy Vierna holtan hevert a lába előtt, és a családja, a származása nem kötötte többé, hinni akarta, hogy nincs egyedül ezen a világon.

– Old meg a kutyát, vagy visszavonszoljuk – morgott Bruenor türelmetlenül.

– Mi a döntésed, Drizzt Do'Urden? – kérdezte Jarlaxle higgadtan.

Drizzt megint szemügyre vette Jarlaxle-t. Nem is hasonlít annyira Zaknafeinre, döntötte el, mert eszébe jutott apja haragja, amikor híre kelt annak, hogy Drizzt felszíni elfeket gyilkolt. Zaknafein és Jarlaxle között valóban tagadhatatlan különbség volt. Apja csak azokat ölte meg, akik szerinte megérdemelték a halált, akik Lloth gonosz szolgálói voltak. Most is itt lehetett volna Vierna mellett ezen a vadászon.

Drizzt majdnem a bérgyilkosra vetette magát hirtelen feltámadó haragjában. De aztán visszafogta, mert megint eszébe jutott Menzoberranzan, annak a mindent átható gonoszságnak a terhe, ami meghajlította annak a néhány sötételfnek a hátát is, aki kilógott a sorból. Zaknafein beismerte Drizztnek, hogy sokszor majdnem megadta magát Lloth sötét útjainak, és a Mélysötéten járva Drizzt Do'Urden is sokszor félt attól, hogy mivé lesz, mivé lett.

Hogyan ítélezhetne akkor e sötét elf felett? A szabályák visszakerültek a tokjukba.

– Megölte a fiamat! – dörögte Bruenor, láthatóan átlátva Drizzt szándékait.

Drizzt határozottan megrázta a fejét.

– A kegyelem furcsa dolog, Drizzt Do'Urden – jegyezte meg Jarlaxle. – Erő, vagy gyengeség?

– Erő – vágta rá Drizzt.

– Megmentheti a lelkedet – felelte Jarlaxle – vagy elkárhoztatja a testedet – Széles karimájú kalapját Drizzt felé billentette, aztán hirtelen előkapta a karját a köpenye alól. Valami apró tárgy esett a padlóra Jarlaxle előtt, felrobbant, és sűrű füsttel töltötte meg az egész termet.

– Az átkozott! – hörögte Catti-brie, és lőtt. A nyílvevő átvágott a ködön, és a szemközti falba csapódott. Bruenor a fejszéjét lóbálva rontott előre, de semmit sem talált. A zsoldos eltűnt.

Mire Bruenor kikeveredett a füstből, Drizzt és Catti-brie már ott álltak Thibbledorf Pwent elterült teste mellett.

– Meghalt? – kérdezte a király.

Drizzt lehajolt a harci tombolóhoz, és eszébe jutott, hogy Pwentet alaposan helybenhagyta Vierna kígyós korbácsa. – Nem – felelte. – Ezek a korbácsok nem gyilkolásra valók, hanem az áldozat megbénítására.

Éles fülei meghallották Bruenor motyogását: – Kár.

Beletelt egy időbe, mire magához térítették a tombolót.

Pwent felpattant – és azonnal vissza is esett. Aztán megint felküzdötte magát, és Drizzt elkövette azt a hibát, hogy köszönetet mondott neki értékes segítségéért.

A főfolyosóban megtalálták az öt halott drow-t; az egyik még mindig a levegőben lebegett ott, ahol a sötétséggömb volt valamikor. Amikor Catti-brie elmondta, honnan jött a kis csapat, Drizzt megborzongott.

– Regis – lehelte, és nekiiramodott arrafelé, ahol a félszerzetet hagyta.

Regis ott ült, rémülten, félig egy halott drow alá temetődve, kezében az ékköves törrel.

– Gyere, barátom – mondta neki Drizzt megkönnyebbülten. – Ideje hazamenni.

Az öt megviselt harcostárs egymást támogatta, úgy mentek nagy csendesen visszafelé. Drizzt végignézett a lerongyolódott csapaton. Bruenor fél szeme csukva volt, Pwentnek pedig még mindig nehézséget okozott teste irányítása. Drizzt lába is sajgón lüktetett. A seb egyre fájdalmasabb lett, ahogy a csata heve elenyészett. De a drow-t nem a testi sérülések aggasztották elsősorban. Wulfgar elvesztése nagyon súlyos. hatással volt minden társára.

Képes lesz Catti-brie valaha is felidézni ezt a dühöt, figyelmen kívül hagyni érzelmei háborgását, és teljes szívvel harcolni? Bruenor, aki olyan súlyosan megsebesült, hogy az is kétséges volt, elér-e élve Mithrill Csarnokig, képes lesz-e újra csatába indulni?

Drizzt semmiben sem lehetett biztos, és megkönnyebbült sóhaja őszinte volt, amikor Dagna generális, bukkant fel előttük a kanyarban lovasaival és ijásaival.

Bruenor ekkor összerogyott, de a törpék késedelem nélkül sebesült királyuk segítségére siettek. Regisszel együtt a disznók hátára kötözték őket, és kikísérték a vad területről.

Pwent is ráült egy disznóra, Drizzt és Catti-brie azonban nem mentek vissza egyenesen Mithrill Csarnokba. A három hátsától megfosztott törpelovas kíséretében – köztük volt Dagna is – visszamentek Wulfgar végzetes csatájának helyére.

Ahogy a beomlott fülkére nézett, Drizzt látta, hogy nincs kétely nem lehet remény. A barátjának örökre vége.

Catti-brie beszámolt a küzdelem részleteiről, de egy időre meg kellett állnia, míg összeszedte magát annyira, hogy elmondja Wulfgar hősi halálát.

Végül a kőhalomra nézett, és csendesesen azt mondta: – Isten veled – aztán a három törpével együtt kiment a tereméből.

Drizzt percekig állt ott egyedül, tehetetlenül meredve a kövekre. Alig-alig tudta felfogni, hogy a hatalmas Wulfgar ott van. A pillanat teljességgel valószínűtlennek tűnt számára.

Pedig valóság volt.

És ő semmit sem tehetett.

Bűntudat öntötte el mert, arra gondolt, hogy ő volt az oka a nővére támadásának; és ez vezetett Wulfgar halálához. De aztán elvetette ezt a gondolatot, és nem volt hajlandó többet foglalkozni vele.

Ideje volt, hogy búcsút intsen hű társának, kedves barátjának. Szeretett volna Wulfgar mellett lenni, hogy támaszt nyújtson neki, vezérelje, cinkosan újra összekacsinthasson a barbárral, és bátran, együtt szálljanak szembe bármilyen rejtéllyel, amit a halál nyújthat.

– Jó utat, barátom – suttopta Drizzt, és elcsuklott a hangja. – Most egyedül kell menned.

A visszatérés Mithrill Csarnokba nem volt ünnepi esemény a kimerült, viharvert bajtársak számára. Nem mondhatták, hogy győztek. Mind a négyen – Drizzt, Bruenor, Catti-brie és Regis – más szemszögből élték meg Wulfgar elvesztését – Bruenor apaként, Catti-brie leendő menyasszonyként,

Drizzt bajtársként, Regis védencként.

Bruenor testi sebei is súlyosak voltak. A király elveszítette az egyik szemét, és élete végéig hordhatta a kékesvörös forradást a homlokától az álláig. De a testi fájdalmak jelentették a legkisebb gondot számára.

A következő néhány napban a törpe sokszor gondolt arra, hogy beszélnie kell a főpappal, csak hogy eszébe jusson: Cobble nincs többé, és esküvő sem lesz Mithrill Csarnokban. Drizzt látta, hogyan vésődik bele a fájdalom a törpe arcába. Évek óta először látta barátját öregnek és megfáradtnak.

Alig bírt ránézni, de még jobban sajgott a szíve, ha véletlenül Catti-Brie-re pillantott.

A lány azelőtt fiatal volt, életerős, és halhatatlannak érezte magát. Most az egész világképe szétzúzódott. Leginkább egyedül morzsolták a végtelen órákat. Ritkán látták egymást, Regist pedig egyáltalán nem.

Egyikük sem tudta, hogy a félszerzet elment Mithrill Csarnokból, ki a nyugati kijáraton, az Őrző Völgyébe.

Regis kiaraszolt egy sziklás meredélyre, ötvenlábnyira egy hosszú, keskeny völgy déli vége fölött. Egy ernyedt testre bukkant, ami szakadozott köpenyénél fogva lógott a szikláról. A félszerzet óvatosan küszört a szabadon álló szikla végéig a szélben. Legnagyobb döbbenetére a lógó ember mintha megmozdult volna.

– Te élsz? – suttopta a félszerzet. Entreri törött csontokkal, megszaggatottan több mint egy napja lógott itt. – Még mindig élsz? – Mindig nagyon óvatos volt, főleg ha Artemis Entreriről volt szó. Elővette az ékköves tört, és az éles pengét a köpeny fennakadt része alá csúsztatta, hogy egyetlen mozdulattal elveszejthesse a bérgyilkost.

Entrerinek sikerült félrebillentenie a fejét, és felnyögnie, de arra már nem volt ereje, hogy beszéljen is.

– Nálad van valami, ami az enyém – mondta neki Regis.

A bérgyilkos egy kicsit még jobban elfordult, hogy lássa, mire Regis megborzongott és egy kicsit visszahúzódott a bérgyilkos szétzúzódott arcának groteszk látványától. Entreri pofacsontja

szilánkokra tört, a bőr lehorzsolódott az arcáról. Azzal a szemével, amit Regis felé fordított, nem is láthatott.

Regis biztos volt benne, hogy ez az ember a törött csontjaival, a sebei fájdalmával nem is tudja, hogy nem lát.

– A rubinfüggő – mondta Regis kissé erőteljesebben, és észre is vette az ékkövet, ami aranyláncán ott lógott Entreri nyakában..

Entreri láthatóan megértette, mert az ékszerért nyúlt, de aztán lehanyatlott a keze; már nem volt ereje, hogy a mozdulatot befejezze.

Regis megcsóválta a fejét, és fölvette a sétapálcáját. A tört még mindig a köpeny széle alatt tartva lenyúlt, és megpiszkálta Entrerit.

A bérnyilkos nem tett semmit.

Megint megpiszkálta, most már erősebben, aztán még többször, amíg meg nem győződött róla, hogy az ember valóban magatehetetlen. Regis széles mosollyal akasztotta be a botja hegyét a láncba, és óvatosan leemelte a bérnyilkos nyakáról.

– Na, milyen érzés? – kérdezte, amikor kézbe vette drága rubintját. Lenyúlt a bottal, és megszurkálta Entreri tarkóját.

– Milyen érzés tehetetlennek lenni, más szeszélyének rabjaként? Hány áldozatod volt már ebben a helyzetben, amit most élvezel? – Megint beleszúrt. – Száz?

Regis már csapott volna megint, de ekkor észrevett valami más értékeset is a bérnyilkos övé. Ezt leszedni sokkal nehezebb, mint a függőt, de Regis végül is tolvaj volt, és büszke (persze titokban), hogy milyen jó a szakmában. A sziklára hurkolta selyemkötelét, és mászni kezdett lefelé, Entreri hátára támaszkodva.

Az övé lett a maszk.

A biztonság kedvéért a bérnyilkos zsebeit is átkutatta. Egy erszényt talált, és egy meglehetősen értékes drágakövet.

Entreri felnyögött, és próbált megfordulni. Regis megrémült a mozdulattól, és egy szempillantás alatt fent termett a sziklán, szorosan markolva a tört.

– Lehetnék kegyes is – jegyezte meg a félszerzet, és felpillantott a magasban köröző keselyűkre, amelyek elvezették Entrerihez. – Ide hívhatnám Bruenort és Drizztet, hogy vigyenek be. Talán tudsz néhány hasznos dolgot.

Regis agyában rajzani kezdtek a kínzások emlékei, amikor a saját kezére nézett, amiről a bérnyilkos két ujját vágott le épp azzal a törrel, ami most nála volt. Milyen csodálatosan ironikus – gondolta Regis.

– Nem – döntötte el. – Ma nem érzem magam különösebben kegyesnek – Megint felnézett. – Itt hagyhatnálak lógva, hogy a keselyűk csipegethessenek belőled – mondta.

Entreri nem mozdult.

Regis megrázta a fejét. Lehet ő hideg, de nem ilyen szinten, nem Artemis Entreri szintjén. – A bűvös szárnyak megmentettek, amikor Drizzt hagyta, hogy leess – mondta – de most már végük!

A félszerzet rántott egyet a csuklóján, belevágott a köpenyt tartó kis szövetdarabba, és hagyta, hogy a bérnyilkos testsúlya végezze el a többit.

Entreri még mindig lógott, amikor Regis visszanézett, de a köpeny már kezdett szakadni.

A gyilkos kifogyott a fortélyokból.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

A TENYÉRBEN

Baenre Anya kényelmesen hátradőlt párnázott székében, ráncos keze türelmetlenül simogatta a kökarfát. Egy hasonló szék – a terem egyetlen másik bútordarabja – állt vele szemben, és a felettébb különös zsoldos foglalt helyet benne.

Jarlaxle nemrég tért vissza Mithrill Csarnokból azzal a jelentéssel, amire Baenre Anya számított.
– Drizzt Do'Urden szabad maradt – motyogta magában.

Jarlaxle-nak furcsamód úgy tűnt; mintha a tény nem zavarná a nagyasszonyt. Vajon most mire készül Baenre? – tűnődött a hím.

– Vierna a hibás – mondta Jarlaxle nyugodtan. – Alábecsülte az öccse erejét – kacagott fel ravaszul. – És az életével fizetett tévedéséért.

– Szerintem viszont te vagy a hibás – szolt közbe gyorsan Baenre Anya. – Te mivel fogsz fizetni?

Jarlaxle nem mosolygott, csak szilárd tekintettel állta a fenyegetést. Elég jól ismerte Baenrét ahhoz, hogy tudja: a nagyasszony, mint az állatok, megérzi a félelem szagát, és ez a megérzés sokszor irányítja a tetteit.

Baenre Anya doboló ujjakkal figyelte a kemény pillantást.

– A törpék gyorsabban rendezték soraikat ellenünk, mint ahogy lehetségesnek gondoltuk – folytatta a zsoldos néhány pillanatnyi kellemetlen csend után. – Erős a védelmük, határozottak, és kitartanak Drizzt Do'Urden mellett. Az én tervem... – nyomta meg jól a tervem szót – tökéletesen működött. Minden gond nélkül elfogtuk a renegátot. De Vierna az én kívánságom ellenére hagyta az ember kémet akcióba lépni, mielőtt elég messzire jutottunk volna Mithrill Csarnoktól. Nem értette meg Drizzt Do'Urden barátainak hűségét.

– Azért küldtelek benneteket, hogy visszahozzátok a Do'Urden fattyat – mondta Baenre Anya túlságosan is halkán. – És ő nincs itt. Következésképpen kudarcot vallottatok.

Jarlaxle megint hallgatott. Semmi értelme nem lett volna vitába szállni Baenre Anya logikájával, mert ő nem akart, és nem is keresett jóváhagyást a tetteire. Ez volt Menzoberranzan, és a drow városban Baenre Anyának nem volt vetélytársa.

Jarlaxle mégsem tartott attól, hogy a ráncos nagyasszony megöli. Tovább beszélt, és a feddés végén már visított, Jarlaxle-nak mégis az volt a határozott benyomása, hogy Baenre remekül szórakozik. Végül is a játék nem fejeződött be; Drizzt Do'Urden még mindig szabad, és ő tudta, hogy Baenre Anya nem tekinti néhány tucat katona – hím – és Vierna Do'Urden elvesztését túl nagy árnak.

Baenre Anya aztán azokat a módozatokat kezdte ecsetelni, ahogyan halálra kínozhatná Jarlaxle-t – legjobban a "bőrlopás" tetszett neki. Ez drow módszer volt az áldozat megnyúzására, ujjnyi darabonként, különféle savak és különleges, recés kések segítségével.

Jarlaxle-nak minden erejét igénybe vette, hogy visszafojtsa nevetését.

A matriarcha hirtelen elhallgatott, és a zsoldos megijedt, hogy a nagyasszony rájött a komolytalanságára. Jarlaxle tudta, hogy ez végzetes hiba lenne. Baenre nem törődött sem

Viernával, sem a halott hímekkel – nyilvánvalóan örült, hogy Drizzt szabadon maradt –, de a büszkesége megsértése lassú és kínos halált jelentett volna.

Baenre egyre hallgatott; még a tekintetét is elfordította.

Amikor visszanézett Jarlaxle-ra, a zsoldos lopva felsóhajtott megkönnyebbülésében, mert a nagyasszony szélesen mosolygott, mintha valami eszébe jutott volna.

– Nem vagyok megelégedve – mondta. Ez nyilvánvaló hazugság volt. – De kivételesen megbocsátom a kudarcodat. Értékes hírekkel tértél vissza.

Jarlaxle tudta, mire gondol Baenre.

– Hagyj magamra – mondta a nagyasszony, és látható érdektelenséggel intett, hogy menjen.

Jarlaxle szívesebben maradt volna tovább, hogy valamit megtudjon arról, mit forral Baenre. De több esze volt annál, minthogy ellentmondjon a nagyasszonynak, amikor ilyen különös hangulatban van. Jarlaxle azért maradhatott életben évszázadokig háztalan bitangként, mert mindig tudta, mikor

kell elmennie.

Feltápászkodott a székből, és törött lábára támaszkodott.

Összerándult, és kis híján Baenre ölébe esett. A fejét csóválva kapta fel a mankóját.

– Triel nem gyógyított meg teljesen – mondta a zsoldos bocsánatkérően. – Kezelte a sebemet, az utasításod szerint, de nem éreztem, hogy minden erejét beleadta volna a varázslatba.

– Biztos vagyok benne, hogy megérdemelted – A hideg Baenre Anya csak ennyit mondott, és újra intett Jarlaxle-nak, hogy távozzon. Baenre nyilván meghagyta a lányának, hogy ne gyógyítsa meg egészen, és most valószínűleg örömét lelte abban, ahogy Jarlaxle kisántikál a teremből.

Alighogy becsukódott az ajtó a távozó zsoldos mögött, Baenre Anya szívből jövő kacajra fakadt. Kemény megtorlást helyezett kilátásba Drizzt elszalasztása esetére, ez azonban nem jelentette azt, hogy szerette volna a sikert. A ráncos öregasszony valójában abban reménykedett, hogy a dolgok nagyjából úgy alakulnak, ahogy alakultak is.

– Nem vagy ostoba, Jarlaxle. Ezért hagylak életben – mondta az üres teremnek. – Mostanra már rá kellett jönnöd, hogy nem Drizt Do'Urdenről van szó. Ő csak pusztá kellemetlenség, csípős bögöly, aki annyit sem ér, hogy gondolatot vesztessesek rá.

– De jó ürügy – folytatta Baenre Anya, és babrálni kezdte a törpefogát, ami gyűrűbe foglalva láncon lógott a nyakában. Kioldotta a lánc csatját, a tenyerébe vette a gyűrűt, és a törpék ősi nyelvén halkán kántálni kezdett:

*Törpéiért a világnak,
Kik sisakkal, pajzzsal járnak,
Kalapálnak, csak úgy csendül
Kínok királya, jöjj mindenestül!*

Kékes füstfelleg kavarodott fel a törpefog hegyénél. A füst egyre gyorsult, és alakot öltött a múlt pillanatokkal. Hamarosan apró forgószelek támadt Baenre tenyerében. Elhajolt a nagyasszony mentális kérésére, egyre gyorsulva és fényesedve terjeszkedett. Néhány pillanat múlva teljesen elszakadt a fogtól, és a terem közepére perdült, ahol kékes fénnel izzani kezdett.

Lassan egy alak öltött testet a fergetegben: öreg, ősz szakállú törpe állt mozdulatlanul a forgószelekben, felemelt ököllel.

Aztán a szél és a kék izzás elenyészett, csak az öreg törpe jelenése maradt. Nem tömör képmás volt, inkább áttetsző, de a részletei – a szürke szakáll vörös szálai, a szürke szemek – tisztán látszottak.

– Harcpöröly Gandalug – mondta Baenre azonnal, a törpe valódi nevének erejét használva fel arra, hogy irányítása alatt tartsa a szellemet. Mithrill Csarnok első királya állott előtte, a Harcpöröly klán ősatya.

A vén törpe szemügre vette ősi ellenségét, és szeme összeszűkül a gyűlöletről.

– Régen volt – ingerkedett Baenre.

– Bármilyen kínzást elviselnék az idők végeztéig, ha tudnám, hogy te már nem vagy itt, drow boszorkány! – felelte csikorgóan a szellem. – Én...

Baenre Anya egyetlen intéssel elhallgattatta a dühös alakot. – Nem azért hívtalak, hogy a panaszkodásodat hallgassam – mondta. – Arra gondoltam, hogy mondok neked valamit, ami talán érdekel.

A szellem elfordult, és tüntetően nem nézett Baenrére.

Gandalug igyekezett közönyösnek és érdektelennek látszani, de a törpékre jellemző módon neki sem ment jól az, hogy eltitkolja valódi érzelmeit.

– Ugyan már, kedves Gandalug – mondta Baenre. – Milyen unalmas lehetett a várakozás! Évszázadokig csücsültél börtönödben. Biztosan érdekel, hogyan boldogulnak a leszármazottaid.

Gandalug elmélkedő pózba helyezkedett, Baenrének háttal. Hogy gyűlölte az aszott vén drow-t! De a leszármazottak említése megriasztotta, ezt nem tagadhatta. Az utód minden tisztas törpe számára a legfontosabb dolog volt, még az ékköveknél is drágább, és Gandalug, klánjának ősatyjaként, a

Harcpörölyökhöz tartozó összes törpét a gyermekének tekintette.

Nem tudta leplezni aggodalmát.

– Azt remélted, hogy elfeledkezem Mithrill Csarnokról? – kérdezte gúnyosan Baenre. – Csak kétezer éve volt, öreg király.

– Kétezer év – mondta undorral a törpe. – Miért nem fekszel le, és halsz meg, vén boszorka?

– Nemsokára így lesz – felelte Baenre, és rá is bólintott saját szavaira. – De csak azután, hogy végrehajtottam azt, amit kétezer évvel ezelőtt elkezdtem.

– Emlékszel arra a végzetes napra, öreg király? – folytatta a nagyasszony, mire Gandalug megborzongott. Megértette, hogy Baenre újra el akarja játszani az egészet, fel akarja tépni a régi sebeket, és kétségbeesésbe akarja taszítani a törpét.

A csarnokok újkorában, midőn gazdagok voltak az erek,

A bányák frissek, s a falak ezüstösek,

Mikor a király ifjú volt, s a kaland bizsergető,

A néped egyként dalolt veled,

S Gandalug volt a nagy, bölcs vezető,

A Harcpöröly klán akkor született.

Baenre Anya folytatódó varázslatától kényszerítve Harcpöröly Gandalug gondolatai visszatértek a távoli múlt folyosóira, Mithrill Csarnok alapításához, amikor még reménnyel tekintett gyermekei, és azok gyermekeinek életére.

Vissza abba az időbe, amikor még nem ismerte Yvonne Baenrét.

Gandalug figyelte a kőfejtőket, ahogy a szorgos törpék faragták nagy barlang magas falait, vették a lépcsőket, amelyekből Mithrill Csarnok Alsóvárosa lett. Ez Bruenornak, Gandalug harmadik fiának, a klán legnagyobb hősének álma volt, aki idevezette az ezernyi törpét.

"Jól tetted, hogy engedted Bruenornak" – jegyezte meg a piszkos törpe a király mellett, arra célozva, hogy Gandalug Bruenornak adta át a trónt, nem Bruenor idősebb bátyjainak. Sok más fajtól eltérően a törpéknél az örökség vagy a cím nem szállt törvényszerűen a legidősebb gyerekre. Ők mindig inkább a legalkalmasabbat választották ki.

Gandalug bólintott, és elégedett volt. Öreg volt, jóval túl a négyszáz éven, és megfáradt már Élete célja volt, hogy megalapítsa saját klánját, a Harcpöröly klánt és két évszázad javát azzal töltötte, hogy helyet keressen a királyságának. A Harcpöröly Klán hamarosan megszelídítette és belakta Mithrill Csarnokot, és Gandalug megértette, hogy az ő ideje lejárt. Az ő céljai megvalósultak, és így elégedett lehet. Úgy találta, hogy nem tud lépést tartani azokkal a tervekkel, amiket a fiai és a fiatalabb törpék tártak elé, a hatalmas Alsóváros tervével, a szakadék fölött átívelő hídéval, a föld feletti városéval, ami kereskedelmi összekötőjük lesz majd.

Mindez természetesen nagyszerűen hangzott Gandalug előtt, de nem volt már érkezése megvalósítani.

A szürke szakállú törpe, akinek haja és bajusza néhol még nyomokban mutatta hajdani rőt színét, megfordult, és elismerő pillantást vetett kedves bajtársára. A két évszázad alatt keresve sem találhatott volna jobb útítársat Crommower Pwentnél, és most, hogy újabb út állt előtte, a király, aki lemondott trónjáról, örült a társaságnak.

A királyi Gandaluggal ellentétben Pwent mocskos volt. Szakállja még mindig fekete, a koponyája pedig kopasz, hogy tüskés sisakja jól üljön a fején. "Nem rohanhatok bele a dolgokba félrefordított sisakkal, nem igaz?" – szerette mondogatni Crommower. És valóban, imádott belerohanni a dolgokba. Harci tomboló volt, olyan törpe, aki sajátosságosan látja a világot. Ha valami fenyegette a királyát, vagy sértette isteneit, megölte, egyszerűen és tétovázás nélkül. Leszegte fejét, és felnyársalta az ellenséget, szétzúzta kesztyű-, könyök-, térdtüskéjével. Leharapta az ellenség fülét, nyelvét, és ha tudta, a fejét is. Karmolt, rúgott, köpött, de ami a lényeg: győzött.

Gandalug, akinek élete nagyon kemény volt a megszelídítetlen világban, mindenkinél többre értékelte Crommowert a klánjában, még drága és értékes gyerekeinél is többre. Ezt a nézetét a klán többi tagja nem osztotta. Némelyik törpe, bármily szívós is volt, nem állhatta Crommower szagát, a harci tomboló páncéljának csikorgását.

De két együtt leélt, együtt végigharcolt évszázad hajlamos lekicsinyíteni az ilyen dolgokat.

"Gyere, barátim" – mondta az öreg Gandalug. Már elbúcsúzott a gyerekeitől, Bruenortól, Mithrill Csarnok új királyától és a klán többi tagjától. Most eljött az ideje, hogy újra útra keljen az oldalán Crommowerrel, ahogy régen. "Elmegyek, hogy kitoljam Mithrill Csarnok határait" – jelentette ki Gandalug. "Hogy még több kincset keressek a klánomnak." És a törpék ujjongtak, de nem egy szem maradt könnyesen aznap, mert minden törpe tudta, hogy Gandalug soha többé nem fog visszatérni.

"Gondolod, hogy máshol jó harcot találunk magunknak?" – kérdezte Crommower lelkesen, ahogy ott csörömpölt szeretett királya mellett, minden lépésnél hangosan csikorogva.

Az öreg szürke szakállú csak nevetett.

Ok ketten számtalan napot töltöttek el azzal, hogy Mithrill Csarnok nyugati vége alatt átkutassák az alagutakat. De az értékes mithrillből nem sokat találtak – korántsem annyit, mint a fenti barlangrendszerben. De rendületlenül mentek egyre lejjebb, olyan barlangokba, amelyek még az ő törpeérzékeiknek is idegenek voltak, olyan folyosókba, ahol ezernyi tonna szikla pusztá nyomásától szemkápráztató kristályok keletkeztek, és ahol csodálatos színű, különös mohák izzottak fényesen.

A Mélysötéten.

Jóval azután, hogy lámpaolajuk elfogyott, jóval azután, hogy fáklyaik leégtek, Pwent megkapta a harcát.

Akkor kezdődött, amikor az ezernyi szín kavalkádja hirtelen szürkévé homályosult a hőlátó szemek előtt, aztán teljesen eltűnt egy fekete felhőben.

"Királyom!" – ordított fel vadul a tomboló. "Megvakultam!"

"Én is!" – nyugtatta meg Gandalug a szagló harci tombolót, és ahogy várható volt, már hallotta is az izgatott lábak dobogását, ahogy Crommower megindult, hogy felnyársalnia való ellenséget keressen.

Gandalug a harci tomboló zajának irányába futott. Már elég varázslatot látott ahhoz, hogy tudja: valami pap vagy varázsló bocsátotta rájuk a sötétséget, és ez valószínűleg egy komolyabb támadás kezdete csupán.

Crommower morgása és csörgése viszonylag kevés horzsolással kivezette Gandalugot a sötétből. Még egy kurta pillantást is vethetett az ellenfélre, mielőtt újabb gömb került rá.

"Drow-k, Crommower!" – kiáltotta Gandalug rémülettel, mert a könyörtelen sötételfek híre már akkor is megborzongatta a legkeményebb felszínlakók szívét is.

"Láttam őket" – hallatszott Crommower meglepően könnyed válasza. "Vagy ötvenet kell megölnünk a csontos fajzataból, hogy kiteríthessük őket, és sötétítőnek használjuk majd, ha már megmerevedtek."

A drow látványa és a mágia használata elárulta Gandalugnak, hogy szorult helyzetbe keveredtek, mégis nevetett, és erőre kapott barátja magabiztos szavaitól.

Kibukdácsoltak a második gömbből, mire egy harmadik ereszkedett rájuk, és most már nyílpuskák kattanása is hallatszott.

"Abbahagynátok ezt?" – panaszkodott Crommower a rejtélyes ellenségnek. "Szerintetek hogyan... Hoppá! Mocskos kigyók!...kéne felnyársalnom benneteket, ha nem látlak?"

Amikor kiértek ebből a gömbből is, egy cseppkövekkel teli folyosóba, Gandalug látta, hogy Crommower egy kicsiny lövedéket ránt ki a nyakából.

Megtorpantak; több sötét gömb nem jött, és egyetlen drow sem volt látható, de tapasztalt harcosok lévén tudták, hogy a cseppköoszlopok mögött remekül el lehet rejtőzni.

"Mérgezett volt?" – kérdezte Gandalug aggódva, mert ismerte a drow lövedékek hírét.

Crommower gyanakodva nézegette a kis lövedéket, aztán a szájába vette a végét, és erősen szívni kezdte, aztán összevont szemöldökkel, csücsörítve tanulmányozta az ízt.

"Hukk" – közölte, és a válla fölért elhajította a lövedéket.

Ellenségeink nincsenek messze" – mondta Gandalug, és körülpillantott.

"Bah, biztosan elfutottak" – kuncogott Crommower – "Kár.

Már kezd rozsdásodni a sisakom. Jó lenne egy kis elf vér, hogy megolajozzam. Au!" A tomboló hirtelen felhördült, és egy újabb találat helyéhez kapott a vállán. Amikor látta, hogy a lövedék vége felfelé áll, Gandalug észrevette a csapdát – a drow elfek nem a cseppkövek között rejtőztek, hanem fent lebegtek a mennyezet alatt!

"Oszoljunk két csoportra!" – kiáltotta a tomboló. Megragadta Gandalugot, és elvonszolta. A törpék rendes esetben együtt maradtak volna, és hátukat egymásnak vette küzdenek, de Gandalug most egyetértett Crommower javaslatával. Nem egy drow kapott jókora szúrást, amikor a tomboló közéjük rontott.

Számos sötételf kezdett gyorsan ereszkedni, fegyverrel a kezében, és Crommower Pwent sajátos harcitomboló vadsággal kezdett őrzöngeni. Össze-vissza ugrált, felnyársalt egy drow-t a hasánál a sisaktüskéjével, aztán átkozta balszerencséjét, amikor a tüske megakadt. Ahogy így lehajolt, több csapást is kapott a hátára, de csak felmordult dühében, megfeszítette jelentékeny izmait, felállt, és vitte magával a szerencsétlen, felnyársalt áldozatot.

Eleinte, míg Crommower ámokfutása elfoglalta a drow-k figyelmét, Gandalug jól tudott küzdeni. Az öreg törpét meglehetősen lefoglalta az ördögi lények szépsége: a szögletes vonások, a csodálatos haj, és az átható tekintet. Persze ez egyáltalán nem akadályozta meg abban a törekvésében, hogy lenyúzza a bőrt a sötételfek arcáról. Vitézül forgatta fejszéjét, pajzsokat és fegyvereket csapott félre, és visszaszorította a nőstényeket.

De aztán egyszer csak eltorzult az arca a fájdalomtól, aztán újra, és újra, amikor láthatatlan lövedékek hátba találták. Mágikus energia csapott át finom páncélján, és a húzába mart. Aztán hallotta Crommower üvöltését: "Átkozott varázsló! ". Tudta, hogy barátját is hasonló támadás érthette.

Crommower észrevette a sisakjáról lógó drow kalimpáló lábai alól. "Utálom a varázslókat", morogta, és kezdett a varázsló drow felé törtetni.

A varázsló mondott valamit egy Crommower számára érthetetlen nyelven, de a harci tomboló azért valamennyit felfoghatott abból, hogy a drow harcosok egy csapásra szétváltak, és utat nyitottak a varázsló és közte.

De nem volt túlságosan józan, gondolkodó állapotban, csak a harci kedv, a vérszomj hajtotta. Abban a hitben, hogy most könnyen eléri a varázslót, rohanni kezdett előre, a halott drow csak úgy lengedezett a sisakján. Észre sem vetett a mágus kántálását, sem a pálcát, amit feléje emelt.

Aztán Crommower már repült is. Hirtelen villanás vakította el, és visszadobta a villámcsapás ereje. Keményen nekicsattant egy cseppköoszlopnak, és fenékre esett.

"Gyűlölöm a varázslókat" – motyogta immáron másodízben, és lerázta fejről a drow-t. Felpattant, és dühtől fortyogva új rohamra indult.

Lesunyta a fejét, előreszegezte a tüskéjét, és vadul vágatott előre, köveknek ütközve, csikorgó páncéllal. A többi sötételf, akikkel harcolt, mellé került, és kardokkal vagdosta, bűvös buzogányokkal csapkodta, ahogy a tomboló vesszőfutását végezte. Több sebből vérzett.

Crommower most már megállás nélkül ordított, de ha érezte is a fájdalmat, nem mutatta. A drow varázsló ellen irányuló düh teljesen magával ragadta.

A varázsló ekkor döbrent rá, hogy harcosai nem lesznek képesek megállítani az eszelős fajzatot. Veszélytett képességeihez fordult, és abban a reményben, hogy a törpék repülni azért nem tudnak, felemelkedett a padlóról.

Gandalug hallotta maga mögött a zajokat, és összeresztette, valahányszor úgy hallotta, hogy harcosát találta érte. De nem sokat tehetett a barátjáért. Ezek a drow nők meglepően jó harcosok voltak, tökéletes harmóniában vívtak, és hátrították minden támadását, sőt, még ők találták el a törpét, hol éles kardjukkal, hol izzó buzogányukkal. Gandalug több helyen is vérzett, bár egyik sebe sem volt komoly.

Mind a hárman egyfajta táncoló ritmusba zökkentek, de a buzogányos nő hátralépett, és kántálni kezdett.

"Nem" – suttozta Gandalug, és keményen rácsapott a buzogányosra. A karcsú drow testileg nem volt képes felvenni a versenyt a törpe pusztá erejével; így hátrarepült, és nekiütközött a társának.

A varázslat megszakadt.

Ekkor Mithrill Csarnok első királya előre vette a pajzsát, és csapkodni kezdett az általa alapított klán habzó sörökupa jelével.

Előrébb a járatban Crommower megfordult, gyakorlatilag felfutott egy cseppköre, aztán tüskéjét előreszegezve nekivetette magát a varázsló térdének. Szétzúzta a térdkalácsát, és átszúrta a térdhajlatot.

A varázsló felkiáltott fájdalmában. Lebegővarázsa elég erős volt ahhoz, hogy mindkettejüket a levegőben tartsa, és a fájdalom homályában az ijesztő sebet kapott drow nem is gondolt arra, hogy véget vessen neki. Így lebegtek tovább; a varázsló a lábát markolásztta, a keze elgyengült a fájdalomtól, Crommower pedig tekergőzött, szétfúrta a drow lábát, és kesztyűtűskéivel csapkodott. Elmosolyodott, amikor sikerült mélyen a drow combjába szúrni.

Vér kezdett ömleni a tomboló nyakába, tovább táplálva dühét.

De a többi drow ott volt Crommower alatt, és ő nem lebegett magasan. Próbálta maga alá húzni a lábát, de így is megvágta.

Ezután rángatózni kezdett, és tudta, hogy ez lesz az utolsó harca, amikor egy drow hosszú lándzsát kerített, és beledöfte a tomboló veséjébe.

A buzogányos megint hátratántorodott, egy kanyar mögé, és Gandalug gyorsan a kardos nő után vetette magát. Úgy mozgott, mintha megint pajzzsal akarna támadni, egészen közel menne, és hátralökni a nőt, mint az előbb. De a ravasz vén törpe most előbb

megállt, és alulról suhintott fejszéjével a drow lába felé. Aztán egy pillanat alatt a drow-ra vetette magát, kapott egyet a karddal, aztán egy fejet kettészelő csapással felelt.

Épp időben nézett fel, hogy lássa a buzogányt feltűnni maga előtt a levegőben, aztán már kapta is az ütést az arcába. Gandalug végigfuttatta nyelvét a szájában, aztán kiköpött egy fogat, és hitetlenkedve meredt a fiatal – és ez a drow valóban fiatal volt – nőstényre.

"Viccelsz" – jegyezte meg az öreg szürke szakállú. Alig vette észre, hogy a drow már egy második varázslatot is elindított, és egy mágikusan felidézett kézzel magához rántotta a fogat.

A buzogány tovább támadott, és Gandalug fejének oldalára sújtott, amikor a törpe kiegyenesedett a drow mellett. "Halott vagy", mondta a fiatal drow nő, és gonoszul elmosolyodott. De örömeinek vége szakadt, amikor visszhangzó ordítás hallatszott. Gandalug sok vad csatát látott már; felismerte a halálordítást, és tudta, hogy ez most egy törpe hangja.

Egy pillanatba telt, amíg megerősítette magát, és arra gondolt: mindketten tudták, hogy ez lesz az utolsó útjuk. Amikor megint előrenézett, látta, hogy a fiatal drow visszavonult a kanyar mögé, és megint kántál. Gandalug tudta, hogy hamarosan újabb sötételfek lesznek a hátában, de elszánta magát, hogy előbb még megöli a két nőstényt. A makacs törpe masírozni kezdett előre, ügyet sem vetett semmiféle mágiára, amit a drow nő előkészíthetett a számára.

Aztán észrevette azt, aki védtelenül állt az alagút közepén, lehunytt szemmel, maga mellé eresztett kézzel. Az öreg szürke szakállú rohamra indult – csak hogy hirtelen forgószél kapta el, ami körülölelte, és egy helyben tartotta.

"Mire készülsz?" – dörögte Gandalug. Vadul küzdött a ravasz mágia ellen, de nem tudott kitörni a szorításból, még a lábát sem tudta mozgatni.

Aztán szörnyű érzés támadt a bensőjében. Már nem érezte a ciklon csapdosását, de a szelek folytatódtak, mintha valahogy át tudnának hatolni a bőrén. Gandalug ütést érzett a lelkén, és úgy érezte, mintha kiszakadnának a belső részei.

"Mi a...?" – kezdte, de szavai bugyborgásba fűltek, ahogy elvesztette az uralmat a nyelve, az egész teste fölött. Tehetetlenül sodródott a drow felé, a kinyújtott fekete kéz felé, a különös tárgy felé. Mi az? – tűnődött. Mi van a drow kezében?

Az ő foga.

Aztán már csak a üres fehérség volt. Gandalug nagyon távolról hallotta a sötételfek beszédét, és amikor visszanézett, még látott valamit. Egy test – az ő teste! – hevert holtan a padlón, és sötételfek vették körül.

Az ő teste...

A törpeszellem elgyengülve imbolygott, amikor felbukkant ebből az álomból, a lidércnyomásból, amit a gonosz Yvonne Baenre, az az alattomos fiatal nőstény megint rákényszerített.

Aki tudta, hogy ezeknél az emlékeknél szörnyebb kint nem okozhat a makacs törpének, és ezt sokszor meg is tette.

Most Gandalug szintiszta gyűlölettel meredt rá. Itt vannak most, majdnem kétezer évvel később, kétezer év üres fehér börtön és szörnyű emlékek után, amelyektől Gandalug nem tudott megszabadulni.

– Amikor elhagytad Mithrill Csarnokot, a fiadra hagytad a trónt – mondta Baenre. Ismerte a történetet, már évszázadokkal ezelőtt kicsalta megkínzott foglyából. – Mithrill Csarnok új királyának neve Bruenor – a fiadat is így hívták, nem?

A szellem nem felelt, csak elszántan nézett.

Baenre ránevetett. – A fejedben ott vannak Mithrill Csarnok útjai és védelme – mondta. – Amik máig sem sokat változtak, már ha jól ismerem a törpéket. Hát nem ironikus, hogy te, Gandalug, a Harcpöröly klán alapító atyja segítesz elpusztítani a csarnokokat és a klánt?

A törpe király dühösen felordított, és hirtelen megnőtt.

Óriási kezek nyúltak Baenre inas, aszott torka felé. A nagyasszony megint csak nevetett. Előretartotta a fogat, és a forgósél megint előjött, elragadta Gandalugot, és visszaröpitette fehér börtönébe.

– Tehát Drizzt Do'Urden megmenekült – dorombolta Baenre Anya, és egyáltalán nem volt boldogtalan. – Ó csak szerencsés ürügy, semmi más!

Egyre szélesebb mosollyal trónolt a székében, és elképzelte, hogyan teszi majd lehetővé Drizzt Do'Urden az áhított szövetség megszilárdítását, arra gondolt, hogy a véletlen egybeesések és a sors megadták neki az eszközöket és módszereket egy olyan hódításhoz, amire majdnem kétezer éve vágyik.

UTÓHANG

Drizzt Do'Urden a szobájában ült, és végiggondolta mindazt, ami történt. Főleg Wulfgar emléke uralta a gondolatait, de nem sötét képekkel, nem a végzetes fülke látványával. Drizzt arra a számtalan kalandra emlékezett, amit a hatalmas barbárral együtt élt végig. Hitében bízva Drizzt a szívének ugyanabba a sarkába helyezte el Wulfgart, ahová apja, Zaknafein emlékeit is tette. Nem tagadhatta szomorúságát barátja elvesztése miatt, de az egyenes gerincű barbár rengeteg jó emléke szembeszállt ezzel a szomorúsággal, és keserédes mosolyt vont Drizzt Do'Urden nyugodt arcára.

Tudta, hogy Catti-brie is hasonló, belenyugvó lelkiállapotba fog jutni. Fiatal, erős, tele van kalandvággyal, mint ahogy Drizzt és Wulfgar is volt. Meg fog tanulni mosolyogni a könnyek után.

Már csak Bruenorért aggódott. A király már nem volt fiatal, már nem tekinthetett olyan könnyen a jövőbe. De ő már számtalan tragédiát átvészelt hosszú és kemény életében, és a közömbös törpék általában természetes eseményként fogadták a halált. Drizztnek bíznia kellett benne, hogy Bruenor elég erős a folytatáshoz.

Csak akkor jutott eszébe Regis, amikor már minden mást végiggondolt. Entrerinek, a gonosz embernek, aki oly sokaknak ártott, vége. Faerûn négy szegletében vajon hányan fognak majd örvezdeni e hír hallatán?

A Do'Urden Ház sem létezett már, Drizzt egyetlen köteléke a sötételfek világához. Sikerült végre kicsúsznia Menzoberranzan markából? Nyugodtabban alhatnak most már Mithrill Csarnokban, hogy megszűnt a drow fenyegetés?

Drizzt azt kívánta, bár biztos lehetne ebben. Wulfgar végzetes csatájában egy yochlol is részt vett, Lloth komornája.

Ha ezt a hadjáratot pusztán Vierna haragja indította el, akkor hogy került bele egy ilyen nagy hatalmú szövetséges?

A gondolat nyugtalanította Drizztet, és el kellett tűnődnie azon, hogy a drow fenyegetésnek vajon csakugyan vége van-e, hogy végre békében maradhat-e attól a várostól, amit maga mögött hagyott.

– Itt vannak a telepesköi követek – mondta Catti-brie Bruenor-nak, amikor kopogás nélkül belépett a törpe szobájába.

– Nem érdekel – felelte az uralkodó mogorván.

Catti-brie odament hozzá, megragadta a széles törpevállakat, és maga felé fordította apját. Ami lejátszódott köztük, az szó nélkül történt. A gyász és megértés olyan közös pillanata volt ez, amikor belátták, ha nem mennek tovább, ha nem folytatják, akkor Wulfgar halála értelmetlen volt.

Milyen veszteség a halál, ha nem éljük az életet?

Bruenor megfogta a lánya derekát, és olyan csontropogtatóan ölelte meg Catti-Brie-t, ahogy még soha. A lány is visszaölelte, és könnyek perdültek mélykék szeméből. De egyben mosolygott is, és bár Bruenor vállát néma zokogás rázta, a lány biztos volt benne, hogy hamarosan ő is megnyugszik.

Bármin ment is keresztül, Bruenor a Mithrill Csarnok nyolcadik királya maradt, Catti-brie pedig, bármilyen sok kalandban, örömben és bánatban is volt része, épp csak húszéves múlt.

Még sok tennivaló állt előttük.

VÉGE